

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

คณิง ฉายาไชย. การส่งผู้ร้ายข้ามแดน. บทบัญญัติ 28 (2514) : 82-96.

จิต เศรษฐบุตร. กฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีเมือง. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2515.

จุลสิงห์ วสันตสิงห์. คดีส่งผู้ร้ายข้ามแดน. อัยการนิเทศน์ 48 (ธันวาคม 2535) : 117-139.

ประกอบ ประพันธ์เนติวุฒิ. คำอธิบายกฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีบุคคลและคดีอาญา (ตอนที่ 2) แผนกคดีอาญา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2519.

ประสพสุข บุญเดช. การส่งผู้ร้ายข้ามแดน. บทบัญญัติ 48 (ธันวาคม 2535) : 117-139.

ประสิทธิ์ นรินทรานุกร ณ อรุชยา. การส่งผู้ร้ายข้ามแดน. สารธรรมย์ (10 กุมภาพันธ์ 2502) : 87-105.

พรชัย ด่านวิวัฒน์. การก่อการร้ายระหว่างประเทศ : ข้อยกเว้นของความคิดทางการเมือง (ศึกษาเฉพาะกรณีความหมายตามกฎหมายสหรัฐอเมริกา). วารสารอัยการ 15 (กันยายน 2535) : 29-52.

———. การส่งคนชาติข้ามแดนตามกฎหมายว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน. ตุลพาห (ตุลาคม - ธันวาคม 2538) : 65-82.

ไพศาล กุมาลย์วิสัย. World Habeas Corpus and International Extradition. ตุลพาห 11 (2507) : 21-37.

ภาสกร ชูณหอไร. คำอธิบายกฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีเมือง. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2523.

———. ปัญหาเรื่องความคิดทางการเมืองในการส่งผู้ร้ายข้ามแดน. วารสารนิติศาสตร์ 14 (ธันวาคม 2529) : 42-54.

- _____. ปัญหาบางประการในกฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีอาญา. วารสารนิติศาสตร์ 20 (กันยายน 2533) : 117-132.
- วรกิจโกศล, ชุน. กฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีอาญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์นิติศาสตร์, 2477.
- วิเชียร เจนสวัสดิชัย. การส่งผู้ร้ายข้ามแดน. สารานุกรม (10 กุมภาพันธ์ 2519) : 114-123.
- _____. การส่งผู้ร้ายข้ามแดน. วารสารกฎหมายจุฬาลงกรณ์ 2 (2519) : 39-48.
- ศรียาภัย, ชุน. กฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีอาญา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2495.
- สุข เปรุนาวิน. กฎหมายระหว่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2513.
- สุเทพ อัดถากร. คู่มือศึกษากฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีบุคคลและคดีอาญา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชย์, 2516.
- สุพานิต มั่นสุข. กฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีอาญา. กรุงเทพมหานคร : คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523. (อัดสำเนา)
- สุวิทย์ แสงทอง. การส่งผู้ร้ายข้ามแดน. วารสารอัยการ 12 (พฤษภาคม 2532) : 23-31.
- อรรถการีย์นิพนธ์, พระยา. กฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีอาญา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2477.
- _____. ผู้ร้ายการเมือง. บทบัญญัติ 26 (2512) : 434-443.

ภาษาอังกฤษ

- Amirasinghe, C.F. Studies in International Law. Colombo : Lake House Investment Ltd., 1969.
- Bassiouni, M. Cherif. International Extradition and World Public Order. New York : Oceana Publications., Inc., 1974.
- Blanchflower, Michael C. Interpretation and Application of Extradition Crime in the Extradition Act. Criminal Law Quarterly 34 (1991-92) : 158-177.
- British Institute Studies in International and Comparative Law No. 1. British International Law Cases. London : Stefens & Sons, 1967.
- Brownlie, Ian. Principles of Public International Law. 4th ed. Oxford : Clarendon Press, 1990.
- Carlisle, Jeffrey J. Extradition of Government Agents as a Municipal Law Remedy for State-Sponsored Kidnapping. California Law Review 81 (December 1993) : 1541-1586.
- Charles, Doney Hyde. International Law, Chiefly as Interpreted and Applied by The United States. Vol. 2 2nd ed. Boston : Little Brown and Company, 1951.
- Choo, Andrew L.T. The Consequences of Illegal Extradition. Criminal Law Review. (July 1992) : 490-492.
- Corey, Jennifer M. Immigration and Naturalization Service V. Doherty ; The Politics of Extradition, Deportation, and Asylum. Maryland Journal of International Law and Trade. 16 (Spr. 1992) : 83-126.

- Delaney, Hilary ; Hogan, Gerard. Anglo-Irish Extradition Viewed from an Irish Perspective. Public Law. (Spr 1993) : 93-120.
- Fenwick, Charles G. International Law. 4th ed. London : Butterworth & Co. (Publishers) Ltd., 1976.
- Gardocki, Lech. Double Criminality in Extradition Law. Israel Law Review. 27 (Wint.-Spr 1993) : 288-296.
- Green, L.C. International Law Through The Cases. London : Stevens & Sons Limited, 1970.
- Hafen, Jonathan O. International Extradition ; Issues Arising Under the Dual Criminality Requirement. Brigham Young University Law Review. 1992, 4 (1992) : 191-230.
- Hartley Booth, V.E. British Extradition Law and Procedure. Vol. 1 Sijhoff & Noordhoff, 1980.
- Henkin Louis, Richard Crawford Pugh, Oscar Schachter, Hans Smit. International Law Case and Materials. 2nd ed., Mennisota : West Publishing Co., 1987.
- Horan, Thomas L. Extradition-International Law-The United States Ninth Circuit Court of Appeals holds government-sponsored abduction abroad is not a lawful alternative to extradition. United States V. Verdugo-Urguidez, 939 F. 2d 1341 (9th cir, 1991). Georgia Journal of International and Comparative Law 21 (1991) : 525-537.
- Jayorkumar, S. Public International Law Cases From Malaysia and Singapore. Singapore University Press, 1974.
- Lawrence, T.J. The Principles of International Law. 7th ed., London : Macmillan, 1930.

- Levitt, Kenneth E. International Extradition, The Principle of Specialty, and Effective Treaty Enforcement. Minnesota Law Review. 76 (April 1992) : 1017-1039.
- Mac Lean, Andrew B. Extradition Between Ireland and the United Kingdom ; Current Issues and Implications for the European Community in 1992. Ilsa Journal of International Law. 15 (Spr.1992) : 85-108.
- Matorin, Mitchell J. Unchaining the Law : The Legality of Extraterritorial Abduction in Law of Extradition. Duke Law Journal 41 (February 1992) : 907-932.
- McDonough, Roger. Collaring Drug Kingpins : International Extradition and Continuing Criminal Enterprise in United States V. Levy. Maryland Journal of International Law and Trade. 16 (Spr 1992) : 127-145.
- McNaire, Lord. International Law Opinions. Vol. 2 London : Cambridge University Press, 1956.
- Muller, Gerhard O.W. International Criminal Law. Sweet & Maxwell Ltd., 1965.
- Oppenheim, L. International Law. Vol 1. 8th ed., T. and A. Constable Ltd., 1955.
- Pak, John. Canadian Extradition and the Death Penalty ; Seeking a Constitutional Assurance of Life. Cornell International Law Journal. 26 (wint. 1993) : 239-277.
- Sharpe, Robert J. Habeas Corpus, Extradition and the Burden of Proof ; The Case of the Man Who Escaped from Devil's Island. Cambridge Law Journal 49 (November 1990) :

- The Netherlands ; Opinion of the Advocaat-General and Supreme Court Decision in the Netherlands v. Short (European Convention on Human Rights ; NATO Status of Forces Agreement Netherlands-U.S. Extradition Treaty). International Legal Materials 29 (November 1990) : 1375-1389. Judicial and Similar Proceeding.
- Shea, Michael P. Expanding Judicial Security of Human Rights in Extradition Cases after Soering. Yale Journal of International Law 17 (Wint. 1992) : 85-138.
- Shearer, I.A. Extradition in International Law. University of Manchester, 1971.
- Sheleff, Leon. The Penological Exception to Extradition ; On Ultimate Penalties, Human Rights and International Relations. Israel Law Review 27 (Wint-Spr. 1993) : 310-338.
- Sinha, S. Prakashinaha. Asylum and International Law. The Hague, 1971.
- Svarlin, Oscar. An Introduction to the law of Nations. London : McGraw-Hill Book Company Inc., 1955.
- Swift, Richard N. International Law : Current and Classic John Wiley & sons, Inc., 1969.
- United Kingdom. Judgment of the Judicial Committee of the Privy Council in Somchai Liangsiriprasert v. United States (Extradition of Heroin Trafficker from Hong Kong to United States ; Jurisdiction ; conspiracy Abroad without Overt Acts in Hong Kong). International Legal Materials. 29 (November 1990) : 1390-1403.

- United States Supreme Court . Opinion in United States v. Alvarez-machain (Extradition Treaty ; International Abduction).
International Legal Materials. 31 (July 1992) : 900-918.
- Verzijl, J.H.W. International Law in Historical Perspective. Part V.
Netherlands : A.W. Sitthoff-Leiden, 1972.
- Von Glahn, Gerhard, Law Among Nations : an Introduction to Public
in International Law. 5th ed., New York : Macmillan Publishing
company, 1986.
- William Slomanson, R. Fundamental Perspectives on International
Law. New York : West Publishing Company, 1990.
- Williams, S.A. and A.L.C. de Mestral. An Introduction to
International Law. 2nd ed., Toronto : The Buterworth Group
of Companies.
- Yasutomi, Kiyoshi. Political Offenses and Hijacking with the
Japanese Law for the Extradition to Fugitives from Justice.
Japanese Annual of International Law 34 (1991) : 69-81.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

พระราชบัญญัติ

ส่งผู้ร้ายข้ามแดน พุทธศักราช ๒๔๗๒

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรแสดงสิทธิของรัฐบาลสยามในการที่จะส่งตัวบุคคลที่ต้องหา หรือที่พิจารณาเป็นสัจย์ว่ากระทำผิดมีโทษอาชญาภายในเขตอำนาจศาลของต่างประเทศให้แก่ประเทศนั้นๆ แม้จะไม่มีสัญญาทางพระราชไมตรีกำหนดให้ส่งก็ดี และทั้งสมควรจะกำหนดวิธีการอันจะพึงปฏิบัติในเรื่องส่งผู้ร้ายข้ามแดนทั้งหลายให้ดำเนินเป็นระเบียบเดียวกันสืบไป

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยบทยามาตราต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พุทธศักราช ๒๔๗๒”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับแก่บรรดาการส่งผู้ร้ายข้ามแดนในกรุงสยาม เท่าที่ไม่แย้งกับข้อความในหนังสือสัญญา อนุสัญญา หรือความตกลงกับรัฐบาลต่างประเทศ หรือในประกาศกระแสพระบรมราชโองการที่ได้ออกเกี่ยวกับหนังสือสัญญา อนุสัญญา และความตกลงนั้นๆ

มาตรา ๔ แม้จะไม่มีสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนก็ดี ถ้ารัฐบาลสยามพิจารณาเห็นเป็นการสมควร ก็อาจส่งตัวบุคคลผู้ต้องหา หรือที่พิจารณาเป็นสัจย์ว่ากระทำผิดมีโทษอาชญาภายในเขตอำนาจศาลของต่างประเทศใดๆ ให้แก่ประเทศนั้นๆ ได้ แต่การกระทำผิดเช่นว่านี้ ต้องเป็นความผิดซึ่งกฎหมายสยามกำหนดโทษจำคุกไม่น้อยกว่าหนึ่งปี

มาตรา ๕ เมื่อมีการร้องขอให้ส่งบุคคลใดข้ามแดน ถ้าปรากฏว่าบุคคลนั้นเป็นผู้ซึ่งศาลของประเทศใดได้พิจารณาและพิพากษาให้ปล่อย หรือได้รับโทษในความผิดที่ร้องขอให้ส่งข้ามแดนแล้ว ท่านว่าจะไม่ส่งตัวบุคคลนั้นให้ไป

มาตรา ๖ การส่งผู้ร้ายข้ามแดนย่อมเริ่มด้วยมีคำร้องขอจากรัฐบาลต่างประเทศโดยทางทูตของรัฐบาลนั้นมายังรัฐบาลสยามให้ส่งบุคคลผู้ใดผู้หนึ่งข้ามแดน หรือถ้าไม่มีทูตก็โดยทางเจ้าพนักงานกงสุลผู้หนึ่งหน้าที่

มาตรา ๗ คำร้องขอให้ส่งบุคคลข้ามแดนนั้น ต้องมีหลักฐานส่งมาประกอบคือ

(ก) ในกรณีขอให้ส่งบุคคลที่ได้พิจารณาเป็นสัจย์ว่า ได้กระทำความผิดมีโทษอาชญา ต้องมีสำเนาคำพิพากษาของศาลที่ได้พิจารณาคดีนั้น ซึ่งมีเจ้าหน้าที่รับรองโดยชอบ

(ข) ในกรณีขอให้ส่งบุคคลผู้ซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิดมีโทษอาชญาต้องมีหมายสั่งจับของเจ้าพนักงานผู้หนึ่งหน้าที่ในประเทศที่ร้องขอ หรือสำเนาหมายสั่งจับนั้น ซึ่งมีเจ้าหน้าที่รับรองโดยชอบ ก็ต้องมีพยานหลักฐานเพียงพอ เช่นที่จะส่งซึ่งผู้ต้องหาเพื่อส่งไปให้ศาลพิจารณาได้ หากว่าความผิดนั้นได้กระทำในกรุงสยาม

มาตรา ๘ นอกจากรัฐบาลสยามจะวินิจฉัยเป็นอย่างอื่น คำร้องขอกับทั้งเอกสารต่างๆ ที่ส่งมาด้วยนั้น ให้จัดส่งต่อไปยังกระทรวงมหาดไทย เพื่อให้

พนักงานอัยการนำคดีขึ้นสู่ศาล กระทรวงมหาดไทยจะสั่งให้จับจำเลย หรือจะขอให้ศาลออกหมายสั่งจับก็ได้

มาตรา ๙ เมื่อมีคดีส่งผู้ร้ายข้ามแดนมาสู่ศาล ศาลต้องแจ้งมายังเสนาบดีกระทรวงยุติธรรม และดำเนินการไต่สวนต่อไป

มาตรา ๑๐ ถ้าเป็นการเร่งร้อน รัฐบาลต่างประเทศจะขอให้จับ และคุ้มครองจำเลยไว้พลางก่อนก็ได้ คำร้องขอนี้ต้องแถลงประเภทความผิดให้ชัดแจ้ง และว่าได้ออกหมายสั่งจับแล้วด้วย เมื่อได้รับคำร้องขอตั้งว่านี้ นอกจากรัฐบาลสยามจะวินิจฉัยเป็นอย่างอื่น ให้กระทรวงการต่างประเทศแจ้งให้กระทรวงมหาดไทยทราบ กระทรวงมหาดไทยจะสั่งให้จับจำเลย หรือจะขอให้ศาลออกหมายสั่งจับก็ได้ และต้องนำตัวจำเลยขึ้นสู่ศาลซึ่งมีหน้าที่โดยเร็วที่สุดที่จะทำได้

ในระหว่างที่คำร้องขอตามระเบียบกับหนังสือหลักฐานอันจำเป็นนั้นยังมีไม่ถึง ให้ศาลสั่งขังจำเลยไว้ ถ้าหากว่า

(ก) มีพยานหลักฐาน (ซึ่งอาจมีอยู่ในหนังสือกระทรวงการต่างประเทศก็ได้) ว่าได้ออกหมายสั่งจับแล้วกับทั้งประเภทความผิดที่กล่าวหาเป็นฐานใดก็ได้แถลงไว้โดยชัดแจ้งด้วยแล้ว

(ข) ความผิดที่กล่าวหานั้นอยู่ในประเภทที่จะส่งตัวจำเลยข้ามแดนได้ และ

(ค) ความผิดนั้นไม่ใช่เป็นความผิดอันมีลักษณะในทางการเมือง ถ้าศาลมิได้รับคำร้องขอตามระเบียบกับหนังสือหลักฐานอันจำเป็นนั้นภายในเวลาสองเดือนนับตั้งแต่วันที่ศาลได้สั่งขังจำเลยไว้ หรือภายในกำหนดเวลากว่านั้นตามที่ศาลจะเห็นมีเหตุพอสมควรส่งต่อไปแล้ว ให้ปล่อยตัวจำเลยไป

มาตรา ๑๑ เมื่อจับจำเลยได้แล้ว ต้องนำตัวขึ้นสู่ศาลโดยมิชักช้าเกินจำเป็น และต้องดำเนินการไต่สวนตามวิธีพิจารณาความอาชญาในกฎหมายสยามเท่าที่สุดที่จะเป็นได้ ศาลจะสั่งให้เลื่อนการไต่สวนไปเป็นครั้งคราวตามคำขอของฝ่ายใด

ฝ่ายหนึ่ง โดยมีเหตุอันสมควรและเพียงพอก็ได้ แต่ในคดีเหล่านี้ศาลไม่ควรอนุญาตให้จำเลยมีประกัน

มาตรา ๑๒ ศาลจะต้องเป็นที่พอใจว่า

- (๑) จำเลยเป็นตัวบุคคลที่ถูกร้องขอให้ส่งข้ามแดนแน่แล้ว
- (๒) มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะสั่งขังผู้ต้องหาเพื่อส่งไปให้ศาลพิจารณาได้ หากว่าความผิดนั้นได้กระทำในกรุงสยาม

(๓) ความผิดนั้นอยู่ในประเภทที่จะส่งตัวจำเลยข้ามแดนได้ และไม่ใช่ว่าเป็นความผิดอันมีลักษณะในทางการเมือง

พยานหลักฐานนั้นจะเป็นพยานบุคคลมาเบิกความต่อศาล หรือจะเป็นถ้อยคำพยานที่ได้จดบันทึกส่งมา (ซึ่งเจ้าหน้าที่ได้รับรองว่าถูกต้อง) ก็ได้

มาตรา ๑๓ ศาลไม่จำเป็นต้องฟังพยานหลักฐานข้อต่อสู้ฝ่ายจำเลยนอกจากในข้อต่อไปนี้ คือ

- (๑) จำเลยไม่ใช่ตัวบุคคลที่ถูกร้องขอให้ส่งข้ามแดน
- (๒) ความผิดนั้นไม่อยู่ในประเภทที่จะส่งข้ามแดนได้ หรือว่าเป็นความผิดอันมีลักษณะในทางการเมือง

(๓) การที่ขอให้ส่งข้ามแดนนั้น ความจริงเพื่อประสงค์จะเอาตัวไปลงโทษ สำหรับความผิดอย่างอื่นอันมีลักษณะในทางการเมือง

(๔) สัญชาติของจำเลย

มาตรา ๑๔ ถ้าศาลพิจารณาเห็นว่าพยานหลักฐานไม่เพียงพอ ก็ให้ส่งปล่อยจำเลยไปในเมื่อสิ้นระยะเวลาสี่สิบแปดชั่วโมง นับแต่ได้อ่านคำสั่งปล่อยนั้น เว้นแต่ภายในกำหนดสี่สิบแปดชั่วโมงนั้น พนักงานอัยการจะได้แจ้งความจำนงว่าจะอุทธรณ์ ส่วนห้องอุทธรณ์จะต้องยื่นภายในกำหนดสี่สิบห้าวัน และในระหว่างอุทธรณ์ให้ศาลสั่งขังจำเลยไว้

มาตรา ๑๕ ถ้าศาลเป็นที่พอใจว่าคดีมีพยานหลักฐานเพียงพอ ก็ให้ออกคำสั่งอนุญาตให้ขังจำเลยไว้เพื่อส่งตัวข้ามแดนต่อไป แต่มิให้ส่งตัวจำเลยออกไปนอกประเทศก่อนครบกำหนดสี่ห้าวัน และภายในกำหนดนั้นจำเลยมีสิทธิที่จะอุทธรณ์ได้

ถ้ามิได้ส่งตัวจำเลยข้ามแดนภายในเวลาสามเดือนนับแต่วันที่คำสั่งของศาลถึงที่สุด หรือภายในกำหนดเวลากว่านั้น ตามที่ศาลจะเห็นมีเหตุพอสมควรส่งต่อไปแล้วให้ปล่อยตัวจำเลยไป

มาตรา ๑๖ เมื่อใดศาลพิเคราะห์เห็นว่าจำเลยเป็นคนที่ ในบังคับสยามก็ดี หรือมีข้อสงสัย หรือมีความยุ่งยากในเรื่องระเบียบอันเกี่ยวกับการรับรองเอกสาร หรือวิธีการทำคำขอให้ส่งข้ามแดนก็ดี ให้ศาลรายงานหรือเสนอบัดกระทรวงยุติธรรม ก่อนที่จะออกคำสั่งให้ปล่อยตัวจำเลย

มาตรา ๑๗ คดีอุทธรณ์ในเรื่องส่งผู้ร้ายข้ามแดน ตกเป็นหน้าที่ศาลอุทธรณ์พิจารณาพิพากษา และเมื่อศาลอุทธรณ์ตัดสินแล้วให้เป็นอันถึงที่สุดทั้งในข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย

แต่ถ้าหากว่าข้อเท็จจริงตามที่ศาลล่างได้วินิจฉัยไว้มีพยานหลักฐานสนับสนุนเพียงพอที่จะออกคำสั่งนั้นแล้ว ศาลอุทธรณ์ไม่มีอำนาจที่จะแก้ไข ศาลอุทธรณ์ที่พิจารณาแต่เพียงว่าศาลล่างมีพยานหลักฐานพอที่จะให้อำนาจออกคำสั่งเช่นนั้น และเพื่อการนี้ศาลอุทธรณ์มีอำนาจตรวจพิจารณาพยานหลักฐานและวินิจฉัยคำได้เถียงในข้อเหล่านี้ คือ

- (๑) เรื่องสัญชาติของจำเลย
- (๒) ความผิดที่กล่าวหาอันไม่อยู่ในประเภทที่จะส่งข้ามแดนได้
- (๓) ความผิดนั้นมีลักษณะในทางการเมือง หรือว่าการที่ขอให้ส่งข้ามแดนนั้น แท้จริงเป็นไปเพื่อประสงค์จะเอาตัวจำเลยไปลงโทษสำหรับความผิดอย่างอื่นอันมีลักษณะในทางการเมือง หรือ

(๔) ไม่มีพยานหลักฐานแสดงต่อศาลล่างพอที่จะให้ศาลนั้นใช้ดุลย-
พินิจได้ว่าควรจะออกคำสั่งนั้นหรือไม่

ประกาศมา ณ วันที่ ๑๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๗๒ เป็นปีที่ ๕ ใน
รัชกาลปัจจุบัน

(๔๖ ร.จ. ๒๗๑ ตอนที่ ๔๓ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๔๗๒)

บันทึกการแปลความหมาย

ตามพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๔๗๒ มาตรา ๑๕

พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๔๗๒ มาตรา ๑๕ มีความว่า
“ถ้าศาลเป็นที่พอใจว่าคดีมีพยานหลักฐานเพียงพอ ก็ให้ออกคำอนุญาตให้ขังจำเลย
ไว้เพื่อส่งตัวข้ามแดนต่อไป และมีให้ส่งตัวจำเลยออกไปนอกประเทศก่อนครบกำหนด
๑๕ วัน และภายในกำหนดนั้นจำเลยมีสิทธิที่จะอุทธรณ์ได้

ถ้ามีส่งตัวจำเลยข้ามแดนภายในเวลา ๓ เดือน นับแต่วันที่คำสั่งของศาล
ถึงที่สุด หรือภายในกำหนดเวลากว่านั้นตามที่ศาลจะเห็นมีเหตุพอสมควรส่งต่อไป
แล้ว ให้ปล่อยตัวจำเลยไป”

ตามบทบัญญัติดังนี้ หน้าที่ของศาลมีแต่เพียงว่า เมื่อศาลเป็นที่พอใจว่าคดี
มีหลักฐานเพียงพอแล้ว ก็พึงมีคำสั่งให้ขังจำเลยไว้เพื่อส่งตัวข้ามแดนไปเท่านั้น
ศาลไม่ต้องพิพากษาหรือมีคำสั่งว่าให้ส่งตัวจำเลยข้ามแดนไป และเมื่อคดีถึงที่สุด
แล้วก็ไม่ต้องมีหมายให้เจ้าหน้าที่จัดการส่งตัวจำเลยประการใด เรื่องเหล่านี้เป็นหน้าที่
ของเจ้าพนักงานฝ่ายตุลาการที่จะจัดทำไป เพราะตามหลักการนั้น การที่จะส่งผู้ร้าย
ข้ามแดนให้ไปหรือไม่ อยู่ในอำนาจของฝ่ายตุลาการที่จะวินิจฉัย ศาลเป็นแต่ได้สวน
ให้ได้ความว่าจำเลยเป็นบุคคลที่อาจจะต้องถูกส่งข้ามแดนไปเท่านั้น

(ข่าวศาลฉบับลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๔๗๔)

พระราชบัญญัติ

ว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสหรัฐอเมริกา

พ.ศ. ๒๔๓๑

ภูมิพลอดุลยเดช บรม

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๓๑

เป็นปีที่ ๘๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรซึ่งกฎหมายว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสหรัฐอเมริกา

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสหรัฐอเมริกา พ.ศ. ๒๔๓๑"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกประกาศให้ใช้สัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างกรุงสยามกับอเมริกา วันที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๕

มาตรา ๔ การส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสหรัฐอเมริกา ให้เป็นไปตามสนธิสัญญา ระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ประเวศ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ เท่าที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของตน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ
นายกรัฐมนตรี

สนธิสัญญา

ระหว่าง

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกา
ว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกา

โดยคำนึงถึงว่าสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างสหรัฐอเมริกาและ
ราชอาณาจักรไทย ซึ่งลงนามที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 30 ธันวาคม ค.ศ. 1922
ได้ส่งเสริมการบริหารงานกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในรัฐทั้งสอง และ
ปรารถนาที่จะให้ความร่วมมือระหว่างรัฐทั้งสองในการปราบปราม
อาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และ

ปรารถนาที่จะทำสนธิสัญญาฉบับใหม่เพื่อการส่งผู้กระทำความผิดข้ามแดนให้
แก่กันและกัน

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ 1

ข้อผูกพันในการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

1. ภายใต้บังคับของบทบัญญัติที่ระบุไว้ในสนธิสัญญานี้ ภาคีสัญญาตกลง
ที่จะส่งให้แก่กันและกัน ซึ่งตัวบุคคลที่พบในดินแดนของภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่ง ซึ่งถูก
คำเป็นคดี ถูกฟ้อง ถูกตัดสินว่ามีความผิด หรือถูกต้องการตัวเพื่อบังคับการลงโทษ
ตามคำพิพากษาศาล สำหรับการกระทำความผิดที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ โดยเจ้าหน้าที่
ทางศาลของรัฐที่ร้องขอ คำว่า "เจ้าหน้าที่ทางศาล" จะรวมถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจและ
พนักงานอัยการ ซึ่งทำหน้าที่ควบคุมคดีหรือฟ้องบุคคลดังกล่าวตามกฎหมายของภาคี
คู่สัญญาแต่ละฝ่าย

2. ...

2. สำหรับความผิดที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนไทยซึ่งได้กระทำขึ้นภายนอกดินแดนของรัฐที่ร้องขอ รัฐที่ได้รับการร้องขอจะส่งผู้ร้ายข้ามแดนภายใต้บังคับของบทบัญญัติของสนธิสัญญานี้ หากกฎหมายของคนที่กำหนดให้ลงโทษความผิดดังกล่าวในสถานการณที่คล้ายคลึงกัน

ข้อ 2

ความผิดที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนไทย

1. ความผิดที่จะถือว่าเป็นความผิดที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนเพื่อการดำเนินคดีหรือเพื่อบังคับตามคำพิพากษาลงโทษหรือตามคำสั่งกักขังได้ ก็ต่อเมื่อความผิดนั้นลงโทษได้ตามกฎหมายของภาคีสัญญาทั้งสองฝ่าย โดยการจำคุกหรือการกักขังในรูปแบบอื่นเป็นระยะเวลามากกว่าหนึ่งปี หรือโดยการลงโทษที่หนักกว่า

สำหรับการบังคับการลงโทษหรือกักขังตามคำสั่งในความผิดที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนดังกล่าว จะให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนกันได้ หากระยะเวลาของโทษหรือคำสั่งกักขังที่เหลือจะต้องรับโทษต้องมีระยะเวลาอย่างน้อย 6 เดือน

2. ความผิดที่จะถือว่าเป็นความผิดที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนไทย หากความผิดนั้นประกอบด้วยการกระทำความผิด หรือการพยายามกระทำความผิด การช่วยเหลือหรือส่งเสริม การสนับสนุน การให้คำปรึกษาหรือการเป็นผู้จัดหรือการเป็นผู้สมคบไม่ว่าก่อนหรือหลังการกระทำสำหรับความผิดที่ระบุไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้ ทั้งนี้ ภายใต้เงื่อนไขว่าความผิดดังกล่าวลงโทษได้ตามกฎหมายของภาคีสัญญาทั้งสองฝ่าย โดยการจำคุกหรือกักขังในรูปแบบอื่นเป็นระยะเวลามากกว่าหนึ่งปี หรือโดยการลงโทษที่หนักกว่า

3. ให้มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนด้วยสำหรับการกระทำความผิดฐานเป็นอั้งยี่หรือซ่องโจร ตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายของประเทศไทย เพื่อกระทำความผิดซึ่งระบุไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้ และสำหรับการวางแผนตามกฎหมายของสหรัฐอเมริกา เพื่อกระทำความผิดดังกล่าว

4. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ ให้ถือว่าเป็นความผิดที่ส่งผู้ร้าย
ข้ามแดนไว้

- ก. ไม่ว่าจะกฎหมายของภาคีสัญญาจะจัดความผิดอยู่ในประเภทเดียวกัน หรือจะเรียกชื่อความผิดเดียวกัน หรือไม่ก็ตาม หรือ
- ข. ไม่ว่าจะ เป็นความผิดซึ่งกฎหมายสหพันธรัฐกำหนดให้ มีการพิสูจน์ว่า มีการขนส่งระหว่างมลรัฐ หรือการนำไปรษณีย์ หรือสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นที่กระทบกระเทือนการค้าระหว่างมลรัฐหรือต่างประเทศ หรือไม่ก็ตาม เรื่องดังกล่าวมีความมุ่งประสงค์เพียงเพื่อให้อำนาจศาลแก่ศาลมลรัฐของสหรัฐ

5. เมื่อให้มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนตามความผิดที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนฐานใด ฐานหนึ่งได้แล้ว อาจจะให้มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนในความผิดอื่นซึ่งระบุไว้ในคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนที่เป็นไปตามเงื่อนไขสำหรับการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ยกเว้นเงื่อนไขที่เกี่ยวกับระยะเวลาของโทษหรือคำสั่งกักขังที่ระบุไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้

ข้อ 3

ความผิดทางการเมืองและทางทหาร

1. จะไม่มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ถ้า
 - ก. ความผิดที่ขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนเป็นความผิดทางการเมือง หรือ
 - ข. เป็นที่ประจักษ์ชัดว่าการร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนมีความมุ่งประสงค์ทางการเมือง หรือ
 - ค. ความผิดที่ขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนเป็นความผิดทางทหาร โดยเฉพา

2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของสนธิสัญญานี้ การปลงชีวิตหรือการกระทำ ความผิดโดยเจตนาต่อชีวิตหรือต่อร่างกายของประมุขแห่งรัฐของภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่ง หรือของสมาชิกในครอบครัวของบุคคลนั้น รวมทั้งการพยายามกระทำความผิดดังกล่าว มิให้ถือว่าเป็นความผิดในความหมายของวรรค 1 ของข้อนี้

ข้อ 4

อำนาจศาลชั้น

รัฐที่ได้รับการร้องขออาจปฏิเสธการส่งผู้ร้ายข้ามแดนบุคคลที่ถูกขอให้ส่ง ทั่วสำหรับความผิดที่ถือว่าได้กระทำทั้งหมดหรือบางส่วนในดินแดนของตน หรือในสถานที่ที่ถือว่าเสมือนเป็นดินแดนของตน โดยรัฐที่ได้รับการร้องขอจะถือว่าเงินคดีต่อบุคคล กดังกล่าวสำหรับความผิดนั้นตามกฎหมายของตน

ข้อ 5

การตกลงโทษก่อนในความผิดเดียวกัน

1. จะไม่มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ถ้าบุคคลที่ถูกขอให้ส่งทั่วได้รับการ พิจารณาคดีและถูกพิพากษาลงโทษ หรือปล่อยตัวในรัฐที่ได้รับการร้องขอสำหรับความผิด ที่ขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน

2. การส่งผู้ร้ายข้ามแดนอาจจะถูกปฏิเสธถ้าบุคคลที่ถูกขอให้ส่งทั่วกำลัง ถูกหรือได้ถูกดำเนินคดีแล้วในรัฐที่ได้รับการร้องขอสำหรับความผิดที่ขอให้ส่งผู้ร้าย ข้ามแดน

3. อาจจะส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ ถึงแม้ว่าเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐ ที่ได้รับการร้องขอได้ตัดสินใจที่จะไม่ฟ้องคดีต่อบุคคลที่ถูกขอให้ส่งทั่วสำหรับการกระทำที่ ขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน

ข้อ 6

โทษประหาร

ถ้าความผิดที่ขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนถูกลงโทษประหารชีวิตตามกฎหมายของรัฐที่ร้องขอได้ และไม่อาจถูกลงโทษประหารชีวิตตามกฎหมายของรัฐที่ได้รับการร้องขอ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐที่ได้รับการร้องขออาจปฏิเสธการส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ เว้นแต่

ก. ความผิดนั้นเป็นความผิดฐานฆ่าผู้อื่นตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายของรัฐที่ได้รับการร้องขอ หรือ

ข. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐที่ร้องขอให้หลักประกันว่าจะเสนอแนะต่อผู้มีอำนาจจกโทษของรัฐที่ร้องขอเพื่อขอให้เปลี่ยนโทษประหาร เป็นโทษที่เบากว่านั้น หากมีการลงโทษประหารชีวิต

ในกรณีของสหรัฐอเมริกา เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจได้แก่ฝ่ายบริหาร

ข้อ 7

การชกอายุความ

จะไม่มี การส่งผู้ร้ายข้ามแดนเมื่อการฟ้องคดีหรือการบังคับการลงโทษ สำหรับความผิดที่ขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้นต้องห้ามโดยชกอายุความตามกฎหมายของรัฐที่ร้องขอ

ข้อ 8

สัญชาติ

1. ภาคีสัญญาแต่ละฝ่ายไม่ผูกพันที่จะส่งคนชาติของตนข้ามแดน

ในกรณี...

ในกรณีสหรัฐอเมริกาเป็นรัฐที่ได้รับการร้องขอ ฝ่ายบริหารมีอำนาจที่จะส่งคนชาติของตนข้ามแดนได้ หากในดุลพินิจของตนเห็นสมควรที่จะกระทำเช่นนั้น

ในกรณีที่ประเทศไทยเป็นรัฐที่ได้รับการร้องขอ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจอาจจะส่งคนชาติของตนข้ามแดนได้ หากมิได้ถูกห้ามไว้กระทำเช่นนั้น

2. หากไม่มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนภายใต้วรรค 1 ของข้อนี้ รัฐที่ได้รับการร้องขอจะต้องเสนอคดีนั้นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของตนเพื่อฟ้องคดีต่อไปตามคำร้องขอของรัฐที่ร้องขอ เพื่อความมุ่งประสงค์นี้ รัฐที่ร้องขอจะต้องส่งสำนวน ข้อสนเทศ และพยานเอกสารหรือพยานวัตถุเกี่ยวกับคดีให้แก่รัฐที่ได้รับการร้องขอ ถ้ารัฐที่ได้รับการร้องขอต้องการเอกสารหรือพยานหลักฐานเพิ่มเติม เอกสารและพยานหลักฐานดังกล่าวจะถูกส่งไปให้โดยรัฐนั้นไม่เสียค่าใช้จ่าย

3. แม้จะมีวรรค 2 ของข้อนี้ รัฐที่ได้รับการร้องขอไม่ต้องเสนอคดีนั้นต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของตนเพื่อฟ้องคดี ถ้ารัฐที่ได้รับการร้องขอไม่มีอำนาจศาลเหนือความผิดนั้น

ข้อ 9

วิธีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนและเอกสารที่ต้องการ

1. คำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนจะกระทำโดยผ่านวิถีทางการทูต
2. คำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนจะต้องแนบ
 - ก. เอกสาร คำแถลง หรือพยานหลักฐานอื่น ๆ ซึ่งระบุรูปพรรณสัณฐาน และที่อยู่ที่อยู่ที่เป็นไปได้ของบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัว
 - ข. คำแถลงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับคดี รวมถึงเวลาและสถานที่ที่ความผิดได้เกิดขึ้น หากเป็นไปได้
 - ค. มบทบัญญัติของกฎหมายที่ระบอบองค์ประกอบสำคัญและที่กำหนดฐานความผิดที่ขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน

- ง. บทบัญญัติของกฎหมายที่กำหนดโทษสำหรับความผิด และ
- จ. บทบัญญัติของกฎหมายที่กำหนดอายุความเพื่อการฟ้องคดีหรือเพื่อการดำเนินการลงโทษสำหรับความผิด
3. คำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนเกี่ยวกับบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัวเพื่อการฟ้องคดีจะต้องแนบเอกสารดังต่อไปนี้ด้วย
- ก. สำเนาหมายจับที่ออกโดยผู้พิพากษา หรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจอื่นของรัฐที่ร้องขอ
- ข. พยานหลักฐานตามกฎหมายของรัฐที่ได้รับการร้องขอ ซึ่งให้เหตุผลของการจับและการให้มีการดำเนินคดีบุคคลดังกล่าว รวมถึงพยานหลักฐานที่ชี้ให้เห็นว่า บุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัวเป็นบุคคลเดียวกันกับที่ระบุไว้ในหมายจับ
4. คำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนเกี่ยวกับบุคคลที่ถูกพิพากษาว่ากระทำความผิดจะต้องแนบเอกสารเพิ่มเติมจากเอกสารที่ระบุไว้ในวรรค 2 ของข้อนี้ ดังต่อไปนี้
- ก. สำเนาคำพิพากษาว่ากระทำความผิดของศาลของรัฐที่ร้องขอ และ
- ข. พยานหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัวเป็นบุคคลเดียวกันกับที่อ้างถึงในคำพิพากษาว่ากระทำความผิด

หากบุคคลนั้นได้ถูกพิพากษาว่ากระทำความผิดแต่ยังไม่ถูกพิพากษาลงโทษ คำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนจะต้องแนบคำแถลงในเรื่องนี้ด้วย หากบุคคลที่ถูกพิพากษาว่ากระทำความผิดได้ถูกพิพากษาลงโทษแล้ว คำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนจะต้องแนบสำเนาคำพิพากษาลงโทษ และคำแถลงที่แสดงให้เห็นถึงโทษที่ได้รับแล้ว

5. เอกสารทั้งหมดที่นำส่งโดยรัฐที่ร้องขอจะแปลเป็นภาษาของรัฐที่ได้รับการร้องขอ

6. เอกสารที่ส่งผ่านวิธีทางการทูตจะเป็นที่ยอมรับให้ใช้ในกระบวนการพิจารณาส่งผู้ร้ายข้ามแดนในรัฐที่ได้รับการร้องขอ โดยไม่ต้องมีการรับรอง หรือนิติกรณ์อื่นเพิ่มเติมอีก

ข้อ 10

การจับกุมชั่วคราว

1. ในกรณีเร่งด่วน ภาคีสืบสวนแต่ละฝ่ายอาจร้องขอให้จับกุมบุคคลที่ถูกกล่าวหา หรือถูกพิพากษาว่ากระทำความผิดชั่วคราวได้ คำขอให้จับกุมตัวชั่วคราวจะส่งผ่านวิธีทางการทูต หรือโดยตรงระหว่างกระทรวงยุติธรรมในสหรัฐอเมริกาและกระทรวงมหาดไทยในประเทศไทย ซึ่งในกรณีนี้อาจจะใช้เครื่องมือสื่อสารของตำรวจสากล
2. คำขอจะประกอบด้วย รูปพรรณของบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัว ที่อยู่ของบุคคลนั้นหากรู้ ค่าแถลงข้อเท็จจริงในคดี รวมทั้งเวลาและสถานที่ที่ความผิดได้เกิดขึ้นหากเป็นไปได้ ค่าแถลงว่าคดีมีหมายจับหรือคดีมีคำพิพากษาว่ากระทำความผิดสำหรับบุคคลนั้นตั้งระบุไว้ในข้อ 9 และค่าแถลงว่าจะได้ส่งคำร้องขอให้ส่งบุคคลดังกล่าวข้ามแดนตามมา
3. จะมีการแจ้งผลของคำขอแก่รัฐที่ร้องขอโดยไม่ชักช้า
4. การจับกุมชั่วคราวจะสิ้นสุดลงถ้าภายในระยะเวลา 60 วันหลังการจับกุมบุคคลที่ขอให้ส่งตัว เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐที่ไต่รับการร้องขอมิได้รับคำร้องขออย่างเป็นทางการให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนและเอกสารสนับสนุนที่จำเป็นตามข้อ 9
5. การที่การจับกุมชั่วคราวสิ้นสุดลงตามวรรค 4 ของข้อนี้ จะไม่เป็นอุปสรรคต่อการส่งบุคคลดังกล่าวข้ามแดน หากมีการส่งคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนและเอกสารสนับสนุนที่ระบุไว้ในข้อ 9 ใดในภายหลัง

ข้อ 11

การวินิจฉัยและการส่งมอบตัว

1. รัฐที่ไต่รับการร้องขอจะแจ้งโดยไม่ชักช้าผ่านวิธีทางการทูตให้รัฐที่ร้องขอทราบถึงการวินิจฉัยของตนเกี่ยวกับคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน

2. ...

2. รัฐที่ได้รับการร้องขอต้องให้เหตุผลในการปฏิเสธคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนบางส่วนหรือทั้งหมด

3. หากให้มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ การส่งมอบตัวบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัวจะมีขึ้นภายในระยะเวลาที่อาจกำหนดไว้ในกฎหมายของรัฐที่ได้รับการร้องขอ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของภาคีสัญญาจะตกลงกันเกี่ยวกับเวลาและสถานที่ของการส่งมอบตัวบุคคลที่ถูกขอให้ส่ง อย่างไรก็ตาม หากไม่มีการนำตัวบุคคลนั้นออกไปจากดินแดนของรัฐที่ได้รับการร้องขอภายในเวลาที่กำหนดไว้ บุคคลนั้นอาจจะถูกปล่อยตัว และรัฐที่ได้รับการร้องขออาจจะปฏิเสธการส่งผู้ร้ายข้ามแดนสำหรับความผิดเดียวกันนั้นได้ในภายหลัง

ข้อ 12

การเลื่อนการส่งมอบตัว

ในกรณีอนุญาตตามคำขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนบุคคลซึ่งกำลังอยู่ระหว่างการดำเนินคดี หรือกำลังรับโทษในดินแดนของรัฐที่ได้รับการร้องขอในความผิดอื่น รัฐที่ได้รับการร้องขออาจเลื่อนการส่งมอบตัวบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัวจนกว่าการดำเนินคดีต่อบุคคลนั้นจะเสร็จสิ้น หรือจนกว่าการดำเนินการลงโทษที่อาจจะกำหนดหรือได้กำหนดแล้วเสร็จสมบูรณ์

ข้อ 13

คำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนจากหลายรัฐ

1. หากรัฐที่ได้รับการร้องขอได้รับคำร้องจากภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง และจากรัฐที่สามอีกหนึ่งรัฐหรือมากกว่า เพื่อขอให้ส่งบุคคลเดียวกันข้ามแดน ไม่ว่าจะในความผิดเดียวกันหรือความผิดแตกต่างกัน รัฐที่ได้รับการร้องขอจะตัดสินใจว่าจะส่งบุคคลนั้นข้ามแดนให้แก่รัฐใด ในการวินิจฉัยรัฐดังกล่าวจะพิจารณาถึงองค์ประกอบที่

เกี่ยว...

เกี่ยวข้อทั้งหมดซึ่งรวมถึงแต่ไม่จำกัดเฉพาะองค์ประกอบดังต่อไปนี้

- (ก) รัฐที่ความผิดใดกระทำขึ้น
- (ข) ในกรณีที่เป็นความผิดแตกต่างกัน รัฐที่ขอให้ส่งในความผิดที่มีโทษหนักที่สุดตามกฎหมายของรัฐที่ได้รับการร้องขอ
- (ค) ในกรณีที่เป็นความผิดแตกต่างกัน ซึ่งรัฐที่ได้รับการร้องขอเห็นว่ามีความร้ายแรงเท่ากัน ลำดับคำร้องขอที่ได้รับจากรัฐที่ร้องขอ
- (ง) สัญชาติของผู้กระทำผิด และ
- (จ) ความเป็นไปได้ในการส่งผู้ร้ายข้ามแดนต่อระหว่างรัฐที่ร้องขอเหล่านั้น

2. ในกรณีที่คำร้องขอมาจากประเทศไทย การวินิจฉัยซึ่งระบุไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้ จะกระทำโดยฝ่ายบริหารในสหรัฐอเมริกา ในกรณีที่คำร้องขอมาจากสหรัฐอเมริกา การวินิจฉัยจะกระทำโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในประเทศไทย

ข้อ 14

หลักเกณฑ์ว่าด้วยการพิจารณาความผิดเฉพาะเรื่อง

1. บุคคลที่ถูกส่งตัวข้ามแดนภายใต้สนธิสัญญานี้ จะไม่ถูกควบคุมค่าเนนคคี หรือลงโทษในดินแดนของรัฐที่ร้องขอสำหรับความผิดอื่น นอกเหนือจากความผิดที่อนุญาตให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน และไม่ถูกส่งตัวเป็นผู้ร้ายข้ามแดนโดยรัฐนั้นไปยังรัฐที่สาม นอกจาก

- ก. บุคคลนั้นได้ออกจากดินแดนของรัฐที่ร้องขอ ภายหลังจากการส่งผู้ร้ายข้ามแดน และได้กลับเข้าไปในรัฐที่ร้องขอใหม่โดยสมัครใจ
- ข. บุคคลนั้นมิได้ออกไปจากดินแดนของรัฐที่ร้องขอภายใน 45 วัน ภายหลังจากที่มีอิสระที่จะกระทำเช่นนั้น หรือ

ค. ...

- ค. รัฐที่ได้รับการร้องขอได้ให้ความยินยอมกับการคุมขัง การพิจารณาคดี หรือการลงโทษบุคคลนั้นสำหรับความผิดอื่นนอกจากความผิดที่อนุญาตให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน หรือกับการส่งผู้ร้ายข้ามแดนให้แก่รัฐที่สาม เพื่อความมุ่งประสงค์นี้ รัฐที่ได้รับการร้องขออาจจะขอให้มีการส่งเอกสารหรือคำแถลงซึ่งระบุไว้ในข้อ 9 รวมถึงคำให้การของบุคคลที่ถูกส่งตัวข้ามแดนที่เกี่ยวข้องกับความผิดนั้น

บทบัญญัติเหล่านี้จะไม่ใช้บังคับกับความผิดที่กระทำขึ้นภายหลังการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

2. หากในระหว่างการดำเนินคดี มีการเปลี่ยนแปลงโดยชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งขอกล่าวหาที่ใช้ส่งบุคคลนั้นข้ามแดน โดยเหตุกฎหมายออกใหม่ หรือการกล่าวหาการต่อสู้คดี หรือผลการพิจารณาปรากฏว่าเป็นความผิดที่มีโทษเบากว่า บุคคลนั้นอาจจะถูกฟ้องคดีหรือถูกพิพากษาลงโทษตามนั้น ทั้งนี้ ขอกล่าวหาที่เปลี่ยนแปลงจะต้อง

- ก. มีมูลฐานตามข้อเท็จจริงชุดเดียวกันกับที่ระบุไว้ในคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนและในเอกสารสนับสนุน และ
- ข. มีกำหนดโทษขั้นสูงเท่า หรือน้อยกว่าความผิดที่บุคคลนั้นถูกส่งตัวข้ามแดน

ข้อ 15

วิธีการแบบขอ

หากบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัวยินยอมอย่างถอนไม่ได้เป็นสายสัมพันธ์อักษร ให้ส่งตนเป็นผู้ร้ายข้ามแดน ภายหลังจากที่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจได้แจ้งให้ทราบโดยเฉพาะตัวถึงสิทธิของตนที่จะได้รับการพิจารณาตามกระบวนการส่งผู้ร้ายข้ามแดนอย่างเป็นทางการ และความคุ้มครองที่จะมีจากกระบวนการดังกล่าว รัฐที่ได้รับการร้องขออาจจะส่งผู้ร้ายข้ามแดนให้โดยไม่ต้องผ่านกระบวนการส่งผู้ร้ายข้ามแดนอย่างเป็นทางการ

ข้อ 16 ...

ข้อ 16

การส่งมอบทรัพย์สิน

1. เมื่อได้รับการร้องขอจากรัฐที่ร้องขอ และเท่าที่กฎหมายของตนอนุญาตไว้ รัฐที่ได้รับการร้องขอจะยึดและจะส่งมอบพร้อมกับการส่งผู้ร้ายข้ามแดนซึ่งทรัพย์สิน
 - (ก) ที่อาจต้องใช้เป็นพยานหลักฐาน หรือ
 - (ข) ที่ได้มาโดยผลของการกระทำผิด และพอบริโภคในครอบครองของบุคคลซึ่งถูกขอให้ส่งตัวในขณะที่ถูกจับกุมหรือค้นพบในภายหลัง
2. ทรัพย์สินที่ระบุไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้จะส่งมอบให้ ถึงแม้ว่าการส่งผู้ร้ายข้ามแดนซึ่งได้อนุญาตแล้ว ไม่สามารถที่จะดำเนินการส่งได้เนื่องจากบุคคลซึ่งถูกขอให้ส่งตัวตาย นายสาปสูญ หรือหลบหนีไป
3. เมื่อทรัพย์สินดังกล่าวจะต้องถูกยึดหรือถูกริบในอาณาเขตของรัฐที่ได้รับการร้องขอ รัฐดังกล่าวนี้อาจยึดทรัพย์สินนั้นไว้เป็นการชั่วคราว หรือส่งมอบให้โดยมีเงื่อนไขว่าจะส่งทรัพย์สินนั้นคืนเพื่อใช้ในคดีอาญาที่กำลังดำเนินอยู่
4. สิทธิใด ๆ ในทรัพย์สินดังกล่าวซึ่งรัฐที่ได้รับการร้องขอหรือรัฐหรือบุคคลอื่นใดอาจได้มานั้นจะได้รับความคุ้มครอง ในกรณีที่สิทธิดังกล่าวนี้มีอยู่ ทรัพย์สินนั้นจะถูกคืนตามคำขอโดยไม่คิดค่าภาระใด ๆ ให้แก่รัฐที่ได้รับการร้องขอ โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ภายหลังการพิจารณา

ข้อ 17

การขานแคน

1. ภาคีสัญญาแต่ละฝ่ายอาจอนุญาตให้บุคคลซึ่งถูกส่งมอบตัวโดยรัฐที่สามให้ภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งขานแคนของตน ภาคีสัญญาที่ร้องขอขานแคนต้อง

ส่ง...

ส่งคำร้องขอผ่านแดนระบุนายละเอียดของบุคคลที่ถูกส่งผ่านแดนและคำแถลงย่อเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในคดีให้แก่รัฐซึ่งดินแดนถูกผ่านโดยวิธีทางการทูต ในกรณีที่ใช้การขนส่งทางอากาศและมีได้มีการกำหนดที่จะลงจอดในดินแดนของคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง ไม่จำเป็นต้องได้รับการอนุญาตเช่นว่านั้น

2. หากมีการลงจอดโดยไม่ได้กำหนดไว้ล่วงหน้าในดินแดนของภาคีคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งเกิดขึ้น การผ่านแดนจะอยู่ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติวรรค 1 ของข้อนี้ ภาคีคู่สัญญานั้นอาจจะควบคุมบุคคลที่จะผ่านแดนได้เป็นระยะเวลาไม่เกิน 96 ชั่วโมง ในระหว่างรอคำร้องขอผ่านแดน

ข้อ 18

ค่าใช้จ่ายและการช่วยเหลือ

1. ค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในดินแดนของรัฐที่ได้รับการร้องขอโดยเหตุแห่งการส่งผู้ร้ายข้ามแดน จนถึงเวลาส่งมอบตัวบุคคลซึ่งจะถูกส่งผู้ร้ายข้ามแดน ให้เป็นการะของรรัฐนั้น

2. รัฐที่ได้รับการร้องขอจะปรากฏตัวแทนรัฐที่ร้องขอเพื่อดำเนินการตามกระบวนการที่เกิดจากคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน

3. รัฐที่ได้รับการร้องขอจะไม่เรียกหรือทางการเงินจากรัฐที่ร้องขอในการจับกุม คุมขัง สอบสวน และส่งมอบตัวบุคคลซึ่งถูกขอให้ส่งตัวภายใต้บทบัญญัติของสนธิสัญญานี้

ข้อ 19

ขอบเขตการใช้สนธิสัญญา

สนธิสัญญานี้จะใช้ต่อความผิดที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนให้แก่ภายใต้สนธิสัญญานี้ ซึ่งได้กระทำขึ้นก่อนหรือหลังวันที่สนธิสัญญานี้มีผลใช้บังคับ

ข้อ 20

การให้สัตยาบันและการมีผลใช้บังคับ

1. สนธิสัญญานี้จะต้องได้รับการให้สัตยาบัน สัตยาบันสารจะมีการแลกเปลี่ยนกันที่กรุงเทพฯ โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะกระทำได้
2. สนธิสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับ 30 วันหลังจากการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร
3. เมื่อสนธิสัญญานี้มีผลใช้บังคับ สนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างสหรัฐอเมริกาและราชอาณาจักรไทยซึ่งลงนามที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 30 ธันวาคม ค.ศ. 1922 จะเลิกใช้บังคับ ทั้งนี้ กระบวนการส่งผู้ร้ายข้ามแดนซึ่งอยู่ในระหว่างการทำเนิการในรัฐที่ได้รับการร้องขอในขณะที่สนธิสัญญานี้มีผลใช้บังคับ จะยังสามารถทำเนิการต่อไปได้

ข้อ 21

การขอกเลิก

ภาคีสัญญาแต่ละฝ่ายอาจขอกเลิกสนธิสัญญานี้เมื่อใดก็ได้โดยแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรให้ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งทราบ และการขอกเลิกจะมีผล 6 เดือนหลังจากวันที่ได้รับการแจ้งดังกล่าว การขอกเลิกจะไม่กระทบกระเทือนต่อกระบวนการส่งผู้ร้ายข้ามแดนใด ๆ ซึ่งได้เริ่มขึ้นก่อนที่จะมีการแจ้งดังกล่าว

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องจากรัฐบาลแต่ละฝ่ายได้ลงนามสนธิสัญญานี้

ทำกัน...

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงวอชิงตัน เมื่อวันที่ 14 ธันวาคม
คริสต์ศักราช 1983 เป็นภาษาไทยและอังกฤษ แต่ละภาษาถูกต้องเท่าเทียมกัน

สำหรับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

สำหรับรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกา

พลอากาศเอก ส.ส. 139

(สิทธิ เศวตศิลา)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ
แห่งประเทศไทย

(นายวิลเลียม เฟรนช์ สมิธ)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม
แห่งสหรัฐอเมริกา

ภาคผนวก ก

สนธิสัญญา

ระหว่าง

ราชอาณาจักรไทยกับสาธารณรัฐประชาชนจีน

ว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

ราชอาณาจักรไทยและสาธารณรัฐประชาชนจีน (ต่อไปนี้จะเรียกว่า "ภาคีสัญญา")

ปรารถนาที่จะส่งเสริมความร่วมมืออย่างมีประสิทธิภาพระหว่างประเทศทั้งสอง ในการปราบปรามอาชญากรรมบนพื้นฐานของความเคารพค่านิยมไทย ความเท่าเทียมกัน และผลประโยชน์ซึ่งกันและกัน โดยการทำสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดน ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ 1

ข้อผูกพันในการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

ทั้งสองสอคล้องกับบทบัญญัติที่ระบุไว้ในสนธิสัญญานี้ ภาคีสัญญาตกลงที่จะส่ง 7ให้แก่กันและกัน ซึ่งด้วยบุคคลที่พบในดินแดนของภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่ง ซึ่งถูกต้องการตัวเพื่อ การฟ้องร้อง การพิจารณาคดี หรือเพื่อการกำหนดหรือดำเนินการลงโทษในดินแดนของ ภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง สำหรับการกระทำอาชญากรรมที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้

ข้อ 2

ความผิดที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของสนธิสัญญานี้ ความผิดที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้คือ ความผิดซึ่งลงโทษได้ตามกฎหมายของภาคีสัญญา โดยโทษจำคุกหรือการกักขังในรูปแบบอื่น เป็นระยะเวลามากกว่าหนึ่งปี หรือโทษทัณฑ์หนักกว่า

2. ในกรณีที่คำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนแก่อาชังกับบุคคลที่ถูกลงโทษจำคุกหรือกักขังในรูปแบบอื่น โศกศาลของภาคที่ร้องขอให้ความคิดที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ จะให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนกันได้หากระยะเวลาของโทษที่จะต้องรับค่อความคำพิพากษาเหลืออยู่ อย่างน้อยหกเดือน

3. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ การวินิจฉัยว่าความผิดใดเป็นความผิดตามกฎหมายของภาคผู้พิพากษา จะไม่คำนึงว่ากฎหมายของภาคผู้พิพากษาได้กำหนดให้การกระทำที่ก่อให้เกิดความผิดนั้นอยู่ในประเภทเดียวกัน หรือได้เรียกชื่อความผิดเป็นอย่างไรก็ตามหรือไม่ก็ตาม

4. เมื่อให้มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนสำหรับความผิดที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ความผิดหนึ่งแล้ว อาจจะทำให้มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนในความผิดอื่นซึ่งระบุไว้ในคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนที่เป็นไปตามเงื่อนไขสำหรับการส่งผู้ร้ายข้ามแดน แม้ว่าจะไม่เข้าเงื่อนไขที่เกี่ยวกับระยะเวลาของโทษหรือคำสั่งกักขังที่ระบุไว้ในวรรค 1 และ 2 ของข้อนี้

ข้อ 3

เหตุสำหรับการปฏิเสธไม่ส่งผู้ร้ายข้ามแดน

การส่งผู้ร้ายข้ามแดนจะไม่ได้รับการอนุมัติภายใต้สนธิสัญญานี้ในสถานการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(1) ภาคที่ได้รับการร้องขอพิจารณาว่าความผิดที่ขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนโดยภาคที่ร้องขอเป็นความผิดทางการเมือง ความผิดทางการเมืองในที่นี้จะไม่รวมถึงการปลงชีวิตหรือการพยายามปลงชีวิตหรือการประทุษร้ายต่อร่างกายของประมุขแห่งรัฐหรือหัวหน้ารัฐบาลหรือสมาชิกในครอบครัวของบุคคลดังกล่าว

(2) ภาคที่ได้รับการร้องขอมีเหตุผลหนักแน่นในอันที่จะสันนิษฐานว่าคำร้องขอส่งผู้ร้ายข้ามแดนมุ่งประสงค์ที่จะดำเนินคดี หรือดำเนินการลงโทษต่อบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัวโดยมีสาเหตุจากเชื้อชาติ ศาสนา สัญชาติ หรือความเห็นทางการเมืองของบุคคลนั้น หรือว่าสถานะของบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัวเพื่อดำเนินคดีทางศาลจะถูกกระทบโดยสาเหตุดังกล่าวข้างต้น

(3) ความผิดที่ขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนเป็นความผิดเพียงเฉพาะตามกฎหมายทางทหารของชาติที่ร้องขอ และมีใช่เป็นความผิดตามกฎหมายอาญาของภาคีดังกล่าว

(4) การฟ้องร้องหรือการดำเนินการลงโทษสำหรับความผิดที่ขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้นต้องห้ามโดยเหตุที่บัญญัติไว้ตามกฎหมายของภาคีสัญญาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง รวมถึงกฎหมายที่เกี่ยวกับอาชญากรรม

(5) ภาคีที่ได้รับการร้องขอได้มีคำพิพากษาต่อบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัวสำหรับความผิดเดียวกันก่อนมีคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน

ข้อ 4

เหตุสำหรับการใช้ดุลพินิจปฏิเสธการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

การส่งผู้ร้ายข้ามแดนอาจถูกปฏิเสธภายใต้สนธิสัญญานี้ในสถานการณ์อย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้

(1) ภาคีที่ได้รับการร้องขอมีเขตอำนาจกฎหมายเหนือความผิดที่อ้างถึงในคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน และจะดำเนินคดีต่อบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัว

(2) ในกรณีพิเศษ ภาคีที่ได้รับการร้องขอแม้จะได้ตระหนักถึงความรุนแรงของความผิด และผลประโยชน์ของภาคีที่ร้องขอแล้ว ยังเห็นว่า การส่งผู้ร้ายข้ามแดนอาจไม่สอดคล้องกับข้อพิจารณาตามมนุษยธรรมอันสืบเนื่องมาจากสหประชาชาติของบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัว

(3) ภาคีที่ได้รับการร้องขอกล่าวถึงดำเนินคดีต่อบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัวสำหรับความผิดเดียวกัน

ข้อ 5

การส่งคนชาติข้ามแดน

1. ภาศิกู้สึญญาแคะละฝ่ายมีสิทธิที่จะปฏิเสธไม่ให้ส่งคนชาติองคนข้ามแดน
2. หากการส่งผู้ร้ายข้ามแดนไม่ได้รับการอนุมัติตามวรรค 1 ของข้อนี้ ภาศิกู้ที่ได้รับการร้องขอจะต้องเสนอคดีนั้นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจองคนเพื่อฟ้องคดีต่อไปตามคำร้องขอองภาศิกู้ที่ร้องขอ เพื่อความมุ่งประสงค์นี้ ภาศิกู้ที่ร้องขอจะต้องส่งเอกสารและพยานหลักฐานเกี่ยวกับคดีให้แก่ภาศิกู้ที่ได้รับการร้องขอ
3. แม้จะมีวรรค 2 ของข้อนี้บัญญัติไว้ ภาศิกู้ที่ได้รับการร้องขอไม่ต้องเสนอคดีนั้นต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจองคนเพื่อฟ้องคดี หากภาศิกู้ที่ได้รับการร้องขอไม่มีเขตอำนาจเหนือความผิดนั้น

ข้อ 6

ช่องทางกาการคิดค้อ

เพื่อความมุ่งประสงค์องสนธิสัญญานี้ ภาศิกู้สัญญาจะคิดค้อกันผ่านช่องทางกาการทุก วันแต่จะมิระบุไว้เป็นอย่างอื่นในสนธิสัญญานี้

ข้อ 7

คำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนและเอกสารที่ค้องกาการ

1. คำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนจะกระทำเป็นลายลักษณ์อักษร และจะต้องแนบเอกสารค้อไปนี้
 - ก. เอกสาร คำแถลง หรือพยานหลักฐานอื่น ๆ เพียงพอที่จะระบุบุพพารณสัษฐาน และก้อผู้ที่อาจเป็นไปไดของบุคคลที่ถูกรอให้ส่งตัว

- ข. คำแถลงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับคดี
- ค. บทบัญญัติของกฎหมายที่ระบุงค์ประกอบสำคัญและที่กำหนดฐานความผิดที่ขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน
- ง. บทบัญญัติของกฎหมายที่กำหนดโทษสำหรับความผิด และ
- จ. บทบัญญัติของกฎหมายที่กำหนดอายุความเพื่อการฟ้องร้อง หรือเพื่อการดำเนินการลงโทษสำหรับความผิด หากมี

2. คำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนเกี่ยวกับบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัวเพื่อการฟ้องร้องจะต้องแนบ

- ก. สำเนาหมายจับที่ออกโดยผู้พิพากษา หรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจอื่นของภาคที่ร้องขอ
- ข. พยานหลักฐานซึ่งให้เหตุผลของการจับและการให้มีการดำเนินคดีต่อบุคคลดังกล่าว รวมถึงพยานหลักฐานที่ใช้ให้เห็นว่าบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัวเป็นบุคคลเดียวกันกับที่ระบุไว้ในหมายจับ

3. เมื่อคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนเกี่ยวข้องกับบุคคลที่ถูกพิพากษาว่ากระทำความผิด จะต้องแนบเอกสารเพิ่มเติมจากเอกสารที่ระบุไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้ดังต่อไปนี้

- ก. สำเนาคำพิพากษาของศาลของภาคที่ร้องขอ
- ข. พยานหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัวเป็นบุคคลเดียวกันกับที่อ้างถึงในคำพิพากษาว่ากระทำความผิด และ
- ค. คำแถลงที่แสดงว่าได้มีการรับโทษตามคำพิพากษาไปแล้วเพื่องาน

4. เอกสารทั้งหมดที่นำส่งโดยรัฐที่ร้องขอตามบทบัญญัติของสนธิสัญญานี้จะมีลายมือชื่อหรือตราประทับอย่างหนึ่งเป็นทางการ พร้อมแนบคำแปลเป็นภาษาของภาคที่ได้รับคำร้องขอหรือภาษาอังกฤษ

ข้อ 8

ข้อเสนอก่อนเพิ่มเติม

หากภาคีที่ได้ยื่นคำร้องขอพิจารณาเห็นว่า ข้อเสนอก่อนเพิ่มเติมเพื่อสนับสนุนคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนไม่เพียงพอตามสนธิสัญญานี้ในอันที่จะพิจารณาอนุมัติการส่งภาคีฝ่ายนั้นอาจเรียกข้อเสนอก่อนเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่กำหนด หากภาคีที่ร้องขอให้สามารถส่งมอบข้อเสนอก่อนเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้นำภาคีนั้นไปพิจารณาคำร้องขอของคนโดยสมัครใจ อย่างไรก็ตามก็ดี ภาคีที่ร้องขอจะไม่ถูกตีพิพากษาในทางที่จะทำคำร้องขอใหม่เพื่อวัตถุประสงค์เดิม

ข้อ 9

การจับกุมชั่วคราว

1. ในกรณีที่เร่งด่วน ภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่งอาจร้องขอภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่งให้จับกุมบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัวไว้ชั่วคราวได้ คำขอให้จับกุมตัวชั่วคราวจะดำเนินการโดยสันติวิธีโดยส่งไปยังภาคีที่ได้รับการร้องขอผ่านช่องทางทางการทูต หรือโดยผ่านองค์การตำรวจสากล
2. คำร้องขอจะประกอบด้วย รูปพรรณของบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัว ที่อยู่ของบุคคลนั้นหากรู้ ค่าแถลงข้อยกี่ยวกับข้อเท็จจริงในคดี ค่าแถลงว่าได้มีหมายจับหรือได้มีคำพิพากษาว่ากระทำความผิดสำหรับบุคคลนั้นตั้งระบุไว้ในข้อ 7 และค่าแถลงว่าจะได้ส่งคำร้องขอให้ส่งบุคคลดังกล่าวข้ามแดนตามมา
3. จะมีการแจ้งผลของคำร้องขอแก่ภาคีที่ร้องขอโดยมิชักช้า
4. การจับกุมชั่วคราวจะสิ้นสุดลง หากภายในระยะเวลาหกสิบวันหลังการจับกุมบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัว เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของภาคีที่ได้รับการร้องขอมิได้รับคำร้องขออย่างเป็นทางการให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนและเอกสารสนับสนุนที่จำเป็นตามข้อ 7

- ก. บุคคลนั้นได้ออกจากดินแดนของภาคที่ร้องขอภายหลังจากการส่งผู้ร้ายข้ามแดน และได้กลับเข้าไปในทวีปอเมริกา
 - ข. บุคคลนั้นมิได้ออกไปจากดินแดนของภาคที่ร้องขอภายในสามสิบวันภายหลังจากที่มีอิสระที่จะกระทำเช่นนั้น หรือ
 - ค. ภาคที่ได้รับการร้องขอได้ให้ความยินยอมกับการคุมขัง การพิจารณาคดี หรือการลงโทษบุคคลนั้นสำหรับความผิดอื่นนอกจากความผิดที่อนุมัติให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน หรือกับการส่งผู้ร้ายข้ามแดนให้แก่รัฐที่สาม เพื่อความมุ่งประสงค์นี้ ภาคที่ได้รับการร้องขออาจขอให้มีการส่งเอกสารหรือค่าตกลงซึ่งระบุไว้ในข้อ 7 รวมถึงค่าให้การของบุคคลที่ถูกส่งตัวข้ามแดนที่เกี่ยวข้องกับความผิดนั้น
2. บทบัญญัติเหล่านี้จะไม่ใช้บังคับกับความผิดที่กระทำขึ้นภายหลังการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

ข้อ 14

การส่งมอบทรัพย์สิน

1. เจ้าที่กฎหมายของตนอนุญาตไว้ และเมื่อได้รับการร้องขอจากภาคที่ร้องขอภาคที่ได้รับการร้องขอจะยึดและจะส่งมอบทรัพย์สินพร้อมกับการส่งผู้ร้ายข้ามแดน
 - ก. ที่อาจต้องใช้เป็นพยานหลักฐาน หรือ
 - ข. ที่ได้มาโดยผลของการกระทำความผิด และพบอยู่ในความครอบครองของบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัวในขณะที่ถูกจับกุมหรือค้นพบในภายหลัง
2. ทรัพย์สินที่ระบุไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้จะส่งมอบให้ ถึงแม้ว่าการส่งผู้ร้ายข้ามแดนซึ่งได้อนุมัติแล้วไม่สามารถที่จะดำเนินการส่งได้ เนื่องจากบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัวอาจ หายสาบสูญ หรือหลบหนีไป

ข้อ 11

การเลือกการมอบตัวและการมอบตัวชั่วคราว

1. เมื่อบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัวกำลังถูกดำเนินคดีหรือกำลังรับโทษในภาคีที่ได้รับการร้องขอในความผิดนอกเหนือไปจากความผิดซึ่งขอให้มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ภาคีที่ได้รับการร้องขออาจมอบตัวบุคคลดังกล่าว หรือเลือกการมอบตัวออกไปจนกระทั่งการดำเนินคดีเสร็จสิ้นลง หรือได้มีการรับโทษตามคำพิพากษาถึงหมุดหรือบางส่วนของแล้ว ภาคีที่ได้รับการร้องขอจะแจ้งแก่ภาคีที่ร้องขอเกี่ยวกับการเลือกใด ๆ

2. ภายในขอบเขตที่กฎหมายอนุญาต และในกรณีบุคคลอยู่ในข่ายจะถูกส่งข้ามแดนได้ ภาคีที่ได้รับการร้องขออาจมอบตัวบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัวเป็นภาคีชั่วคราวให้แก่ภาคีที่ร้องขอเพื่อวัตถุประสงค์ในการฟ้องร้องตามเงื่อนไขที่จะตกลงกันระหว่างภาคีสันติภาพ ทั้งนี้ บุคคลที่ถูกส่งตัวกลับมายังภาคีที่ได้รับการร้องขอหลังจากการมอบตัวชั่วคราว อาจถูกมอบตัวคืนในที่สุดให้ภาคีที่ร้องขอเพื่อจะรับโทษตามคำพิพากษาที่กำหนด โดยเป็นไปตามบทบัญญัติของสนธิสัญญานี้

ข้อ 12

คำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนจากหลายรัฐ

หากมีคำร้องขอให้ส่งบุคคลคนเดียวทั้งข้ามแดนจากภาคีสันติภาพฝ่ายหนึ่งและจากรัฐที่สามอีกหนึ่งรัฐหรือมากกว่า ภาคีที่ได้รับการร้องขออาจตัดสินใจว่าจะส่งบุคคลนั้นข้ามแดนให้ตามคำขอใดก็ได้

ข้อ 13

หลักเกณฑ์ว่าด้วยการพิจารณาความผิดเฉพาะเรื่อง

1. บุคคลที่ถูกส่งตัวข้ามแดนภายใต้สนธิสัญญานี้ จะไม่ถูกควบคุมตัวพิจารณาคดีหรือลงโทษในดินแดนของภาคีที่ร้องขอสำหรับความผิดอื่นนอกเหนือจากความผิดที่อนุมัติให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน และจะไม่ถูกส่งตัวข้ามแดนโดยภาคีนั้นไปยังรัฐที่สาม แยกจาก

5. การที่การจับกุมชั่วคราวสิ้นสุดลงตามวรรค 4 ของข้อนี้ จะไม่เป็นอุปสรรคต่อการส่งบุคคลดังกล่าวข้ามแดน หากมีการส่งคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน และเอกสารสนับสนุนที่ระบุไว้ในข้อ 7 ความหมายในภายหลัง

ข้อ 10

การส่งมอบตัวบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัว

1. ภาคิที่ไ้รับการร้องขอจะแจ้งโดยไม่มีชักช้าผ่านช่องทางกาการทูตให้ภาคิที่ร้องขอทราบถึงกาการวินิจฉัยของคณเกือวกับคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน
2. หากกาการส่งผู้ร้ายข้ามแดนไ้รับการอนุมัติ ภาคิที่ไ้รับการร้องขอและภาคิที่ร้องขอจะวินิจฉัยโดยกาการปรึกษาหาหรือถึงเรื่องกาการดำเนินการส่งผู้ร้ายข้ามแดน
3. ภาคิที่ไ้รับการร้องขอต้องให้เหตุผลในการปฏิเสธคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนบางส่วหรือทั้งหมด
4. จะถือว้าภาคิที่ร้องขอไ้เพิกถอนคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดน หากมิไ้รับตัวบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัวภายในสิบห้าวันหลังจากวันที่ไ้ตกลงเรื่องกาการดำเนินการส่งผู้ร้ายข้ามแดนแล้ว เว้นแต่จะไ้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่นตามวรรค 5 ของข้อนี้ ภาคิที่ไ้รับการร้องขอจะปล่อยตัวบุคคลนั้นเป็นอิสระทันที และอาจจะปฏิเสธกาการส่งผู้ร้ายข้ามแดนสำหรับความผิดเดีวกันนั้นไ้
5. หากภาคิผู้สัญญาฝ่ายหนึ่งไม่อาจมอบหรือรับตัวบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัวภายในเวลาที่ตกลงกันด้วยเหตุที่อยู่นอกเหนือกาการควบคุมของคณ ให้แจ้งให้ภาคิผู้สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งทราบ ภาคิผู้สัญญาจะวินิจฉัยโดยกาการปรึกษาหาหรือถึงเรื่องกาการดำเนินการส่งผู้ร้ายข้ามแดนกันใหม่ และให้นำข้อบทตามวรรค 4 ของข้อนี้มาใช้บังคับ

3. เมื่อทรัพย์สินดังกล่าวจะต้องถูกยึดหรือถูกริบในดินแดนของภาคีที่ได้รับการร้องขอ ภาคีที่ได้รับการร้องขออาจยึดทรัพย์สินนั้นไว้เป็นการชั่วคราว หรือส่งมอบให้โดยมีเงื่อนไขว่าจะส่งทรัพย์สินนั้นคืนเพื่อใช้ในคดีอาญาที่กำลังดำเนินอยู่

4. สิทธิใด ๆ ในทรัพย์สินดังกล่าวซึ่งภาคีที่ได้รับการร้องขอหรือรัฐหรือบุคคลอื่นใดอาจได้มานั้นจะได้รับความคุ้มครอง ในกรณีที่สิทธิดังกล่าวนี้มีอยู่ ทรัพย์สินนั้นจะถูกคืนตามคำร้องขอโดยไม่คิดค่าภาระใด ๆ ให้แก่ภาคีที่ได้รับการร้องขอโดยเจ้าหน้าที่จะทำได้ภายหลังการพิจารณาคดี

ข้อ 15

การผ่านแดน

1. เมื่อบุคคลจะถูกส่งข้ามแดนจากรัฐที่สามให้ภาคีสัญญาฝ่ายหนึ่งผ่านดินแดนของภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง ภาคีสัญญาฝ่ายแรกต้องร้องขอต่อภาคีสัญญาฝ่ายหลังเพื่อขออนุญาต ในกรณีที่ใช้การขนส่งทางอากาศและมิได้มีการกำหนดที่จะลงจอดในดินแดนของคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง ไม่จำเป็นจะต้องได้รับการอนุญาตเช่นนั้น

2. ภาคีที่ได้รับการร้องขอจะอนุญาตตามคำร้องขอให้ผ่านแดนที่กระทำโดยภาคีสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง หากคำร้องขอนี้ไม่ต้องห้ามตามกฎหมายของตน

ข้อ 16

การแจ้งผลการดำเนินการ

ภาคีที่ร้องขอจะแจ้งให้ภาคีที่ได้รับการร้องขอในเวลาอันเร็วถึงข้อสังเกตเกี่ยวกับการฟ้องร้อง การพิจารณาคดี และการดำเนินการลงโทษต่อบุคคลที่ถูกขอไว้ส่งตัว หรือการส่งบุคคลนั้นข้ามแดนต่อไปยังรัฐที่สาม

ไ้/รเวค

กฏ กฏ กฏ

พระราชกฤษฎีกาของกระทรวงยุติธรรม

เล่ม ๒ ตอน ๓๓ ฉบับที่ ๒๒ วันที่ ๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๔๘๐ หน้า ๒๓๑

สุภาษิตกฎหมาย

Miscetur innocentibus qui parit nocentibus.
การปล่อยตัวผู้กระทำผิด เป็นภัยต่อผู้บริสุทธิ์
(1 Co. 15)

การส่งผู้ร้ายข้ามแดน

มีบางกณแสงสยว่า การที่บทบัญญัติมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พุทธศักราช ๒๔๘๒ บัญญัติให้ศาลรายงานหาหรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมก่อนที่จะออกคำสั่งไปปล่อยตัวจำเลยในเมื่อศาลที่พิจารณารู้เห็นว่าจำเลยเป็นคนในบังคับสยามก็ดี หรือมีข้อสงสัยหรือมีความยุ่งยากในเรื่องระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการรับรองเอกสารหรือวิธีการนำคำขอให้ส่งข้ามแดนที่ดีนั้น จะมีเป็นการขัดแย้งกับบทบัญญัติมาตรา ๑๐ แห่งรัฐธรรมนูญซึ่งบัญญัติว่า "ผู้พิพากษาต้องไม่มีอิสระในการพิจารณาคดีนอกแต่เป็นไปตามกฎหมาย" หรือประการใด และการที่มาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว ในอำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ให้ศาลรายงานหาหรือก่อนที่จะออกคำสั่งไปปล่อยตัวจำเลยไปนั้น เมื่อมีรัฐธรรมนูญ

มาตรา ๑๐ แล้วเช่นนี้ รัฐมนตรีจะงดใช้สิทธิตาม มาตรา ๑๖ นั้นเสียจะได้หรือไม่ เพื่อความเข้าใจ อันดี เห็นควรแสดงเลิกการใน เรื่องส่งผู้ร้ายข้ามแดนไว้โดยสังเขป คือ

วิธีพิจารณาคดีใน เรื่องส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้น มีลักษณะไม่เหมือนกับวิธีพิจารณาคดีธรรมดา เพราะ ตามหลักกฎหมาย การส่งผู้ร้ายข้ามแดนเป็นเรื่องเกี่ยวกับสิทธิของรัฐบาล นอกจากจะไม่มีสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างประเทศให้ประเทศซึ่งเป็นภาคีแห่งสัญญาจำกัดปฏิบัติตามแล้ว การส่งผู้ร้ายข้ามแดนหาให้หน้าที่ตามกฎหมายที่ประเทศหนึ่งหลายจำกัดปฏิบัติต่อกันไม่ แม้แต่ในปัจจุบั นที่ประเทศทั้งหลายยอมส่งผู้ร้ายข้ามแดนให้แก่กัน ก็เพราะประเทศต่าง ๆ มีจุดที่ประสงค์ตรงกันอัน ที่จะช่วยเหลือซึ่งกันและกันปราบปรามผู้กระทำผิด และต่างก็รู้สึกเห็นประโยชน์ที่ได้ให้แก่ตนเอง แต่ทั้งนี้ก็ยังห้ามมิข้อบังคับทั่วไปในกฎหมายระหว่างประเทศบังคับให้ประเทศหนึ่งจำกัดส่งผู้ร้ายข้ามแดนให้แก่อีกประเทศหนึ่งไม่ ด้วยเหตุนี้ ในบางประเทศวิธีการส่งผู้ร้ายข้ามแดน จึงเป็นวิธีกระทำแห่งการทูตโดยละเอียด หาได้ให้ศาลเกี่ยวข้องด้วยไม่ ส่วนบางประเทศเช่นประเทศสยามในต้น นิคมวิธีการให้ศาลเป็นผู้ช่วยเหลือร่วมกับรัฐบาล พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พุทธศักราช ๒๔๘๒

จึงกำหนดบทนี้ในทางศาลคดีแพ่งรัฐบาลไว้ทั้งสองฝ่าย
แต่เมื่อรวมกรรมเข้าด้วยกันแล้ว อำนาจที่จะส่ง
ตัวจำเลยข้ามแดนไปที่ที่ซึ่งคง สงวนไว้แก่รัฐบาล
ตั้งจะเห็นได้จกคำปรารภแห่งพระราชบัญญัติส่ง
ผู้ร้ายข้ามแดน พุทธศักราช ๒๔๗๒ ซึ่งมีความว่า
“โดยที่บรรดาพระราชดำริเห็นสมควรแสดงสิทธิของ
รัฐบาลสยามในการที่จะส่งตัวบุคคลที่ต้องหาหรือที่
พิจารณาดำเนินคดีว่ากระทำความผิดมีโทษอาญาภายใน
เขตอำนาจศาลของประเทศในแต่ประเทศนั้นๆ
แม้จะไม่ถึงสัญชาติแห่งพระราชไมตรีกำหนดไว้ที่ส่ง
คดี ฯลฯ” และตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ
นี้ถึงบัญญัติไว้ในเรื่องของคดีว่า “แม้จะไม่มี
สัญชาติส่งผู้ร้ายข้ามแดนก็ดี ถ้ารัฐบาลสยาม
พิจารณาดำเนินคดีสมควรก็อาจส่งตัวผู้ต้องหา
หรือที่พิจารณาดำเนินคดีว่ากระทำความผิดมีโทษอาญาภายใน
เขตอำนาจศาลของประเทศใดๆในแต่ประเทศ
นั้นๆ ได้ ฯลฯ”

บทนี้ของศาลอันเกี่ยวกับกับการส่งผู้ร้ายข้าม-
แดนย่อมมีเพียงใด ส่วนนี้ได้มีความว่าจำเลยเป็น
บุคคลที่อาจจะส่งถูกส่งข้ามแดนไปเท่านั้น ตั้ง
จะเห็นได้จกบทมาตรา ๑๕ ซึ่งมีความว่า “ถ้าศาล
เห็นดีพอใจว่าคดีมีพระยานหลักฐานเพียงพอ ที่นำ
ออกคำสั่งอนุญาตให้จับจำเลยไว้เพื่อส่งตัวข้ามแดน
ต่อไป แต่มิได้ส่งตัวจับเลยออกไปนอกประเทศ
ก่อนครบกำหนดสิบห้าวัน และภายในกำหนดนั้น
จำเลยมีสิทธิที่จะอุทธรณ์ได้”

บทนี้ได้ส่งตัวจำเลยข้ามแดนภายในเวลาสาม-
เดือนนับแต่วันนำส่งของศาลถึงที่สุด หรือภายใน
เดือนนับแต่เวลาที่ต้นที่ศาลจะเห็น มีเหตุพอ
สมควรส่งต่อไปแล้ว ในปล่อยตัวจำเลยไป”

ตามมาตรา ๑๕ นี้ย่อมแสดงให้เห็นว่า แม้
ศาลจะได้ส่งตัวจำเลยไปโดยที่จำเลยเป็นบุคคลที่อาจ
จะถูกส่งข้ามแดนไปได้ก็ดี บทหมายของรัฐบาล

อาจปฏิเสธไม่ยอมส่งตัวจำเลยข้ามแดนไปก็ได้
การส่งผู้ร้ายข้ามแดนจึงอยู่ในนโยบายของรัฐบาล
หาอยู่ในอำนาจของศาลโดยกะเพาะนี้

บทบัญญัติมาตรา ๑๖ ตั้งกล่าวข้างต้นย่อมเป็น
ที่เข้าใจว่ามีเลิกการสำคัญ ๒ ประการ คือ -

(๑) ในกรณีที่มีความสงสัยหรือความยุ่งยาก
ทางเทคนิคอันเกี่ยวกับความสมบูรณ์แห่งเอกสาร
หรือวิธีทำคำร้อง ศาลจะไม่ปล่อยตัวจำเลยโดย
ไม่หรือกระหวางบุคคลกรรมก่อน ทั้งนี้ก็เพราะ
เมื่อจำเลยเป็นบุคคลที่ได้กระทำความผิดและความผิด
นั้นเป็นความผิดที่อาจส่งข้ามแดนไปแต่กันได้แล้ว
การที่จะปล่อยตัวจำเลยเสีย เพราะเหตุแต่เพียง
ความยุ่งยากในเรื่องระเบียบพิธีนั้น ย่อมเป็นการ
ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน การที่
รัฐบาลจะส่งตัวจำเลยหรือไม่ให้แล้วรออยู่ในดุลยพินิจ
ของรัฐบาลโดยกะเพาะ จำเลยจึงไม่ควรได้รับ
ประโยชน์เพียงเพราะเหตุที่มีความยุ่งยากในเรื่อง
ระเบียบพิธีตั้งกล่าวแล้ว

(๒) ในคดีที่ฟ้องที่จำเลยเป็นคนในบังคับ
สยาม ศาลจะต้องรายงานหรือกระหวางบุคคลกรรม
นั้นแก่เพราะเหตุว่า จริยอยู่ตามธรรมนูญรัฐบาลสยาม
จะไม่ส่งคนในบังคับสยามข้ามแดนไป เพราะเมื่อ
มีคนในบังคับสยามไปกระทำความผิดในบังคับต่างประเทศ
รัฐบาลย่อมประสงค์จะให้มาฟ้องร้องกันในศาลในเขต
ตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๑๑ แต่ถึงเขต
ตามหลักกฎหมายแล้ว ไม่ว่ารัฐบาลใด ๆ เมื่อได้
พิจารณาดำเนินคดีเป็นการสมควร ที่อาจให้ดุลยพินิจ
ส่งคนในบังคับของตนข้ามแดนไปได้ - คำนำใจ
ดุลยพินิจเช่นนี้จึงเห็น กันว่าไม่ควรยอมให้แก่ศาล
ผู้พิจารณาคดี การสงวนไว้กับรัฐบาลเอง

เพราะฉะนั้นจึงเห็นได้ว่า การที่ศาลจะต้อง
หาหรือมายังกระหวางบุคคลกรรมตามบทในมาตรา
๑๖ และกระหวางบุคคลกรรมจะพึงแสดงความเห็น
ประการใดนั้น หาใช่เป็นอำนาจที่รัฐบาลอื่น

เอื้ออำนวยสิทธิหรืออำนาจให้ศาลหรือเจ้าหน้าที่
เป็นเรื่องที่ทางศาลและทางกระทรวงยุติธรรมจะ
ต้องร่วมมือกันดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามความ
มุ่งหมายแห่งพระราชบัญญัติโดยแท้จริงเท่านั้น การ
ที่กระทรวงยุติธรรมจะแสดงความเห็นประการใด
ตามธรรมเนียมต้องหารือกระทรวงเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง
ด้วย เช่นกระทรวงการต่างประเทศหรือ
กระทรวงมหาดไทยเป็นต้น หากได้กระทำไปโดย
ลำพังไม่ ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๖๐ ซึ่งมีบัญญัติว่า
“ผู้พิพากษาต้องมีอิสระในการพิจารณาคดีโดยไม่
กลัวอำนาจฝ่ายใด”นั้น กระทรวงยุติธรรม
ได้พยายามระมัดระวังที่เกี่ยวกับเรื่องอำนาจศาล
และอิสระของผู้พิพากษาอยู่เสมอ แต่แม้มีการ
เข้าใจผิดหรือเข้าใจอะไร ๆ ก็เป็นอิสระเสียหมด
การที่ศาลรายงานมา ยัง กระทรวงยุติธรรมตาม
มาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน
เป็น เรื่อง ที่ ปฏิบัติตามกฎหมายตามรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๖๐ นั้นเอง ถ้าจะไม่ให้กระทรวงยุติธรรม
แสดงความเห็นแนะศาลในเรื่องนี้ ก็จะเป็น
การไม่ตรงกับความมุ่งหมายแห่งพระราชบัญญัติ

ด้วยเหตุเหล่านี้แล้ว จึงเห็นว่าการปฏิบัติ
มาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน
พุทธศักราช ๒๔๗๒ ไม่ขัดแย้งกับกฎหมายรัฐ
ธรรมนูญมาตรา ๖๐

บทบัญญัติ

ด้วยตามหลักการและกรณีการแก้ไขเพิ่มเติมสภาได้
ตกลงให้ปรับปรุงกิจการบางอย่างของเขตนิติ
สภา เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของเขต
นิติสภา มีการปรับปรุงแก้ไขข้อพิมพ์บท
กฤษฎีกา และตั้งบรรณาธิการประจำขึ้นเป็นต้นนั้น
ย่อมเป็นหน้าที่อันดี เพราะบทบัญญัติเป็นหนังสือ

ที่เกี่ยวกับวิชากฎหมาย แสดงความคิดเห็นในหลัก
วิชากฎหมายโดยพิสดาร ผู้สนใจกับคำว่าเอา
คงได้ประโยชน์จากการเห็นแก่เวลา

เสื่อครุฑเนติบัณฑิต

ได้ทราบข่าวว่าในศาลจังหวัดบรบือแห่งนี้มีผู้
พิพากษาออกนั่งทำการพิจารณาคดีพิพากษาคดีโดยไม่มี
สวมเสื่อครุฑเนติบัณฑิตอยู่ เรื่องนี้กระทรวงยุติ
ธรรมได้เคยแจ้งให้ทราบแล้วครั้งหนึ่งว่าพระราชกั
หนดเสื่อครุฑเนติบัณฑิตแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช
๒๔๗๒ บังคับอยู่ ตั้งปรากฏในข่าวศาลเล่ม ๒ ตอน ๒
ฉบับที่ ๑๓ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๔๗๕ ตั้งให้
จึงขอเตือนมาอีก เพื่อจะได้เอาใจใส่ปฏิบัติให้ถูก
ต้องตามพระราชกำหนดที่กล่าวข้างต้นโดยทั่วกัน

กฎกระทรวงยุติธรรม

ออกตามความในพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวง
สำหรับหัวเมือง พุทธศักราช ๒๔๗๕
(ฉบับที่ ๓)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๒ แห่ง
พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงสำหรับหัวเมือง
พุทธศักราช ๒๔๗๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติ
ธรรมออกกฎกระทรวงกำหนดวันเริ่มเปิดศาลแขวง
ไว้ดังต่อไปนี้

ให้เปิดศาลแขวงกบินทร์บุรีเพื่อทำการพิจาร
ณาคดีพิพากษาคดีตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พุทธศักราช
๒๔๘๐ เป็นต้นไป

กฎให้ไว้ตั้งแต่วันที่ ๓๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๐
มนตรี

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม
(ราชกิจจานุเบกษาเล่ม ๕๔ ตอนที่ ๙๓ วันที่ ๖ ธันวาคม ๒๔๗๐)

พ ร ะ ท ิ เ ต

กระทรวงการเกษตรและสหกรณ์

เล่ม ๒ ฉบับที่ ๒๘

วันที่ ๑๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕

หน้า ๑๐๘

เรื่องส่งผู้ร้ายข้ามแดน

ด้วยในการพิพากษาคดีเรื่องขอให้ส่งตัวผู้ร้ายข้ามแดน ปรากฏว่ามีผู้พิพากษาบางศาลปฏิบัติการยังไม่ถูกต้องตามกฎหมาย กล่าวคือตามพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๔๗๒ มาตรา ๑๕ มีความว่า "ถ้าศาลเป็นที่พอใจว่าคดีมีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะออกคำสั่งอนุญาตให้ ขัง จำเลยไว้ เพื่อส่งตัวข้ามแดนต่อไป แต่มิให้ส่งตัวจำเลยออกไปนอกประเทศก่อนครบกำหนด ๑๕ วัน และภายในกำหนดนั้น จำเลยมีสิทธิที่จะอุทธรณ์ได้"

ถ้ามิได้ส่งตัวจำเลยข้ามแดนภายในเวลา ๓ เดือนนับแต่วันที่คำสั่งของศาลถึงที่สุด หรือภายในกำหนดเวลากว่านั้นตามที่ศาลจะเห็นมีเหตุพอสมควรส่งต่อไปแล้วให้ปล่อยตัวจำเลยไป"

ตามบทบัญญัติดังนี้ หน้าของศาลมีแต่เพียงว่าเมื่อศาลเป็นที่พอใจว่าคดีมีหลักฐานเพียงพอแล้วก็ให้มีคำสั่งให้ ขัง จำเลยไว้เพื่อส่งตัวข้ามแดนไปเท่านั้น ศาลไม่ต้องพิพากษาหรือมีคำสั่งว่าให้ส่งตัวจำเลยข้าม

แดนไป และเมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว ก็ไม่ต้องมีหมายให้เจ้าหน้าที่จัดส่งตัวจำเลยไปเลย เรื่องเหล่านี้เป็นหน้าที่ของเจ้าพนักงานฝ่ายตุลาการที่จะจัดทำต่อไป เพราะตามหลักการที่ว่าการที่จะส่งผู้ร้ายข้ามแดนให้ไปหรือไม่ว่างอยู่ในอำนาจของฝ่ายตุลาการที่จะวินิจฉัยศาลเป็นแต่ได้สวนให้ ได้ความว่าจำเลยเป็นบุคคลที่อาจจะต้องถูกส่งข้ามแดนไปเท่านั้น

(๓๑ ทวี)
หน้า ๑

พ.ต.ท. นายเนตรนพรัตน์ ๐.๑๖ /๒๕๖๖

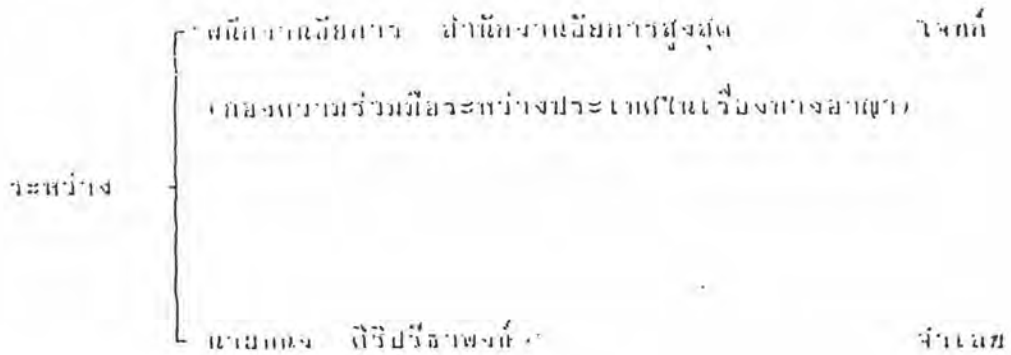
พ.ต.ท. นายเนตรนพรัตน์ ๐.๑๖ /๒๕๖๖

แนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

ศาลอาญา

วันที่ ๑๗ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

พยานอาญา

เรื่อง การตั้งวิสามัญชน

คดีนี้เกี่ยวเนื่องกับคดีที่เป็นการฟ้องร้องต่อศาลอาญา โดยศาลอาญาชั้นต้นได้พิจารณาคดีนี้โดยมี
คดีนี้เกี่ยวเนื่องกับคดีที่เป็นการฟ้องร้องต่อศาลอาญา โดยศาลอาญาชั้นต้นได้พิจารณาคดีนี้โดยมี
คดีนี้เกี่ยวเนื่องกับคดีที่เป็นการฟ้องร้องต่อศาลอาญา โดยศาลอาญาชั้นต้นได้พิจารณาคดีนี้โดยมี
คดีนี้เกี่ยวเนื่องกับคดีที่เป็นการฟ้องร้องต่อศาลอาญา โดยศาลอาญาชั้นต้นได้พิจารณาคดีนี้โดยมี
คดีนี้เกี่ยวเนื่องกับคดีที่เป็นการฟ้องร้องต่อศาลอาญา โดยศาลอาญาชั้นต้นได้พิจารณาคดีนี้โดยมี
คดีนี้เกี่ยวเนื่องกับคดีที่เป็นการฟ้องร้องต่อศาลอาญา โดยศาลอาญาชั้นต้นได้พิจารณาคดีนี้โดยมี

(๓๑ ทวี)

อันเป็นการละเมิดประมวลกฎหมายอาญาแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา ลักษณะ
 ๓๑ มาตรา ๘๘๘, ๘๘๒, ๘๖๓ และมีส่วนร่วมกระทำความผิดอื่น ๆ อีก และ
 ว่าจะร้ายเสียวินัยอาชญา ค.ศ. ๑๙๘๗ จำเลยได้ลักลอบนำกัญชาหนัก ๘ ตัน
 เข้าประเทศสหรัฐอเมริกา อันเป็นการละเมิดประมวลกฎหมายแห่งประเทศ
 สหรัฐอเมริกา มาตรา ๘๘๒ และ ๘๖๐ (เอ) (๑) และ (บี) และได้
 ให้ความสนับสนุนช่วยเหลือและลักลอบกระทำความผิดดังกล่าว อันเป็นการละเมิด
 ประมวลกฎหมายแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา ลักษณะ ๑๘ มาตรา ๒ และ
 ในระหว่าง ค.ศ. ๑๙๘๖ ถึง ค.ศ. ๑๙๘๗ จำเลยได้ลักลอบและสมทบ
 กับผู้อื่นลักลอบนำกัญชาเข้าประเทศสหรัฐอเมริกา อันเป็นการละเมิดประมวล
 กฎหมายแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา ลักษณะ ๒๑ มาตรา ๘๘๗ (เอ) ๘๖๐
 (เอ) และ (บี) (๑) และ ๘๖๓ เหตุเกิดที่มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศ
 สหรัฐอเมริกา ซึ่งพนักงานอัยการแห่งประเทศสหรัฐอเมริกาได้ยื่นฟ้องจำเลย
 นี้ต่อศาลเขตประเทศสหรัฐอเมริกาประจำเขตแคลิฟอร์เนียเหนือ ซึ่งศาลตั้ง
 กล่าวได้รับฟ้องและออกหมายจับจำเลยเมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๘๑
 รัฐบาลแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ส่งคำร้องขอส่งผู้ร้ายข้ามแดนมายัง
 กระทรวงการต่างประเทศ รัฐบาลไทยโดยคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๑๐
 มกราคม ๒๕๓๘ ๗ ให้ฟ้องจำเลยต่อศาลเพื่อให้ศาลมีคำฟ้องซึ่งจำเลยไว้เพื่อส่ง
 ตัวจำเลยข้ามแดนไปดำเนินคดีในประเทศสหรัฐอเมริกา ความผิดทั้งสามข้อ
 กล่าวคือ เป็นความผิดที่ลงโทษจำคุกตามกฎหมายสหรัฐอเมริกาและกฎหมาย

ไทยเป็นระยะเวลาเกินกว่า ๑ ปี หรือการลงโทษที่หนักกว่า แต่ไม่มีความผิด
 ที่ไว้ระวางโทษประหารชีวิต แต่ยังไม่ขาดอายุพยาน อีกทั้งมิใช่ความผิดทาง
 การเมือง หรือมีความมุ่งประสงค์ทางการเมือง หรือเป็นความผิดทางทหาร
 จำเลยมิได้อยู่ระหว่างการถูกดำเนินคดี ตามข้อหาที่ข้อส่งผู้ร้ายข้ามแดนใน
 ประเทศไทย และมิได้เคยได้รับการพิจารณาและพิพากษาลงโทษ หรือปล่อย
 ตัวในประเทศสหรัฐอเมริกาหรืออเมริกามาก่อน ขอให้ศาลมีคำสั่งส่งจำเลยไว้เพื่อดำเนิน
 การส่งตัวจำเลยข้ามแดนไปดำเนินคดีที่ศาล สดประเทศสหรัฐอเมริกาประจำ
 เขตแคลิฟอร์เนียเหนือ ตามพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๓๒
 มาตรา ๓, ๖, ๗, ๘, ๑๑, ๑๒, ๑๕ พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๓๓
 มาตรา ๘ ส่วนที่บัญญัติว่ารัฐมาเนกจะอาจพิจารณาการไทยกับรัฐมาเนก
 สหรัฐอเมริกาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๒๖ ข้อ ๑, ๒, ๓, ๘, ๑๔

จำเลยยื่นคำร้องคัดค้านว่า โจทก์ไม่อาจขอให้ศาลส่งจำเลย
 เพื่อดำเนินการส่งตัวไปดำเนินคดีที่ประเทศสหรัฐอเมริกาได้ โดยอ้างเหตุผล
 ดังต่อไปนี้

๑. คณะรัฐมนตรียังไม่ได้มีมติให้ส่งตัวจำเลยไปดำเนินคดีที่
 ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นก้าวข้ามขั้นตอนตามกฎหมาย
๒. อีกเหตุผลความผิดที่ระบุในฟ้องเป็นความผิดที่ความผิดนอก
 ประเทศสหรัฐอเมริกา (ไม่ระบุไว้ว่าจะดำเนินคดีที่ใด จึงไม่ทราบโทษให้ถึง
 กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาและกฎหมายไทย

๓. จำเลยกระทำความผิดบางส่วนในราชอาณาจักรไทย รัฐบาลไทยขอที่ปรึกษาการส่งตัวจำเลยไปดำเนินคดีที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ตามสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนข้อ ๕

๔. ความผิดของจำเลยตามฟ้องเกิดขึ้นก่อนสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๔๓๓ ใช้บังคับ สนธิสัญญาดังกล่าวจึงไม่มีผลบังคับย้อนหลัง

๕. จำเลยไม่ได้รับผลเดิเดียวกับที่ประเทศสหรัฐอเมริกาขอให้ประเทศไทยส่งตัวไปดำเนินคดีที่ประเทศสหรัฐอเมริกา

๖. รัฐบาลไทยไม่สามารถส่งคนไข้ล่ามไทย เป็นผู้ร้ายข้ามแดนได้ เนื่องจากต้องทำตามพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๔๓๖ มาตรา ๑๖

๗. ศาลสงเคราะห์ไม่ให้พิจารณาคดีฐานเพียงพอ

ทางพิจารณาคดียกขึ้นสืบว่า รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย กับรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกา ได้ทำสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๔๑๖ โดยคู่สัญญาลงนามกันเมื่อ พ.ศ. ๒๔๑๖ ประเทศไทยได้ออกกฎหมายอนุบรรดไว้ใช้สนธิสัญญาเมื่อ พ.ศ. ๒๔๓๓ และให้สัตยาบันเมื่อ พ.ศ. ๒๔๓๔ วันที่ ๕ สิงหาคม ๒๔๓๓ นายเจมส์ เคย์ว็ิตส์ สัตูเบิล หงสกุลใหญ่ของสถานทูตสหรัฐอเมริกาประจำประเทศไทย ได้ยื่นหนังสือของประเทศไทย เลขที่ ๓๓๐ โยคสว่า จ. ๑ แก่แปลเอกอัครราชทูต จ. ๒ และเอกอัครราชทูตการส่งผู้ร้ายข้ามแดนข้อ ๕ ฉบับ ขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนคือจำเลยซึ่งใช้ชื่อสักชื่อหนึ่งว่า นายไทย โทนี่ ไปดำเนินคดีที่ศาลประจำ เขตแคลิฟอร์เนีย เทนเนส

ความผิดตามที่รัฐอาชญากรรมเป็นความผิด ๓ กระบง กระบงแรก ก็หลบหนีเข้ากัญชา
 เข้าไปในประเทศสหรัฐอเมริกาในระหว่าง พ.ศ. ๑๙๖๓ ถึง พ.ศ. ๑๙๘๗
 จำเลยได้นำเข้าและสมทบวางแผนนำเข้ากัญชาไปในประเทศสหรัฐอเมริกา
 กระบงที่ ๒ คือ ในเดือนมิถุนายน พ.ศ. ๑๙๘๗ จำเลยได้นำเข้าซึ่งกัญชา
 ไปในประเทศสหรัฐอเมริกาจำนวน ๕ ตัน หรือ ๘,๘๐๐ ปอนด์ กระบงที่ ๓
 ระหว่าง พ.ศ. ๑๙๘๖ ถึง พ.ศ. ๑๙๘๗ จำเลยได้สมทบวางแผนที่จะนำ
 กัญชา เข้าไปในประเทศสหรัฐอเมริกาจำนวนประมาณ ๓๐,๘๐๐ ปอนด์ ความ
 ผิดที่จำเลยกระทำนั้น เป็นความผิดในประเทศสหรัฐอเมริกา ความผิดดังกล่าว
 ได้มีนามตั้งที่ศาลประจำเขตแคลิฟอร์เนียเหนือ ประเทศสหรัฐอเมริกา และ
 ศาลรับฟ้องไว้แล้ว ศาลประจำเขตแคลิฟอร์เนียเหนือได้ออกหมายจับจำเลย
 ไว้ตามเอกสาร จ. ๓ เอ และ จ. ๓ บี เมื่อกรมสันติศึกษาได้รับเรื่องแล้ว
 ได้ส่งหนังสือไปยังนายกรัฐมนตรีและกระทรวงมหาดไทย ส่วนคำร้อง ได้ส่งไป
 ให้สำนักงานอัยการสูงสุด ต่อมาสำนักงานอัยการสูงสุดได้ทำหนังสือถึงเลขาธิการ
 อธิการคณะรัฐมนตรีกระทรวงนโยบายจากรัฐบาล เลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้
 เลิกหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง คือ กระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงยุติธรรม
 สำนักงานอัยการสูงสุด และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตามคำร้อง หน่วย
 งานตั้งชื่อสมมติ เป็นเอกสารที่ว่าการคณะรัฐมนตรีพิจารณาเรื่องจำเลย ในต่างประเทศ
 สหรัฐอเมริกา เลขาธิการคณะรัฐมนตรีจึงนำผลการประชุมสนทนากับรัฐมนตรี
 และนายอัยการ ได้ให้นำผลการประชุมนั้นไว้ที่ประชุมคณะรัฐมนตรี ซึ่งคณะ

รัฐมนตรีว่ามีอำนาจเกินกว่า เห็นสมควรตามคำเสนอขอการวางการต่างประเทศ
และที่ประสูติร่วมกันของมีหน่วยงานดังกล่าว

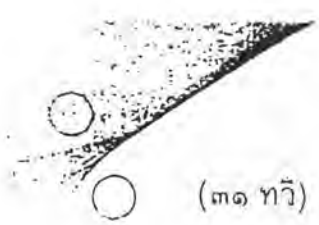
จำเลยนำสืบว่า จำเลยเป็นคนสัญชาติไทย อยู่จังหวัดหนองคาย
จบการศึกษาระดับวิทยาลัยครูอุดรธานี เมื่อจบการศึกษาได้ช่วยบิดามารดา
ประกอบการค้า ต่อมาได้ซื้อโรงแรมพัทยาวีรีสอร์ท และได้ดำเนินกิจกรรม
เกี่ยวกับที่ดินและโรงแรมตลอดมา จำเลยเคยเป็นสมาชิกผู้แทนราษฎร ๒ สมัย
ที่จังหวัดหนองคาย จำเลยบอกกล่าวท้าวทวงจะค่าความผิดเมื่อปี พ.ศ. ๑๙๗๓
ซึ่งตรงกับ พ.ศ. ๒๕๑๖ ขณะนั้นจำเลยกำลังเรียนหนังสือและได้เลิกท้าวทวงที่
จังหวัดหนองคาย ไม่เคยเดินทางไปต่างประเทศ และไม่เคยติดต่อกับชาวต่าง
ประเทศ จำเลยไม่เคยติดต่อกับ นายจาร์ส เกรฟซิม่า นายไมเคิล วุก
นายเจมส์ เอล นายเฮนรี แมทธีวส์ จำเลยมีชื่อว่า นายทอง ทวีปรีชาพงษ์
ไม่เคยใช้ชื่อว่า นายไทย โทนี่ ขณะดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
เคยบอกคณะกรรมการกิจการสมาคมส่วนกรณีนี้ชื่อว่า จำเลยเกี่ยวข้องกับ
ท้าวทวงเสด็จติด จากการสอบสวนไม่ปรากฏหลักฐานว่า จำเลยตัวติดกับท้าว
ท้าวทวงเสด็จติด จำเลยเคยอยู่ยัดบ้านและรถยนต์ที่นครซานฟรานซิสโก ประเทศ
สหรัฐอเมริกา เนื่องจากขาดการผ่อนส่งเงินกับธนาคาร จำเลยไม่เคยติด
ถึงสำนักงานดังกล่าว

ดีเพราะคนแล้ว ชื่อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้โต้แย้งกันเป็นอย่างอื่น
จึงฟังได้ว่า รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย กับรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกาได้

/ทำสนธิสัญญา

กำหนดให้มีผู้ว่าราชการจังหวัด พ.ศ. ๒๔๖๖ ประเทศไทยได้ออกกฎหมาย
 อนุญาตให้ใช้สัญชาติไทย เมื่อ พ.ศ. ๒๔๓๓ ได้ยกเลิกเปลี่ยนสัญชาติแล้วและมี
 ผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม ๒๔๓๔ เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๔๓๗
 นายเจมส์ เคอร์ติส สตูเบิล ทงสุลใหญ่ของสถานทูตอเมริกาประจำประเทศ
 ไทย ได้ยื่นหนังสือขอประเทศสหรัฐอเมริกา เลขที่ ๗๗๐ เอกสาร จ. ๑ คำ
 แปล เอกสาร จ. ๒ และเอกสารประกอบการส่งผู้ร้ายข้ามแดนอีก ๘ ฉบับ
 ขอให้ส่งจำเลยซึ่งมีสัญชาติไทยไปดำเนินคดีที่ศาลประจำเขตแคลิฟอร์เนีย
 ประเทศสหรัฐอเมริกา ศาลดังกล่าวได้รับฟ้องและขอหมายจับจำเลยไว้แล้ว
 มีปัญหาที่ระต้องวินิจฉัยว่า คำฟ้องของโจทก์ที่ขอให้ศาลขอหมายจับจำเลย
 ไว้เพื่อส่งตัวข้ามแดนไปดำเนินคดีที่ศาลเขตประเทศสหรัฐอเมริกาในข้อหา
 ไร่ ศาลจะได้วินิจฉัยคดีตามข้อต่อสู้ของจำเลยเรียงตามลำดับไป ปัญหาข้อ
 แรก คณะรัฐมนตรีมีมติให้ส่งจำเลยไปดำเนินคดีที่ศาลประจำเขตแคลิฟอร์เนีย
 แทนชื่อประเทศในรัฐธรรมนูญอเมริกันหรือยัง พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ.
 ๒๔๓๗ มาตรา ๘ บัญญัติว่า "นอกจากรัฐบาลจะวินิจฉัยเป็นอย่างอื่น คำร้อง
 สลกับทั้งเอกสารต่าง ๆ ที่ส่งมาด้วยนั้น ให้จัดส่งต่อไปยังกระทรวงมหาดไทย
 เพื่อให้พนักงานอัยการนำคดีขึ้นสู่ศาล" คำว่านอกจากรัฐบาลจะวินิจฉัยเป็น
 อย่างอื่น หมายความว่าศาลาภิบาลวินิจฉัยว่า ไม่ส่งตัว จำเลยตามคำร้องขอ
 รัฐบาลจะยุติเรื่องเพียงแต่ยื่นไม่ดำเนินการใด ๆ ต่อไปอีก แต่ได้ความจาก
 นายวิฑู เกวีลาภ เลขานุการคณะรัฐมนตรีว่า ได้รับหนังสือจากอัยการผู้
 ๗๕

(๓๑ ทวี)

ถึงนายกรัฐมนตรี เพื่อขอทราบนโยบายจากคณะรัฐมนตรีว่าประสงค์จะส่งจำเลย
ไปตามคำร้องขอของสหรัฐอเมริกาหรือไม่ ตามเอกสาร จ. ๑๐ นาย
วิเศษจึงได้เชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้องคือ กระทรวงการต่างประเทศกระทรวง
ยุติธรรม สำนักงานอัยการสูงสุด และสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา มา
หารือ ผลปรากฏว่าหน่วยงานทั้งสองมีมติเป็นเอกฉันท์ว่าคณะรัฐมนตรีควรจะ
ส่งตัวจำเลยไปตามคำขอ แม้กระทรวงการต่างประเทศจะมีความเห็นว่าผล
สุดท้ายศาลอาจจะไม่ส่งตัวก็ได้ แต่ในขั้นต้นเป็นเรื่องของคณะรัฐมนตรีไม่มี
ทางเลือกเป็นอย่างอื่น จะต้องให้มติให้ส่งตัวเห็น นายวิเศษจึงทำรายงานสรุป
การประชุมและได้นำเข้าเสนอที่ประชุมคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม
๒๕๓๘ คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นว่าเป็นชอบตามคำเสนอของกระทรวงการต่าง
ประเทศ และที่ประชุมร่วมกันของการประชุมที่หน่วยงาน ปรากฏตามหลังขึ้น
ถึงอัยการสูงสุด เอกสาร จ. ๑๑ ทั้งต่อมาสำนักงานอัยการสูงสุดได้ยื่นฟ้อง
ต่อศาลขอให้ออกหมายจับจำเลยไว้เพื่อส่งตัวไปดำเนินการส่งจำเลยข้ามแดน
ดำเนินคดีที่ศาลประจำเขตประเทศสหรัฐอเมริกาประจำเขตแคลิฟอร์เนียเหนือ
แสดงว่ารัฐบาลได้ดำเนินการเพื่อนำคดีขึ้นสู่ศาล เมื่อจำเลยไม่ได้นำสืบหัก
ล้างเป็นข้ออ้างอื่นอันแท้จริงจึงฟังได้ว่า คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้ส่งตัวจำเลย
ตามคำร้องขอ เป็นการปฏิบัติตามขั้นตอนตามกฎหมายตามคดี ปิณฑาธิษ ๒
ที่ว่ากติกและประมวลที่ระบุในฟ้อง เป็นการกระทำความผิดนอกประเทศสหรัฐ-
อเมริกาเหนือ ซึ่งจำเลยอ้างว่าเจกท์บรรยายฟ้องว่า จำเลยนำกฤษฎีกาเขต
เองเพื่อขอคืนอภินิหารได้ ไม่ระบุว่าเป็นประเทศไทย และกฎหมายไทยก็ไม่

สามารถลงโทษจำเลยได้ จึงไม่อาจส่งตัวจำเลยไปยังประเทศสหรัฐอเมริกา
 ได้ ตามพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างราชอาณาจักรไทย กับสหรัฐ-
 อเมริกา พ.ศ. ๒๔๘๓ มาตรา ๕ ประกอบกับสนธิสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่ง
 ราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลสหรัฐอเมริกาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ข้อ ๑
 เห็นว่าตามคำฟ้องของโจทก์ ได้บรรยายได้ชัดเจนว่า จำเลยได้ลักลอบนำ
 เข้าและสมคบกันลักลอบนำเข้า สนิบสนุนช่วยเหลือการลักลอบนำเข้าซึ่งกัญชา
 จากฝั่งใต้ร่วมกับบุคคลจำนวนห้าคนหรือมากกว่านั้นขึ้นไปในคราวดำเนินกา
 รจัดการซึ่งทำให้จำเลยได้รับรายได้จำนวนมากจากการค้ากัญชา ตลอดจนได้
 ดำเนินการในกาารลักลอบการส่งกัญชาจำนวนมาก ซึ่งเป็นกัญชาจากเขตตะวั
 ลอมกเฉียงใต้เข้าไปในสหรัฐอเมริกา การกระทำของจำเลยเป็นการฝ่าฝืนต่อ
 ประมวลกฎหมายอาญาแห่งสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีทั้งโทษจำคุกเกินกว่า ๑ ปี แต่
 ไม่ถึงประหารชีวิต ส่วนกฎหมายไทยที่พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบ
 ปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๕ บัญญัติว่า
 "ผู้ใดกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด แม้จะกระทำความผิดราชอาณาจักรผู้นั้น
 จะต้องรับโทษในราชอาณาจักร ดังปรากฏว่าผู้กระทำความผิดหรือผู้ร่วมกระทำ
 ความผิดคนหนึ่งเป็นคนไทยหรือมีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย" เมื่อจำเลย
 เป็นคนไทยชาติไทย มีภูมิลำเนาอยู่ในประเทศไทย กระทำความผิดเกี่ยวกับ
 ยาเสพติด แม้จะกระทำความผิดในราชอาณาจักร ก็ต้องได้รับโทษในราชอาณาจักร ดังนั้น
 ความผิดของจำเลยจึงสามารถลงโทษได้ตามกฎหมายของภาคที่มีเขตอำนาจถึง

ตามสนธิสัญญาฉบับที่ ๗ ปัญหาสืบ ๓ จำนวนต่อผู้ว่าราชการจังหวัดและผู้ว่าราชการ
 จังหวัดที่ผู้ว่าราชการจังหวัดมหาดนครไป เป็นการกระทำความผิดในเวลาอาณาจักไทย
 จังหวัดไทยมีอำนาจชำระคดีในเขตอำนาจศาลไทย (ไม่จำเป็นต้องส่งจำเลยไปดำเนิน
 คดียังประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน
 ข้อ ๘ มีบัญญัติว่า "รัฐที่ได้รับการร้องขออาจปฏิเสธ การส่งผู้ร้ายข้ามแดน
 บุคคลที่ขอขอให้ส่งตัวมารับความผิดที่สืบว่าได้กระทำที่ตนหรืออาจก่อใน
 ดินแดนของตน หรือในสถานที่ที่สืบเสมือนเป็นดินแดนของตน โดยรัฐที่ร้องขอ
 จะต้องดำเนินการคดีต่อบุคคลดังกล่าว สำหรับความผิดนั้นตามกฎหมายของตน"
 ที่ว่า "อาจปฏิเสธ" แสดงว่ามีได้ห้ามเด็ดขาดมิให้ส่ง แต่ให้อยู่ในดุลพินิจ
 ว่าจะส่งหรือไม่ ผู้ที่มีอำนาจในการวินิจฉัยว่าจะส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือไม่ คือ
 ฝ่ายบริหารคือ คณะรัฐมนตรี เมื่อคณะรัฐมนตรีมิใช่ดุลพินิจลงมติให้ส่งจำเลย
 ตามที่ร้องขอส่งผู้ร้ายข้ามแดนจึงเป็นการปฏิบัติที่สอดคล้องกฎหมายแล้ว ปัญหา
 ข้อ ๘ จำนวนต่อผู้ว่า ตามข้อกล่าวหาของจำเลยที่ ความผิดของจำเลยเกิด
 ขึ้นก่อนสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๓๓ ใช้บังคับ สนธิสัญญาดังกล่าว
 จึงไม่มีผลบังคับย้อนหลัง เห็นว่าสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดน ข้อ ๘ มีบัญญัติว่า
 "ทั้งสนธิสัญญานี้บังคับแก่ความผิดที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ ภายใต้สนธิสัญญานี้จึง
 ได้กระทำอันก่อนหรือในวันก่อนที่สนธิสัญญาใช้บังคับ" สนธิสัญญาดังกล่าว
 จะมิใช่ส่งอย่างใดก็ตาม จึงทำให้ใช้สนธิสัญญานี้บังคับย้อนหลัง ได้ แต่มีข้อยกเว้นว่า
 มิใช่บุคคลใดคนหนึ่งจะทำได้จำเลยเสียหาย แต่เป็นสัญญาความร่วมมือระหว่าง

ประเทศผู้ว่าที่เก่าแก่นั้น ตั้งนั้นสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนจึงใช้กับจำเลยได้
 ปัญหาข้อ ๘ จำเลยเป็นบุคคลคนเดียวกับที่ประเทศสหรัฐอเมริกาขอให้ประเทศ
 ไทยส่งตัวไปดำเนินคดีที่ประเทศสหรัฐอเมริกาหรือไม่ โจทก์มีคำร้องเอกสาร
 จ. ๑ และคำแปลเอกสาร จ. ๒. ระบุว่าประเทศสหรัฐอเมริกาขอให้ส่งตัว
 นายทอง ทีวีปรีชาพงษ์ หรือนายไทย โทนี และมีรายละเอียดว่า นายทอง
 ทีวีปรีชาพงษ์ เป็นคนสัญชาติไทย เกิดเมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๖๒
 ที่จังหวัดหนองคาย ประเทศไทย เป็นชายสูง ๑๗๐ เซ็นติเมตร หนัก ๗๘
 กิโลกรัม สมุดดำ ตาดำ พร้อมทั้งส่งภาพถ่ายตามเอกสารหมายเลข จ. ๓ มา
 ประกอบ เห็นว่าคำร้องข้อนี้เป็นกรขอให้ส่งตัวนายทอง ทีวีปรีชาพงษ์ ซึ่ง
 เป็นชื่อจริงของจำเลย รายละเอียดเกี่ยวกับอายุ รูปร่าง สีหน้า ลักษณะที่
 เกิดโดยตรงกับจำเลยและยังมีภาพถ่ายยืนยันอีกด้วย จึงฟังได้ว่าจำเลยเป็นบุคคล
 เดียวกันที่ประเทศสหรัฐอเมริกาขอให้ส่งตัว ปัญหาข้อ ๖ รัฐบาลไทยมี
 อำนาจส่งคนสัญชาติไทยไปดำเนินคดีที่ประเทศสหรัฐอเมริกาได้หรือไม่ เมื่อ
 พิจารณาดูโดยคำในข้อ ๘ ข้อ ๑ แห่งสนธิสัญญาระหว่างราชอาณาจักรไทย
 กับรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนแล้ว จะเห็นว่าแม้ว่าที่
 สนธิสัญญาไม่ผูกพันที่จะส่งคนชาติของตนข้ามแดนก็ไม่ได้ห้ามการส่งคนชาติข้ามแดน
 ในกรณีสหรัฐอเมริกาเห็นชอบไว้ในกรส่งคนชาติข้ามแดนมีประการเดียวที่
 ฝ่ายบริหารจะต้องใช้ดุลพินิจให้ส่งแต่ในกรณีฝ่ายไทยนั้น สนธิสัญญาบัญญัติเงื่อนไข
 ไว้ว่า เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจอาจส่งคนชาติข้ามแดนได้ หากมิได้ผูกห้ามไว้

ความเห็นนั้น เพราะว่าเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจนั้นหมายถึงเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารคือ
คณะรัฐมนตรี ดังนั้นการส่งคนชาติข้ามแดนจึงขึ้นอยู่กับเงื่อนไข ๓ ประการคือ
คณะรัฐมนตรีต้องใช้ดุลพินิจให้ส่งและจะต้องมิได้ถูกห้ามไว้กระทำการเช่นนั้น ซึ่ง
เงื่อนไขประการหลังนี้ย่อมหมายถึงการไม่มีกฎหมายใด ๆ ห้ามไม่ให้ส่ง แต่
จากถ้อยคำดังกล่าวก็ไม่ได้ความชัดเจนว่า กฎหมายที่ห้ามนั้นหมายถึงกฎหมาย
อะไร ซึ่งหากตีความว่ากฎหมายที่ห้ามนั้นคือ พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน
พ.ศ. ๒๕๑๑ ที่ห้ามส่งคนสัญชาติไทยข้ามแดนเนื่องจากพระราชบัญญัติส่งผู้ร้าย
ข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๑๑ เป็นกฎหมายฉบับเดียวในขณะนั้นที่ห้ามส่งคนสัญชาติไทย
ข้ามแดน ก็เท่ากับว่าการส่งคนสัญชาติไทยไม่อาจกระทำได้เลยแม้ว่าคณะ
รัฐมนตรีจะใช้ดุลพินิจให้ส่งก็ตาม ซึ่งหากเป็นเช่นนั้นสนธิสัญญาที่ไม่อาจจะมี
ข้อความที่ให้ฝ่ายบริหารใช้ดุลพินิจ และหากพิจารณาเจตนารมณ์ของคู่สัญญา
คณะเจรจากันแล้ว ก็คงฝ่ายนำจะต้องยึดหลักความเท่าเทียมกันและการ
ปฏิบัติตลอดแต่กัน เพื่อสนธิสัญญาในส่วนของประเทศอเมริกาภาคใต้ให้ฝ่ายบริหาร
ใช้ดุลพินิจในการส่งคนชาติของตนข้ามแดนได้ บทบัญญัติในส่วนของไทยก็ควร
ตีความในทำนองเดียวกัน เพื่อให้สามารถปฏิบัติพันธะกรณีในลักษณะต่อกัน
กันได้ เมื่อเปรียบเทียบกับสนธิสัญญาฉบับที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันกับสนธิสัญญาส่ง
ผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกา ฉบับ
ก่อนที่ดำเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๕ ข้อ ๘ จะเห็นว่าสัญญาฉบับก่อนนั้นไม่มีข้อความให้
ดุลพินิจฝ่ายบริหารในการส่งคนชาติข้ามแดนไว้เลย และเมื่อพิจารณาประกอบ

/กับ

กับมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๔๗๒ ที่มีบัญญัติให้
 ใช้พระราชบัญญัติดังกล่าวแก่กรณีที่ไว้ผิดกับข้อความในหนังสือสัญญาที่รัฐบาลต่าง
 ประเทศ ซึ่งกฎหมายนี้ยังไม่มีบัญญัติว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๔๗๒
 นี้เอง สันธิสัญญาฉบับนี้ไม่มีบทบัญญัติ เกี่ยวกับเรื่องสัญชาติที่แตกต่างกันจากพระราช
 บัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๔๗๒ ต้องใช้บทบัญญัติในสันธิสัญญาในเรื่อง
 สัญชาติซึ่งเห็น เป็น น่าจะเห็นว่ายังมีกฎหมายที่ห้ามไว้ก่อน เช่นนี้ รัฐบาล
 ในสมัยก่อนการใช้คดีนี้จึงจำแนกแยกไปใช้ประมวลกฎหมายอาญาฉบับเดิมที่ได้
 ใช้มาประมวลสุดท้าย และได้มีสถานหลักฐานเพียงพอหรือไม่ ตามพระราชบัญญัติ
 ส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๔๗๒ มาตรา ๑๕ บัญญัติว่า "ถ้าศาลเป็นที่ยอมรับ
 ว่าคดีมีสถานหลักฐานเพียงพอ ก็ให้ยกค่าสิ่งอาชญาที่ได้ส่งจำเลยไว้เพื่อส่งตัว
 ข้ามแดนต่อไป" ทนายความว่าให้ศาลได้ส่วนเอาเข้ามูลอันต้นว่า ฟ้องของ
 ราชกิจด้วยหลักเกณฑ์ตามพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๔๗๒
 มาตรา ๑๖ แล้วแต่กรณี ศาลนี้ไม่มีอำนาจวินิจฉัยว่าจำเลยควรค่าเพราะมี
 ตามกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาหรือไม่ ราชกิจนำฟ้องไว้ให้ศาลของ
 นายสวานฮิลโท เด็ทวาฮือ โจทก์เข้าที่ตีเสมอกรมศาลทหารกระทรวงมหาด
 ทหารอเมริกา ซึ่งให้ศาลว่าได้รับส่วนคดีเกี่ยวกับทหารค่าส่งจำเลยมา
 ตลอด ได้ฟ้องสถานผู้เกี่ยวอันในวันและมีค่าให้การของ นายเฮนรี่ เบิร์ด เทม
 แรกทิวส์ นายอาร์ส ไทวซิม่า ต่างยืนยันว่าได้ร่วมกับจำเลยกระทำผิดตามข้อ
 กล่าวหา ค่าให้การของสถานกระทรวงต่างประเทศนั้นและมันก็โดยศาลชั้นต้นสหรัฐ-

อเมริกา" จึงเป็นพยานหลักฐานที่รับฟังได้ตามพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๔๗๒ มาตรา ๑๒ บรรทัดท้าย นอกจากนี้เอกสาร จ. ๓ และ จ. ๔ ได้ส่งมาตามวิธีทางกาวทูต จึงเป็นที่ยอมรับและให้ไว้กระบวนการพิจารณาส่งผู้ร้ายข้ามแดนในรัฐที่ได้รับการร้องขอโดย (ไม่ต้องมีนิติกร ทวีอักษร ชื่นที่กฎหมายกำหนดไว้เพิ่มเติมอีกตามสนธิสัญญา ข้อ ๙ (๖) จากเหตุผลดังกล่าวมาเห็นว่า คำฟ้องของโจทก์มีพยานหลักฐานเพียงพอตามความหมายแห่งพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๔๗๒ มาตรา ๑๔ แล้ว

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พุทธศักราช ๒๔๗๒ จึงมีคำสั่งให้จับจำเลยไว้เพื่อส่งตัวข้ามแดนไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาต่อไป แต่มิให้ส่งตัวจำเลยออกไปนอกประเทศก่อนครบกำหนด ๑๕ วัน และศาลมิได้มีการส่งตัวจำเลยข้ามแดนภายในเวลา ๓ เดือน นับแต่วันที่คำสั่งผ่านถึงที่สุดให้ปล่อยตัวจำเลยไป

นายสามัคคี มณีรัตน์

นายจำรัส ศรีชัยพงษ์

นายมานิตย์ วิเศษจันทร์สถิต

(๓๑ ทวิ)
คำพิพากษา

สำหรับศาลใช้

คดีหมายเลขคดีที่ กษ/๒๗๓/๒๕๓๘
คดีหมายเลขแดงที่ ๒๕๓๘/๒๕๓๘

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลอุทธรณ์

วันที่ ๒๑ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๓๘

ความอาญา

ระหว่าง	{ <table border="0"> <tr> <td>พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด</td> <td>โจทก์</td> </tr> <tr> <td>นายทอง สิริบริชาพงษ์</td> <td>จำเลย</td> </tr> </table>	พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์	นายทอง สิริบริชาพงษ์	จำเลย
		พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	โจทก์		
นายทอง สิริบริชาพงษ์	จำเลย				

เรื่อง พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พระราชบัญญัติว่าด้วยการ
ส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสหรัฐอเมริกา
จำเลย อุทธรณ์คำสั่ง ศาลอาญา

ลงวันที่ ๑๗ เดือนกรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๓๘

ศาลอุทธรณ์รับวันที่ ๓๑ เดือนสิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๓๘

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องว่า รัฐบาลแห่ง-

ราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกา ได้ทำสนธิสัญญา

ว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน โดยลงนาม ณ กรุงวอชิงตัน ประเทศ

/สหรัฐอเมริกา

สหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๖ ภายหลังมี
 พระราชบัญญัติว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างราชอาณาจักรไทย
 กับสหรัฐอเมริกา พ.ศ. ๒๕๒๓ อันเป็นการให้เป็นไปตามสนธิสัญญาฉบับข้างต้น
 และได้แลกเปลี่ยนสัตยาบันสารอันมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม
 พ.ศ. ๒๕๒๔ ซึ่งตามสนธิสัญญาฉบับนี้ ข้อ ๘ บัญญัติไว้ว่า "ภาคีสัญญา
 แต่ละฝ่ายไม่ผูกพันที่จะส่งคนชาติของตนข้ามแดน... ในกรณีประเทศไทย
 เป็นรัฐที่ได้รับการร้องขอ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจอาจจะส่งคนชาติของตน
 ข้ามแดนได้ หากมิได้ถูกห้ามไว้กระทำการเช่นนั้น" กรณีแสดงว่าตามสนธิสัญญา
 ดังกล่าวให้ดุลพินิจในการพิจารณาว่า จะส่งคนสัญชาติไทยข้ามแดนหรือไม่
 แก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ ซึ่งได้แก่รัฐบาลอันเป็นฝ่ายบริหารสูงสุด คือ
 คณะรัฐมนตรี และไม่ปรากฏว่ามีกฎหมายใด ห้ามมิให้มีการส่งคนสัญชาติไทย
 ข้ามแดนไปค่าในคดีถึงประเทศสหรัฐอเมริกา ต่อมารัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกา
 โดยสถานเอกอัครราชทูตสหรัฐอเมริกาประจำประเทศไทย ได้มีหนังสือที่ ๗๗๐
 ลงวันที่ ๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๗ ร้องขอให้รัฐบาลไทยส่งจำเลยซึ่งเป็น
 บุคคลสัญชาติไทย ไปค่าในคดีที่ศาลเขตประเทศสหรัฐอเมริกาประจำเขต

แคลิฟอร์เนียเหนือ

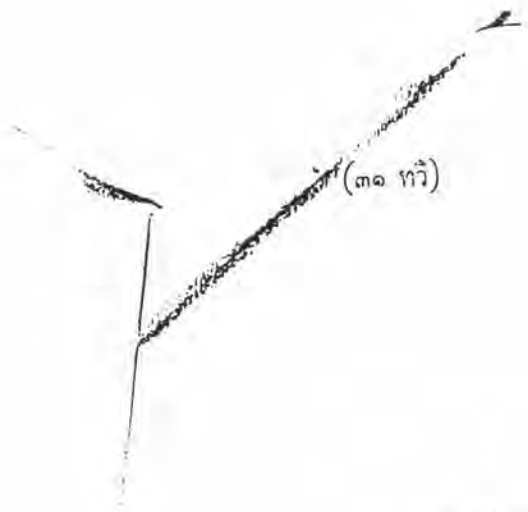
(๓๑ ทวิ)

แคลิฟอร์เนียเหนือเกี่ยวกับความผิดที่ว่า ระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๓๗ ถึง
 ค.ศ. ๑๙๔๗ (ตรงกับปี พ.ศ. ๒๔๖๖ ถึง พ.ศ. ๒๔๓๐) จำเลย
 ลักลอบนำเข้าและสมคบกันลักลอบนำเข้าพืชเข้าประเทศสหรัฐอเมริกา
 อันเป็นการละเมิดประมวลกฎหมายแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา
 ลักษณะ ๒๑ มาตรา ๙๕๒ มาตรา ๙๖๓ และมีส่วนร่วมกระทำความผิด
 อื่น ๆ อีก รวมทั้งร่วมกับบุคคลจำนวน ๕ คน หรือมากกว่าใน
 ในการดำเนินการจัดการซึ่งทำให้จำเลยได้รับรายได้จำนวนมากจากการ
 ลักลอบค้าพืชดังกล่าว อันเป็นการละเมิดประมวลกฎหมายแห่งประเทศ
 สหรัฐอเมริกา ลักษณะ ๒๑ มาตรา ๙๕๔ และระหว่างเดือนมิถุนายน
 ค.ศ. ๑๙๔๗ (ตรงกับปี พ.ศ. ๒๔๓๐) จำเลยได้ลักลอบนำเข้าพืชหนัก ๕ ตัน
 เข้าประเทศสหรัฐอเมริกาอันเป็นการละเมิดประมวลกฎหมายแห่ง
 ประเทศสหรัฐอเมริกา ลักษณะ ๒๑ มาตรา ๙๕๒ และมาตรา ๙๖๐
 (เอ)(๑) และ (บี) และได้ให้การสนับสนุนช่วยเหลือการลักลอบ
 กระทำการดังกล่าวอันเป็นการละเมิดประมวลกฎหมายแห่งประเทศ-
 สหรัฐอเมริกา ลักษณะ ๑๘ มาตรา ๒ นอกจากนี้ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๔๖
 ถึง ค.ศ. ๑๙๔๗ (ตรงกับปี พ.ศ. ๒๔๒๙ ถึง พ.ศ. ๒๔๓๐) จำเลย

/สมคบกันผู้อื่น

(๓๑ ทวี)

สมคบกับผู้อื่นลักลอบนำกัญชาเข้าประเทศสหรัฐอเมริกาอันเป็นการละเมิด
 ระยะเวลากฎหมายแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา ลักษณะ ๒๗ มาตรา ๕๘๖ (เอ)
 มาตรา ๕๖๐ (เอ) และ (บี)(๑) และมาตรา ๕๖๓ เหตุเกิดที่
 มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา พนักงานอัยการแห่งประเทศ
 สหรัฐอเมริกาได้ยื่นฟ้องจำเลยนี้ต่อศาลเขตประเทศสหรัฐอเมริกาประจำเขต-
 แคลิฟอร์เนียเหนือ ศาลดังกล่าวได้รับฟ้องและออกหมายจับจำเลยเมื่อวันที่ ๑๘
 พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๙๕๑ (ตรงกับปี พ.ศ. ๒๕๓๔) รัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกา
 ได้ส่งคำร้องขอส่งผู้ร้ายข้ามแดนมายังกระทรวงการต่างประเทศ รัฐบาลไทย
 โดยคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ฟ้องจำเลย
 ต่อศาลเพื่อให้ศาลมีคำสั่งขังจำเลยไว้เพื่อส่งตัวจำเลยข้ามแดนไปดำเนินคดี
 ในประเทศสหรัฐอเมริกา ความผิดทั้งสามข้อหาดังกล่าวเป็นความผิดที่ลงโทษ
 จากคุกตามกฎหมายสหรัฐอเมริกาและกฎหมายไทยเป็นระยะเวลาเกินกว่า ๑ ปี
 หรือการลงโทษที่หนักกว่า แต่ไม่มีความผิดที่มีระวางโทษประหารชีวิต
 และคดียังไม่ขาดอายุความ อีกทั้งมิใช่ความผิดทางการเมือง
 หรือมีความมุ่งประสงค์ทางการเมือง หรือเป็นความผิดทางทหาร

/จำเลย

จำเลยมีที่อยู่ระหว่างถูกดำเนินคดีตามข้อหาที่ข้อส่งผู้ร้ายข้ามแดน
 ในประเทศไทย และถึงไม่ เคยได้รับการพิจารณาและพิพากษาลงโทษ
 หรือปล่อยตัวในประเทศสหรัฐอเมริกามาก่อน ขอให้ศาลมีคำสั่งจึงจำเลย
 ไว้เพื่อดำเนินการส่งตัวจำเลยข้ามแดนไปดำเนินคดีที่ศาลเขตประเทศสหรัฐ-
 อเมริกา ณ บริเวณเขตแคลิฟอร์เนียเหนือ ตามพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน
 พ.ศ. ๒๔๘๖ มาตรา ๓, ๖, ๗, ๘, ๑๑, ๑๒, ๑๕ พระราชบัญญัติ-
 ว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสหรัฐอเมริกา
 พ.ศ. ๒๔๓๗ มาตรา ๕ สนธิสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
 กับรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกา ว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๔๖๖
 ข้อ ๑, ๒, ๓, ๘, ๑๕

จำเลยยื่นคำคัดค้านและแก้ไขคำคัดค้านว่า โจทก์ไม่อาจ
 ขอให้ศาลสั่งจึงจำเลยเพื่อดำเนินการส่งตัวไปดำเนินคดีที่ประเทศสหรัฐ
 อเมริกาได้ เพราะคณะรัฐมนตรียังไม่ได้มีมติให้ส่งตัวจำเลยไปดำเนินคดี
 ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา อันเป็นการข้ามขั้นตอนตามกฎหมาย และลักษณะ
 ความผิดที่ระบุในฟ้องเป็นการกระทำความผิดนอกประเทศสหรัฐอเมริกา

/ไม่ระบุ

ไม่ระบุไว้ หมายความว่าผิดที่ใด จึง ไม่อาจลงโทษ ได้ทั้งกฎหมายสหรัฐอเมริกา และกฎหมายไทย สืบตั้งจาเลขไม้ที่บุคคลคนเดียวกับที่ประเทศสหรัฐ อเมริกาขอให้ประเทศไทยส่งตัว ใบคำ เน้นคดีที่ประเทศสหรัฐอเมริกา นอกจากนั้นรัฐบาลไทยไม่สามารถส่งคนสัญชาติไทย เป็นผู้ร้ายข้ามแดนได้ เนื่องจากห้องห้ามตามพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๔๗๗ มาตรา ๑๖ และประการสุดท้ายห้องของ โจทย์ ไม่มีเพยานหลักฐานเพียงพอ ขอให้ยกฟ้อง

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว มีคำสั่งให้ขังจาเลขไว้เพื่อส่งตัว ข้ามแดนไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาต่อไป แต่ให้ส่งตัวจาเลขออกไป นอกประเทศก่อนครบกำหนด ๑๕ วัน และหากมิได้มีการส่งตัวจาเลขข้ามแดน ภายในเวลา ๓ เดือน นับแต่วันที่คำสั่งศาลถึงที่สุด ให้ปล่อยตัวจาเลขไป ตามนัยมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๔๗๒

จาเลขอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ตรวจสอบสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ข้อเท็จจริง รับฟังได้ในเบื้องต้นว่า จาเลขเป็นบุคคลสัญชาติไทย เดิมประเทศไทย

/และ

และประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ทำสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนไว้ต่อกัน ตามสัญญา
 ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๒๒ (ตรงกับนี้ พ.ศ. ๒๔๖๕)
 ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๖ รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
 กับรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกา ได้ทำสนธิสัญญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนต่อกัน
 ขึ้นใหม่ และรัฐสภาแห่งราชอาณาจักรไทย ได้ตราพระราชบัญญัติว่าด้วย
 การส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสหรัฐอเมริกา
 พ.ศ. ๒๔๖๓ รับรองบังคับใช้สนธิสัญญาดังกล่าว ก็ได้แลกเปลี่ยน
 สัตยาบันสาร มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๔
 ต่อมากระทรวงการต่างประเทศได้รายงานไปยังเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
 เรื่องการดำเนินคดีของสหรัฐอเมริกาต่อสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
 ในการค้ายาเสพติด และได้ให้ความเห็นในข้อกฎหมายด้วยว่า หาก
 ประเทศสหรัฐอเมริกาขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนซึ่ง เป็นบุคคลสัญชาติไทย
 ประเทศไทย ไม่อาจจะตอบสนอง ได้ เพราะกฎหมายไทย ไม่เปิดช่องให้กระทำ
 เช่นนั้น คือหนังสือกระทรวงการต่างประเทศ ที่ ๑๖๐๔/๒๑๕๔๔
 ลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๖๓ คณะรัฐมนตรี ได้ประชุมหารือ

/ในประเด็น

ในพระเป็นเจ้าดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๗ ผลการประชุม
 มีควมเห็น ๒ แนวทาง แนวทางแรกเห็นด้วยกับความเห็นของ
 กระทรวงการต่างประเทศ แนวทางที่สองเห็นว่าประเทศไทยสามารถ
 ตอบสนองได้ เพราะไม่มีข้อห้ามตามกฎหมายไทย คณะรัฐมนตรีจึงมีมติ
 รับทราบผลการหารือในแนวทางที่สอง วันที่ ๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๗
 นายเจมส์ เคอร์ติส สทูเนล กงสุลใหญ่สหรัฐอเมริกาประจำประเทศไทย
 ได้ยื่นหนังสือขอของประเทศไทยคือหนังสือของสถานเอกอัครราชทูต
 สหรัฐอเมริกาประจำประเทศไทย ที่ ๗๗๐ ลงวันที่ ๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๗
 เอกสารหมายเลข จ.๑ พร้อมด้วยคำแปลเอกสารหมายเลข จ.๒ และเอกสาร
 ประกอบการส่งผู้ร้ายข้ามแดนอีก ๘ ฉบับ เอกสารหมายเลข จ.๓ พร้อมด้วย
 คำแปลเอกสารหมายเลข จ.๔ ขอให้ส่งจำเลยเป็นผู้ร้ายข้ามแดนเพื่อไป
 ตาเนินคดีที่ศาลเขตประเทศสหรัฐอเมริกาประจำเขตแคลิฟอร์เนียเหนือ
 ในความที่ประธานเข้าและสมคบวางแผนแก๊งค์เข้า ไปในประเทศ
 สหรัฐอเมริกา ระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๗๒ ถึงปี ค.ศ. ๑๙๘๗ (ตรงกับ
 ปี พ.ศ. ๒๕๑๖ ถึง พ.ศ. ๒๕๓๐) ศาลดังกล่าวได้รับฟ้องและ
 ออกหมายจับจำเลยไว้แล้ว วันที่ ๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๘

/นายวิษณุ

นายวิบูลย์ เจริญงาม เวลาตีการคณะรัฐมนตรีได้เชิญผู้แทนกระทรวงการ
ต่างประเทศ ผู้แทนกระทรวงยุติธรรม ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด
และผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ประชุมหาข้อเพื่อเสนอความเห็น
ต่อนายกรัฐมนตรี

ที่เคราะห์แล้ว คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมาย

ความอุทธรณ์ของจำเลยประการแรกว่า การส่งตัวจำเลยซึ่งเป็น
บุคคลสัญชาติไทย เป็นผู้ร้ายข้ามแดนสามารถกระทำได้หรือไม่
ศาลอุทธรณ์โดยมติที่ประชุมใหญ่ซึ่งประกอบด้วยผู้พิพากษาทุกคน
ที่อยู่ปฏิบัติหน้าที่เห็นว่า การส่งผู้ร้ายข้ามแดน เป็นความร่วมมือทางกฎหมาย
ระหว่างรัฐ เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม
โดยจัดส่งผู้ที่กระทำความผิดหรือถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดแล้วหลบหนี
ไปยังรัฐอื่นถิ่นไปทั้งรัฐที่ความผิดเกิดขึ้น อันเป็นกฎหมายระหว่างประเทศ
แผนกคดีอาญา สำหรับประเทศไทยมีกฎหมายซึ่งถือได้ว่าเป็นแม่บท
เกี่ยวกับเรื่องนี้คือ พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๔๗๖
ซึ่งในมาตรา ๕ บัญญัติว่า "แม้จะไม่มีสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนก็ดี
ถ้ารัฐบาลสามารถพิจารณาเห็นเป็นการสมควร ก็อาจส่งตัวบุคคลผู้ต้องหา

/หรือที่

หรือที่พิจารณา เป็นเหตุว่ากระหาณมีโทษอาชญาภายในเขตอำนาจศาล
 ของต่างประเทศใด ๆ ทั่วแก่ประเทศนั้น ๆ ได้ แต่การกระหาณเช่นว่านี้
 ต้องเป็นความผิดซึ่งกฎหมายสยามกำหนดโทษจำคุกไม่น้อยกว่าหนึ่งปี"
 เห็นได้ว่า บทบัญญัติดังกล่าว ได้กำหนด เป็นหลักการให้รัฐบาลมีอำนาจ
 ที่จะใช้ดุลพินิจในการส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ภายใต้เงื่อนไขที่กล่าวไว้
 นอกจากนี้ยังมีบทบัญญัติ เป็นข้อห้ามเช่น มาตรา ๕ "เมื่อมีการร้องขอให้
 ส่งบุคคลใดข้ามแดน ถ้าปรากฏว่าบุคคลนั้น เป็นผู้ซึ่งศาลของประเทศใด
 ได้พิจารณาและพิพากษาให้ปล่อย หรือ ได้รับโทษในความผิดที่ร้องขอให้
 ส่งข้ามแดนแล้ว ท่านว่าจะไม่ส่งตัวบุคคลนั้นให้ไป" มาตรา ๑๖ "เมื่อใด
 ศาลที่เคราะห์เห็นว่าจำเลยเป็นคนในบังคับสยามก็ดี ... ให้ศาลรายงาน
 หรือ เสนาบดีกระทรวงยุติธรรมก่อนที่จะออกคำสั่งให้ปล่อยตัวจำเลย"
 เป็นต้น และในประการสำคัญการใช้บังคับตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ยังมี
 ข้อยกเว้นอยู่ในมาตรา ๓ ซึ่งบัญญัติว่า "พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับ
 แก่บรรดาการส่งผู้ร้ายข้ามแดนในกรุงสยามเท่าที่ไม่แย้งกับข้อความใน
 หนังสือสัญญา อนุสัญญา หรือความตกลงกับรัฐบาลต่างประเทศ หรือใน

/ประกาศ

(๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๑๑ -

ประกาศกระแสพระบรมราชโองการที่ได้ออกเกี่ยวกับหนังสือสัญญา อนุสัญญา และความตกลงนั้น ฯ " ซึ่งหมายความว่า หากประเทศไทยได้ทำสัญญา อนุสัญญา หรือความตกลงกับรัฐบาลต่างประเทศในการส่งผู้ร้ายข้ามแดนไว้ พระราชบัญญัติให้จะมีผลใช้บังคับได้ก็แต่เฉพาะบทบัญญัติที่ไม่แย้งกับข้อความ ในสัญญา อนุสัญญา หรือความตกลงดังกล่าว จึงมีเหตุผลต้องพิเคราะห์ว่า สนธิสัญญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนซึ่งประเทศไทยกับประเทศสหรัฐอเมริกา หาไว้ต่อกันเมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๒๖ มีข้อความแย้งกับบทบัญญัติ แห่งพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๔๓๒ หรือไม่ ปรากฏว่า สำหรับเรื่องสัญญาติของบุคคลซึ่งถูกขอให้ส่งตัว เป็นผู้ร้ายข้ามแดนมีระบุไว้ ในสนธิสัญญาดังนี้

ข้อ ๘

สัญชาติ

๑. ภาคักัญสัญญาแต่ละฝ่ายไม่ผูกพันที่จะส่งคนชาติของตนข้ามแดน ในกรณีสหรัฐอเมริกา เป็นรัฐที่ได้รับการร้องขอ ฝ่ายบริหาร รั้อาเนาที่จะส่งคนชาติของตนข้ามแดนได้ หากในดุลพินิจของตนเห็นสมควร

/ที่จะ

(๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

ที่จะกระทำเช่นนั้น

ในกรณีที่ประเทศไทยเป็นรัฐที่ได้รับการร้องขอ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจอาจจะส่งคนชาติของตนข้ามแดนได้ หากมิได้ถูกห้ามให้กระทำเช่นนั้น

๒. หากไม่มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนภายใต้วรรค ๑ ของข้อนี้ รัฐที่ได้รับการร้องขอจะต้องเสนอคดีนั้นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของตน เพื่อฟ้องคดีต่อไปตามคำร้องขอของรัฐที่ร้องขอ เพื่อความมุ่งประสงค์นี้ รัฐที่ร้องขอจะพึงส่งหมายค้น ข้อเสนเทศ และพยานเอกสารหรือพยานวัตถุ เกี่ยวกับคดีให้แก่รัฐที่ได้รับการร้องขอ ถ้ารัฐที่ได้รับการร้องขอต้องการ เอกสารหรือพยานหลักฐานเพิ่มเติม เอกสารและพยานหลักฐานดังกล่าว จะถูกส่งไปให้ โดยรัฐนั้นไม่เสียค่าใช้จ่าย

๓. แม้จะมีวรรค ๒ ของข้อนี้ รัฐที่ได้รับการร้องขอ ไม่ต้องเสนอคดีนั้นต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของตนเพื่อฟ้องคดี ถ้ารัฐที่ได้รับการร้องขอไม่ไว้วางใจศาลเหนือความผิดนั้น"

จะเห็นได้ว่า แม้ความในข้อ ๘.๑ วรรคแรก ได้กำหนดเป็นหลักว่า หากบุคคลที่ถูกขอให้ส่งตัวข้ามแดนเป็นบุคคลสัญชาติของประเทศภาคีสัญญา

/ซึ่งเป็น

ซึ่งเป็นค่าผูกมัดแล้ว สนธิสัญญาฉบับนี้ ไม่บังคับภาคีสัญญาฝ่ายนั้น
 ต้องปฏิบัติตามที่ผูกมัดแล้ว แต่ความในวรรค ๒ และวรรค ๓
 ก็แสดงให้เห็นเจตนาของภาคีสัญญาแต่ละฝ่ายที่จะส่งบุคคลสัญชาติของตน
 ให้ตามที่ผูกมัดได้ โดยสำหรับประเทศสหรัฐอเมริกากำหนดให้
 ฝ่ายบริหารเป็นผู้ใช้ดุลพินิจ สำหรับประเทศไทยก็คือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ
 ซึ่งเมื่อพิจารณาตามมาตรา ๕ ย่อมหมายถึงรัฐบาล อันเป็นเจตนา
 มุ่งประสงค์ที่จะเอื้อประโยชน์ให้แก่กัน และตรงกับเจตนารมณ์ในการที่
 ต้องทำสนธิสัญญาฉบับนี้ขึ้นแทนสัญญาฉบับเดิมที่ประเทศไทยกับประเทศสหรัฐ
 อเมริกาทำไว้ต่อกัน คือสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างกรุงสยามกับ
 สหพันธรัฐอเมริกา ลงตั้งแต่วันที่ ๓๐ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๒๒ ดังปรากฏ
 คำนวณในตอนต้นแห่งสนธิสัญญาฉบับนี้ว่า

"รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกา

โดยคำนึงถึงว่าสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างสหรัฐอเมริกา

และราชอาณาจักรไทย ซึ่งลงนามที่กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม

ค.ศ. ๑๙๒๒ ได้ส่งเสริมการบริหารงานกระบวนการยุติธรรมทางด้านอาญา

ในรัฐทั้งสอง และ

/ปรารภ

(๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

บรรดารตนาที่จะให้ความร่วมมือระหว่างรัฐทั้งสองในการ
ปราบปรามอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และ
บรรดารตนาที่จะหาวิธีจัดการกับใหม่ เพื่อการส่งผู้ร้ายข้ามแดน
ให้แก่กันและกัน

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ ๑

....."

ดังนี้ จะเห็นได้ว่าเป็นเพราะสัญญาฉบับเดิมยังไม่เอื้อประโยชน์
ให้แก่กันเพียงพอ เช่นกรณีเกี่ยวกับสัญชาติของบุคคลซึ่งถูกร้องขอให้
ส่งตัวเป็นผู้ร้ายข้ามแดน โดยความในข้อ ๘ แห่งสัญญาฉบับเดิมกำหนด
เพียงว่า "ตามบทสัญญานี้ประเทศหาสัญญาใหม่ให้แก่ฝ่ายไม่จำเป็น
จะต้องส่งตัวพลเมืองของตนให้แก่กัน" ทั้งต่อมาประเทศไทยถึงได้
ตราพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๔๙๒ ห้ามมิให้ส่งตัวบุคคล
สัญชาติไทยเป็นผู้ร้ายข้ามแดนไว้ตามมาตรา ๑๖ ออกมาใช้บังคับ ซึ่งแม้
จะมีมาตรา ๓ บัญญัติยกเว้นข้อความดังกล่าวตามมาตรา ๑๖

/ไว้ใบกรณี

ไว้ในกรณีที่มีสัญญาต่อกันและข้อความในสัญญา ได้กำหนด เป็นอย่างอื่นก็ตาม
 แต่ก็เห็นได้ว่า ความในข้อ ๘ แห่งสัญญาฉบับเดิมมิได้ขัดกับข้อห้าม
 ตามบทบัญญัติแห่งมาตรา ๑๖ อันเป็นสาเหตุหนึ่งให้ต้องทำสนธิสัญญา
 ฉบับใหม่ขึ้น จึงมีปัญหาวินิจฉัยถึงความหมายของข้อความที่ว่า
 "หากมิได้ถูกห้ามให้กระทำเช่นนั้น" มีความหมายครอบคลุมถึงบทบัญญัติ
 มาตรา ๑๖ อันเป็นข้อห้ามส่งบุคคลสัญชาติไทยด้วยหรือไม่ เห็นว่า
 นอกจากความตักเตือนแห่งสัญญาซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งในการ
 แสดงเจตนาหาสัญญาต่อกันแล้ว ความสุจริตในการหาสัญญาก็พึงเป็น
 องค์ประกอบสำคัญเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคที่การติดต่อ
 ระหว่างรัฐต่อรัฐสามารถกระทำได้โดยง่ายดังเช่นในปัจจุบัน การทำสนธิสัญญา
 ระหว่างรัฐ และความสุจริตของภาคีสัญญา่อมจะยิ่งทวีความสำคัญ
 ดังปรากฏจากอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา ค.ศ. ๑๙๖๘
 ซึ่งแม้ประเทศไทยมิได้ร่วมเป็นภาคีด้วย แต่ก็ เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับ
 การทำสนธิสัญญาอันพึงนำมาใช้ประกอบการพิจารณา ได้ ในมาตรา ๓๑
 ได้กำหนดกฎเกณฑ์ทั่วไปของการตีความสนธิสัญญาว่า "... ข้อ ๑

/สนธิสัญญานั้น

สนธิสัญญานี้ให้ด้วยความด้วยความสุจริตใจ (GOOD FAITH) ตามความหมาย
 สามีขุนอรรถคำของสนธิสัญญาในบริบท (CONTEXT) และพิจารณา
 ถึงความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ (OBJECT AND PURPOSE)
 ของสนธิสัญญานั้น" ดังนี้ การแปลความหมายของข้อความ
 ดังกล่าว จึงต้องมีหลักความสุจริตโดยคำนึงถึงเจตนารมณ์
 ในการทำสนธิสัญญาประกอบด้วย เมื่อข้อเท็จจริงข้างต้นได้ว่าสนธิสัญญา
 ว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดนซึ่งประเทศไทยกับประเทศสหรัฐอเมริกา
 ทำไว้ต่อกัน เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๒๖ ได้มีขึ้นเพื่อให้ความร่วมมือ
 ในการปราบปรามอาชญากรรมให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยต่างฝ่ายสามารถ
 เอื้อประโยชน์ให้แก่กันตั้งวันจลัฎมาแล้ว ทำให้เห็นได้ว่า แม้ภาคีสัญญา
 แต่ละฝ่ายอาจตกลงยินยอมสร้างพันธกรณีไม่เท่าเทียมกัน แต่หากรัฐบาลไทย
 ประสงค์ให้การส่งบุคคลสัญชาติไทยเป็นผู้ร้ายข้ามแดนต้องห้าม
 ตามมาตรา ๑๖ โดยมีคดีหลักการเขตอำนาจศาลเหนือบุคคล
 (PERSONAL JURISDICTION) คือรัฐที่อำนาจศาลเหนือบุคคล
 /ซึ่งเกิน

ซึ่งเป็นอาณาเขตของรัฐที่ไปกระทำความผิดต่อกฎหมายของรัฐ แม้จะ
 กระทำนอกราชอาณาจักร จะ ไม่ยกผลส่งบุคคลสัญชาติไทย เป็นผู้ร้ายข้ามแดน
 ต่างกับประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งยึดถือหลักการเขตอำนาจศาลเหนือดินแดน
 (TERRITORIAL JURISDICTION) คือรัฐมีอำนาจศาลเหนือดินแดน
 ที่อยู่ภายในเขตอำนาจอธิปไตยของรัฐ โดยเคร่งครัด เหตุใดรัฐบาลไทย
 จึงมีนโยบายกำหนดเป็นหลักในสนธิสัญญา ข้อ ๘ วรรค ๑ ให้รัฐบาล
 มีอำนาจส่งบุคคลสัญชาติไทย เป็นผู้ร้ายข้ามแดนได้ เพราะเมื่อกำหนด
 ให้อำนาจเป็นหลักไว้ แต่ยังให้ข้อห้ามตามพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน
 พ.ศ. ๒๔๘๒ มาตรา ๑๖ มีผลใช้บังคับ ก็จะทำให้ข้อกำหนดที่วาง
 เป็นหลักไว้ไร้ผล อันเป็นการนำข้อยกเว้นมาลบล้างหลักโดยสิ้นเชิง
 ซึ่งหากมีเจตนาห้ามเช่นนั้น ก็ไม่จำเป็นต้องมีข้อกำหนดให้รัฐบาลไทย
 มีอำนาจใช้ดุลพินิจส่งบุคคลสัญชาติไทย เป็นผู้ร้ายข้ามแดนได้
 และจะคงเหลือข้อผูกพันเฉพาะประเทศสหรัฐอเมริกาเพียงฝ่ายเดียว
 มีหน้าที่โดยอาจใช้ดุลพินิจส่งบุคคลสัญชาติของตนเป็นผู้ร้ายข้ามแดน
 ซึ่งย่อมจะก่อให้เกิดความเคลือบแคลงแก่ประเทศต่าง ๆ ต่อประเทศไทย

/แจ้งความ พุจรี๓

(๓๑ ทวิ)

ถึงความสุจริตหรือไม่เพียงใดในการหาสนธิสัญญา และนี่แต่จะหาให้
 เกิดความเสียหายแก่ชื่อเสียงและเกียรติภูมิของประเทศชาติอันเป็น
 สิ่งร่วมกันอย่างหนึ่งในการอยู่ร่วมถิ่นไทยระชาคมโลก ถึงเหตุผลที่ได้วินิจฉัย
 มาแล้วจึงเห็นว่า ข้อความที่ว่า "หากมิได้ดูกันไว้ให้กระทำเช่นนั้น"
 จึงมีความหมายไม่ครอบคลุมถึงข้อห้ามตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติ
 ส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๔๗๒ ในเรื่องสัญญาอีกต่อไป แต่เป็นข้อห้าม
 ในกรณีอื่น การแปลความหมายเช่นนี้ ก็จะหาให้เห็นได้ว่าต่างฝ่าย
 ต่างเอื้อประโยชน์ต่อกันมากขึ้นสมควรตั้งเจตนารมณ์ในการหาสนธิสัญญา
 ฉบับหลัง ซึ่งหากในภายหน้าภาคีสัญญาฝ่ายใดไม่ประสงค์
 ให้สนธิสัญญาที่ผลผูกพันต่อไป ก็ชอบที่จะใช้สิทธิบอกเลิกสนธิสัญญา
 ได้ภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดดังระบุไว้ในสนธิสัญญาข้อ ๒๑ ดังนี้ ข้อกำหนด
 ในสนธิสัญญาเกี่ยวกับการส่งบุคคลสัญชาติไทยเป็นผู้ร้ายข้ามแดน
 จึงแย้งกับบทบัญญัติมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน
 พ.ศ. ๒๔๗๒ ต้องใช้บังคับตามข้อกำหนดแห่งสนธิสัญญาดังที่

/มาตรา ๓

(๓๑ ทวี)

มาตรา ๓ บัญญัติไว้ ส่วนบทบัญญัติในมาตรา ๑๒ ซึ่งให้ศาลจะต้อง
รับฟังข้อต่อสู้ของจำเลยในเรื่องสัญญาติดตามที่จำเลยยกขึ้นกล่าวอ้าง
ในอุทธรณ์นั้น เป็นบทบัญญัติที่จะนำมาใช้ได้ก็ต่อเมื่อข้ออ้างในเรื่อง
สัญญาติดตามมาตรา ๑๖ มีผลใช้บังคับได้เท่านั้น ศาลอุทธรณ์โดย
มติที่ประชุมใหญ่ซึ่งประกอบด้วยผู้พิพากษาทุกคนที่อยู่ปฏิบัติหน้าที่ เห็นว่า
การส่งตัวจำเลยซึ่งเป็นบุคคลสัญชาติไทยเป็นผู้ร้ายข้ามแดนสามารถกระทำได้

ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยอุทธรณ์จำเลยในปัญหาข้อกฎหมาย

ประการต่อไปที่ว่า สนธิสัญญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ลงบังคับวันที่ ๑๔
ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๖ มีผลใช้บังคับย้อนหลังได้หรือไม่ เมื่อข้อเท็จจริง
รับฟังได้ในเบื้องต้นว่า ภายหลังจากการหาสนธิสัญญาดังกล่าว
ต่อมารัฐสภาไทยได้ตราพระราชบัญญัติว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน
ระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสหรัฐอเมริกา พ.ศ. ๒๕๓๓ รั้งลงบังคับ
ใช้สนธิสัญญาและได้แลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร ซึ่งมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑๗
พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ สนธิสัญญาจึงมีผลใช้บังคับได้ตามกฎหมาย
ปรากฏว่าได้มีข้อกำหนดในข้อ ๑๔ ว่า "สนธิสัญญานี้จะใช้ต่อความผิด

ที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดน

(๓๑ ๗๖)

ที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ภายใต้สนธิสัญญานี้ ซึ่งได้กระทำขึ้นก่อน
หรือหลังวันที่สนธิสัญญานี้มีผลใช้บังคับ" ดังนี้ สนธิสัญญาจึงมีผลใช้บังคับ
เมื่อหน่วยงานสำหรับความผิดที่จะส่งผู้ร้ายข้ามแดนซึ่งกระทำขึ้นก่อนวันที่
สนธิสัญญามีผลใช้บังคับได้ และเห็นว่าสนธิสัญญาเป็นเพียงข้อกำหนด
ให้ปฏิบัติตามพันธกรณี ซึ่งภาคีสัญญาทั้งสองได้ตกลงที่จะกระทำหรือไม่
มิได้ เป็นการบังคับลงโทษแก่บุคคลซึ่งถูกส่งเป็นผู้ร้ายข้ามแดน
ส่วนหากส่งไปแม้จะถูกต้องแห่งประเทศภาคีสัญญาที่ร้องขอพิจารณา
พิพากษาว่ามีความผิดและลงโทษหรือต้องรับโทษเพราะศาลแห่งประเทศ
ภาคีสัญญาได้พิพากษาว่ามีความผิดและกำหนดโทษไว้ ก็เป็นอีกชั้นตอนหนึ่ง
ไม่เกี่ยวกับการส่งตัวเป็นผู้ร้ายข้ามแดน ทั้งจำเลยได้ถูกกล่าวหาว่า
กระทำความผิดระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๗๓ ถึงปี ค.ศ. ๑๙๘๐
(ตรงกับปี พ.ศ. ๒๕๑๖ ถึง พ.ศ. ๒๕๓๑) ซึ่งสนธิสัญญานี้ได้ทำขึ้น
ในช่วงระยะเวลาดังกล่าว การส่งตัวจำเลยเป็นผู้ร้ายข้ามแดน
จึงมิใช่โทษและไม่ต้องห้ามในการที่สนธิสัญญามีผลใช้บังคับก่อนถึง
ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยอุทธรณ์จำเลยประการต่อไปว่ามีว่า

/รัฐบาล

(๓๑ ตรี)

เวียงพลที่จะให้รับทั้งจำเลยกระทำความผิด แต่ผู้ประสงค์เห็นงว่า
 การกระทำที่จำเลยถูกกล่าวหาไม่มีมูลความผิดหรือไม่เท่านั้น ยักให้
 โทษแก่จำเลยภายใต้การของนายพรานชัยไทย เวียงแก้วว่าให้ เวียงแก้วให้เขียน
 กรมศุลกากรสหรัฐ กระทรวงการคลังสหรัฐ ผู้มีส่วนความผิดที่จำเลย
 ถูกกล่าวหาซึ่งยืนยันว่า อย่างน้อยตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๖๓ จำเลยเป็นที่มา
 ของการนำกัญชาปริมาณมากเข้าประเทศสหรัฐอเมริกา และจำเลย
 ได้ซื้อที่ดินหลายแปลงทั้งในประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศไทย
 ด้วยเงินที่ได้จากกิจกรรมยาเสพติด กับได้พอกเงินจำนวนมากที่ได้มา
 โดยมิชอบผ่านทางบริษัทต่าง ๆ ในเมืองฮ่องกงและประเทศไทย คำให้การ
 ของนายลาร์ส เกรมเซิร์ก ซึ่งยืนยันว่าได้ซื้อกัญชาจากจำเลย และ
 คำให้การของนายเฮนรี เบอร์เตอ แมทธีวส์ ซึ่งยืนยันว่าได้ร่วมกับจำเลย
 นำกัญชาจากประเทศไทยเข้ามายังประเทศสหรัฐอเมริกาตามฝั่งทะเลอันดามัน
 โดยบุคคลทั้งสามให้การต่อศาลเขตประเทศสหรัฐอเมริกาประจำเขต
 แคลิฟอร์เนียเหนือ ตามเอกสารพร้อมคำแปลหมาย จ.๓ และ จ.๔
 แม้บุคคลทั้งสามจะมีได้มาเบิกความรับรองข้อความที่ปรากฏในคำให้การของตน

นายเวียงแก้ว

(๓๑ ๙๖)

รัฐบาลยังมีได้มีมติให้ส่งตัวจำเลย เป็นผู้ร้ายข้ามแดนตามที่ประเทศ
 สหรัฐอเมริกาซึ่ง เป็นมาที่คู่สัญญาตามสนธิสัญญาฉบับดังกล่าวร้องขอ
 หรือไม่ว่า โจทย์มีนายวิษณุ เครืองาม เลขาธิการคณะรัฐมนตรี
 ในขณะที่เป็นพยานเบิกความยืนยันว่า เมื่อประมาณเดือนพฤษภาคม
 พ.ศ. ๒๕๓๗ นายวิษณุได้รับบัญชาจากนายกรัฐมนตรีให้ศึกษาว่า
 การส่งตัวจำเลยซึ่งเป็นบุคคลสัญชาติไทยเป็นผู้ร้ายข้ามแดน
 จะมีปัญหาตามกฎหมายของประเทศไทยหรือไม่ว่า นายวิษณุศึกษาแล้ว
 มีความเห็นเสนอต่อนายกรัฐมนตรีว่า ไม่มีปัญหาทางด้านกฎหมาย
 ต่อมาปรากฏว่าได้มีการขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนรวม ๓ เรื่องด้วยกัน
 โดยเป็นของประเทศสหรัฐอเมริกา รวม ๒ เรื่อง ซึ่งมีเรื่องของจำเลย
 รวมอยู่ด้วย วันที่ ๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๘ นายวิษณุจึงเชิญผู้แทน
 กระทรวงการต่างประเทศ ผู้แทนกระทรวงยุติธรรม ผู้แทนสำนักงาน
 อธิบดีการสูงสุด และผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ประชุมหารือ
 เพื่อหาข้อสรุปเสนอนายกรัฐมนตรีเพื่อเข้าสู่ที่ประชุมคณะรัฐมนตรี
 กรณีจำเลย ผลการประชุมมีมติเป็นเอกฉันท์ว่ารัฐบาลควรส่งจำเลย

/ เป็นผู้ร้าย

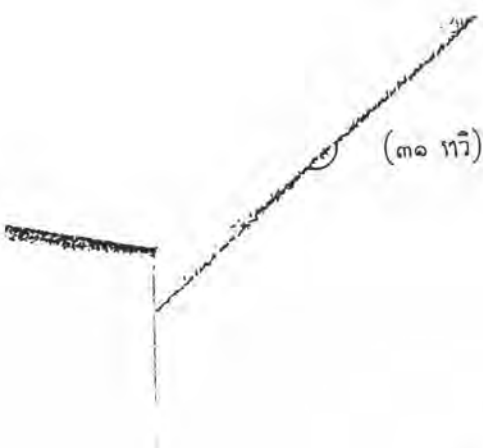

(๓๑ ทวิ)

เป็นผู้ร้ายข้ามแดน โดยผู้แทนกระทรวงการต่างประเทศมีความเห็น
 ประท้วงว่า ศาล^๑จะไม่ให้ส่งตัวจำเลย เพราะต้องห้ามตามกฎหมายไทย
 ซึ่งสภาทนายความเห็นในที่ประชุมก็ได้มีความเห็นสรุปเป็นที่ยุติว่า
 เป็นเรื่องไม่เข้าศาล แต่ในชั้นต้นคณะรัฐมนตรีจะต้องมีมติให้ส่งตัวจำเลย
 ต่อมาวันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๘ คณะรัฐมนตรีได้ประชุม
 ให้ความเห็นชอบตามมติของที่ประชุมทั้งสี่หน่วยงานดังกล่าว นอกจาก
 ค่าเบี้ยความของนายวิษณุแล้ว ยังปรากฏว่าคณะรัฐมนตรีเคยมีมติ
 เกี่ยวกับเรื่องนี้ในแนวทางว่า การส่งผู้ร้ายข้ามแดนซึ่งเป็นบุคคลสัญชาติไทย
 น่าจะกระทำได้ ในการประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม
 พ.ศ. ๒๕๓๗ ศาลอุทธรณ์ที่เคราะห์กับบัญญัติในมาตรา ๘ และมาตรา ๘ แห่ง
 พระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๓๒ ประกอบด้วยแล้ว
 ความในมาตรา ๘ บัญญัติว่า "นอกจากรัฐบาลสยามจะวินิจฉัยเป็นอย่างอื่น
 ศาลร้องขอทั้งเอกสารต่าง ๆ ที่ส่งมาด้วยนั้น ให้จัดส่งต่อไปยัง
 กระทรวงมหาดไทย เพื่อให้ทบวงอนามัยการนาฎกีขึ้นสู่ศาล ..."
 และมาตรา ๘ บัญญัติว่า "เมื่อใดที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนมาสู่ศาล

/ศาลตั้งแจ้ง

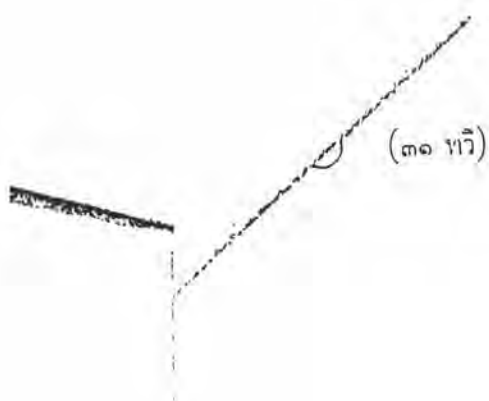

ศาลต้องแจ้งมายัง เสนาบดีกระทรวงยุติธรรม และดำเนินการได้สวน
 ต่อไป" จากหนังสือผู้ตั้งกล่าวชี้ให้เห็นว่า คดีนี้ผู้ร้ายข้ามแดน
จะมาสู่ศาลก็ต่อเมื่อรัฐบาลวินิจฉัยให้ส่งตัวบุคคลที่ถูกร้องขอเป็นผู้ร้าย
ข้ามแดนเท่านั้น หากรัฐบาลวินิจฉัยไม่ส่งตัว ก็ไม่ต้องนำคดีขึ้นสู่ศาล
 ซึ่งเมื่อพิจารณาดูจากเหตุผลท้ายฟ้องก็ปรากฏชัดว่า พนักงานอัยการ
 ได้ขอให้ศาลออกหมายจับจำเลยไว้เพื่อดำเนินการส่งจำเลยข้ามแดน
 ไปดำเนินคดียังประเทศสหรัฐอเมริกา ดังนี้ คดีเปิดความของนายวิหตุ
 ซึ่งดำรงตำแหน่ง เลขาธิการคณะรัฐมนตรีและมีหน้าที่ราชการ โดยตรง
 ที่จะต้องปฏิบัติในการประชุมคณะรัฐมนตรี จึงมีน้ำหนักรับฟัง
 พยานจำเลยซึ่งนำสืบหักล้างคงมีเพียงตัวจำเลยเท่านั้นที่เบิกความลอย ๆ
 ว่า คณะรัฐมนตรียังไม่ได้อนุมัติให้ส่งตัวจำเลยไปดำเนินคดีที่ประเทศ-
 สหรัฐอเมริกาจึง ใ้มีน้ำหนักรับฟังหักล้างถ่วง เบิกความของนายวิหตุ
 ส่วนเอกสารหมายเลข จ.๑๑ ซึ่งเป็นหนังสือจากสำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
 ลงวันที่ ๑๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๘ ไปยังอัยการสูงสุด เพื่อขอขอลดการ
 ของอัยการสูงสุดตามหนังสือสำนักงานอัยการสูงสุด ลงวันที่ ๓๐

/ธันวาคม

ฉันทวาทย์ พ.ศ. ๒๕๓๗ ว่า คณะรัฐมนตรีได้วินิจฉัยให้ส่งตัวจำเลย
 เป็นผู้ร้ายข้ามแดนตามคำขอของประเทศสหรัฐอเมริกาหรือไม่
 ซึ่งจำเลยกล่าวอ้างในอุทธรณ์ว่า ไม่มีข้อความตอนใดตอนหนึ่ง
 ที่แสดงให้เห็นว่าคณะรัฐมนตรีมีมติให้ส่งตัวจำเลยเป็นผู้ร้ายข้ามแดนใน
 ศาลอุทธรณ์พิเคราะห์ข้อความในเอกสารหมายเลข จ.๑๑ แล้ว เห็นว่า
 ข้อความที่ปรากฏในย่อหน้าที่ ๓ ว่า "คณะรัฐมนตรีได้ประชุมหารือ
 เมื่อวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๓๘ ลงมติเห็นชอบตามข้อเสนอลง
 กระทรวงการต่างประเทศ และผลการพิจารณาร่วมกันระหว่างเลขาธิการ
 คณะรัฐมนตรี ผู้แทนกระทรวงการต่างประเทศ ผู้แทนกระทรวงยุติธรรม
 ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด และผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
 ที่ให้ส่ง เรื่องให้ศาล เป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาดว่าจะสามารถส่งตัวนายทอง
 ศิริบริทาพงษ์ โปคา เนินคดีในสหรัฐอเมริกาได้หรือไม่ ... สมควร
 มีข้อยุติจากศาลเป็นบรรทัดฐาน ... " นั้น มีความหมายชัดเจนแล้วว่า
 คณะรัฐมนตรีมีมติให้ส่งตัวจำเลยเป็นผู้ร้ายข้ามแดน ซึ่งเมื่อส่งเรื่อง
 ให้ศาลได้สวนตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ก็จะ ได้ข้อยุติจากคำวินิจฉัยของศาลว่า

/การส่งตัว

(๓๑ ทวิ)

การส่งตัวบุคคลสัญชาติไทยเป็นผู้ร้ายข้ามแดนต้องห้ามตามกฎหมายหรือไม่
หาใช่ เป็นการนำคดีมาสู่ศาลเพียง เพื่อให้ศาลวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าว
โดยมีง่าได้มีมติคณะรัฐมนตรีให้ส่งตัวจำเลยเป็นผู้ร้ายข้ามแดนตั้งที่จำเลย
อุทธรณ์ไว้

ปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยอุทธรณ์จำเลยประการต่อไปที่เห็น
อยู่มีว่า การกระทำของจำเลยที่ถูกกล่าวหาเป็นความผิดเกี่ยวเนื่อง
ระหว่างประเทศไทยกับประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศไทยขอที่จะ
ปฏิเสธการส่งตัวจำเลยเป็นผู้ร้ายข้ามแดน และใช้อำนาจดำเนินคดีจำเลย
เสียเองตามข้อกำหนดแห่งสนธิสัญญา ข้อ ๘ หรือไม่ ความผิดจำเลย
ตามที่ถูกลงโทษตามกฎหมายประเทศไทยและกฎหมาย
ประเทศสหรัฐอเมริกาไม่ได้ เพราะไม่ปรากฏว่าได้หาขึ้น ๓ ที่ใด
จึงส่งตัวจำเลยเป็นผู้ร้ายข้ามแดนมิได้หรือไม่ จำเลยมิใช่บุคคล
ที่ถูกร้องขอหรือไม่ และพยานหลักฐานโจทก์ยังไม่เพียงพอที่จะส่งจำเลย
เป็นผู้ร้ายข้ามแดนหรือไม่ ศาลอุทธรณ์เห็นสมควรวินิจฉัยเป็นลำดับไป
สำหรับปัญหาข้อแรก เห็นว่า หากความผิดที่จำเลยถูกกล่าวหา เป็นการกระทำ

/เกี่ยวเนื่อง

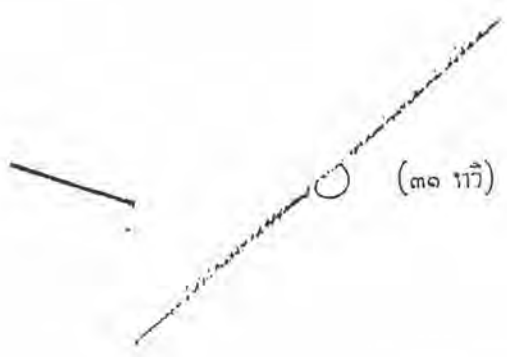

เกี่ยวกับเรื่องระหว่างประเทศไทยกับประเทศสหรัฐอเมริกา ข้อกำหนด
 ในสนธิสัญญาข้อ ๕ ก็เป็นที่ยกให้ภาคีสัญญามีอำนาจที่จะปฏิเสธการส่งตัว
 ที่ได้เป็นข้อกำหนดบังคับตามส่งตัว สำหรับกรณีของจำเลยคณะวิสามัญ
 ซึ่งเป็นฝ่ายบริหารได้ใช้ดุลพินิจให้ส่งตัวตั้งวินิจฉัยมาแล้ว คดีจึงไม่จำเป็นต้อง
 วิเคราะห์ว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดเกี่ยวกับเรื่องหรือไม่
 ปัญหาข้อที่ ๒ เห็นว่า สนธิสัญญาข้อ ๒ กำหนดหลักเกณฑ์ไว้เพียงว่า
 ความผิดของผู้ที่ถูกรับส่งตัวเป็นผู้ร้ายข้ามแดน ต้องเป็นความผิด
 ตามกฎหมายของภาคีสัญญาทั้งสองฝ่าย และโทษจำคุกตามกฎหมาย
 ของภาคีสัญญาแต่ละฝ่ายจะต้องมีอัตราโทษมากกว่าหนึ่งปี บราวกว่า
 โจทก์นำสืบรับฟังได้ว่า ตามกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา
 มีอัตราโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าสิบปี สำหรับประเทศไทยบัญญัติไว้ใน
 พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๔๒๒ มาตรา ๘๔ วรรคแรก
 มีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบห้าปี จึงต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามข้อกำหนด
 แห่งสนธิสัญญาข้อ ๒ แล้ว ทาใช้จำเลยต้องกระทำความผิดตามที่
 ถูกกล่าวหาเกี่ยวกับเรื่องทั้งในประเทศไทยและประเทศสหรัฐอเมริกาด้วยไม่

ปัญหาข้อที่ ๓

(๓๑ ทวี)

ปัญหาข้อที่ ๓ พยานโจทก์คือ นายวีรชัย หลาดรัมย์ เจ้าพนักงานชุด ๗ กองสนธิสัญญา กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย กระทรวงการต่างประเทศ

เบิกความยืนยันว่า ประเทศสหรัฐอเมริกาได้ยื่นหนังสือต่อกระทรวงการต่างประเทขอให้ประเทศไทยส่งผู้ร้ายข้ามแดน ศาออุทธรณ์ตรวจที่กระทรวงที่

หนึ่งถึงถึงกล่าวพร้อมคำแปลเอกสารหมายเลข จ.๑ และ จ.๒ แล้ว

ปรากฏว่า ได้ระบุบุคคลที่ถูกร้องขอให้ส่งตัวเป็นผู้ร้ายข้ามแดนคือ

นายทอง ศิริบริชาพงษ์ หรืออีกชื่อหนึ่งคือ "ไทย ไทนี้" และมีรายละเอียด

เกี่ยวกับวันเดือนปีเกิด และรูปพรรณสัณฐาน ตลอดจนทั้งหมายเลขหนังสือเดินทาง

ของประเทศไทย นอกจากนี้ยังมีเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการขอให้ส่งจำเลย

เป็นผู้ร้ายข้ามแดน ซึ่งมีภาพถ่ายแนบมาด้วย คือเอกสารพร้อมคำแปล

และภาพถ่ายหมายเลข จ.๓ และ จ.๔ ซึ่งจำเลยก็มีได้มาสืบปฏิเสธว่า

มิใช่ภาพถ่ายของตน ทั้งรายละเอียดเกี่ยวกับวันเดือนปีเกิด ก็ตรงกับที่ระบุ

ในใบรายงานผลการศึกษาของจำเลยเอกสารหมายเลข ๑.๖ เช่นกัน

พยานหลักฐานโจทก์จึงรับฟังได้ว่า จำเลยคือบุคคลเดียวกันกับที่ประเทศ

สหรัฐอเมริการ้องขอให้ส่งตัว

/สำหรับ

สำหรับปัญหาข้อสุดท้ายที่ว่า พยานหลักฐานใจกว้าง ไม่เพียงพอ
ที่จะส่งจำเลยเป็นผู้ร้ายข้ามแดนหรือไม่นั้น เห็นว่า เมื่อพิจารณบทบัญญัติ
ในพระราชบัญญัติส่งผู้ร้ายข้ามแดน พ.ศ. ๒๕๐๖ มาตรา ๑๕ ที่ว่า
"ถ้าศาลพิจารณาคดีเห็นว่าพยานหลักฐานไม่เพียงพอที่จะให้ส่งจำเลยไป . . ."
และในมาตรา ๑๕ ที่มีบัญญัติว่า "ถ้าศาลเป็นที่พอใจว่าคดีมีพยานหลักฐาน
เพียงพอ ก็ให้ออกคำสั่งอนุญาตให้ส่งจำเลยไว้ เพื่อส่งตัวข้ามแดนต่อไป . . ."
นั้น จะเห็นว่าการพิจารณาบทบัญญัติแห่งมาตรา ๑๖ ซึ่งศาลจะต้องใช้เป็นหลัก
ในการ ได้ส่วนคือ

มาตรา ๑๖ ศาลจะต้องเป็นที่พอใจว่า

(๑)

(๒) มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะสั่งให้ผู้ต้องหา เพื่อส่ง ไปให้

ศาลพิจารณาได้ หากว่าความผิดนี้ได้กระหาในกรุงเทพมหานคร

(๓)

....."

ซึ่งจะเห็นได้ว่า กฎหมายมิได้มีเจตนารมณ์ถึงขั้นที่จะต้องมียานหลักฐาน

/s/ พึง พง

(๓๓ ทวิ)

แต่นายวีรชัย พลากรัมย์ พยานโจทก์ ซึ่งรับราชการตำแหน่ง
 เจ้าหน้าที่การทูต ๓ ก็เบิกความยืนยันว่า เอกสารที่ส่งมาทางห้องพิจารณาคดี
 ถือว่าเป็นเอกสารถูกต้อง ดังข้อความในสนธิสัญญาที่ ๕ (๖) ให้เป็นที่
 ยอมรับเพื่อใช้ในกระบวนการพิจารณาส่งผู้ร้ายข้ามแดนในรัฐที่ได้รับการร้องขอ
 โดยไม่ต้องมีการรับรอง หรือนัดกรณี เพิ่มเติมอีก จึงรับฟังได้ว่า
 บุคคลทั้งสามได้ให้การดังกล่าวจริง และเห็นได้ว่าโจทก์มีพยานหลักฐาน
 เพียงพอเป็นที่พอใจแก่ศาลดังที่มาตรา ๑๔ บัญญัติไว้ ศาลชั้นต้น
 มีคำสั่งชอบแล้ว อุทธรณ์จำเลยทุกข้อฟังไม่ขึ้น

พิพากษายืน.

นายสมชาย จุลใต้ (บรีกษา)

นายบัญชา สหเกียรติมนตรี

นายเสวี ชุมพทาเอม

EUROPEAN CONVENTION ON EXTRADITION.
DONE AT PARIS, 13 DECEMBER, 1957

The Governments signatory hereto, being Members of the Council of Europe,

Considering that the aim of the Council of Europe is to achieve a greater unity between its members;

Considering that this purpose can be attained by the conclusion of agreements and by common action in legal matters;

Considering that the acceptance of uniform rules with regard to extradition is likely to assist this work of unification,

Have agreed as follows:

ARTICLE 1. OBLIGATION TO EXTRADITE

The Contracting Parties undertake to surrender to each other, subject to the provisions and conditions laid down in this Convention, all persons against whom the competent authorities of the requesting Party are proceeding for an offence or who are wanted by the said authorities for the carrying out of a sentence or detention order.

ARTICLE 2. EXTRADITABLE OFFENCES

1. Extradition shall be granted in respect of offences punishable under the laws of the requesting Party and of the requested Party by deprivation of liberty or under a detention order for a maximum period of at least one year or by a more severe penalty. Where a conviction and prison sentence have occurred or a detention order has been made in the territory of the requesting Party, the punishment awarded must have been for a period of at least four months.

2. If the request for extradition includes several separate offences each of which is punishable under the laws of the requesting Party and the requested Party by deprivation of liberty or under a detention order, but of which some do not fulfil the condition with regard to the amount of punishment which may be awarded, the requested Party shall also have the right to grant extradition for the latter offences.

3. Any Contracting Party whose law does not allow extradition for certain of the offences referred to in paragraph 1 of this Article may, in so far as it is concerned, exclude such offences from the application of this Convention.

4. Any Contracting Party which wishes to avail itself of the right provided for in paragraph 3 of this Article shall, at the time of the deposit of its instrument of ratification or accession, transmit to the Secretary-General of the Council of Europe either a list of the offences for which extradition is allowed or a list of those for which it is excluded and shall at the same time indicate the legal provisions which allow or exclude extradition. The Secretary-General of the Council shall forward these lists to the other signatories.

R

5. If extradition is subsequently excluded in respect of other offences by the law of a Contracting Party, that Party shall notify the Secretary-General. The Secretary-General shall inform the other signatories. Such notification shall not take effect until three months from the date of its receipt by the Secretary-General.

6. Any Party which avails itself of the right provided for in paragraphs 4 or 5 of this Article may at any time apply this Convention to offences which have been excluded from it. It shall inform the Secretary-General of the Council of such changes, and the Secretary-General shall inform the other signatories.

7. Any Party may apply reciprocity in respect of any offences excluded from the application of the Convention under this Article.

ARTICLE 3. POLITICAL OFFENCES

1. Extradition shall not be granted if the offence in respect of which it is requested is regarded by the requested Party as a political offence or as an offence connected with a political offence.

2. The same rule shall apply if the requested Party has substantial grounds for believing that a request for extradition for an ordinary criminal offence has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of his race, religion, nationality or political opinion, or that that person's position may be prejudiced for any of these reasons.

3. The taking or attempted taking of the life of a Head of State or a member of his family shall not be deemed to be a political offence for the purposes of this Convention.

4. This Article shall not affect any obligations which the Contracting Parties may have undertaken or may undertake under any other international convention of a multilateral character.

ARTICLE 4. MILITARY OFFENCES

Extradition for offences under military law which are not offences under ordinary criminal law is excluded from the application of this Convention.

ARTICLE 5. FISCAL OFFENCES

Extradition shall be granted, in accordance with the provisions of this Convention, for offences in connection with taxes, duties, customs and exchange only if the Contracting Parties have so decided in respect of any such offence or category of offences.

ARTICLE 6. EXTRADITION OF NATIONALS

1.(a) A Contracting Party shall have the right to refuse extradition of its nationals.

- (b) Each Contracting Party may, by a declaration made at the time of signature or of deposit of its instrument of ratification or accession, define as far as it is concerned the term 'nationals' within the meaning of this Convention.
- (c) Nationality shall be determined as at the time of the decision concerning extradition. If, however, the person claimed is first recognised as a national of the requested Party during the period between the time of the decision and the time contemplated for the surrender, the requested Party may avail itself of the provision contained in sub-paragraph (a) of this Article.
2. If the requested Party does not extradite its national, it shall at the request of the requesting Party submit the case to its competent authorities in order that proceedings may be taken if they are considered appropriate. For this purpose, the files, information and exhibits relating to the offence shall be transmitted without charge by the means provided for in Article 12, paragraph 1. The requesting Party shall be informed of the result of its request.

ARTICLE 7. PLACE OF COMMISSION

1. The requested Party may refuse to extradite a person claimed for an offence which is regarded by its law as having been committed in whole or in part in its territory or in a place treated as its territory.
2. When the offence for which extradition is requested has been committed outside the territory of the requesting Party, extradition may only be refused if the law of the requested Party does not allow prosecution for the same category of offence when committed outside the latter Party's territory or does not allow extradition for the offence concerned.

ARTICLE 8. PENDING PROCEEDINGS FOR THE SAME OFFENCES

The requested Party may refuse to extradite the person claimed if the competent authorities of such Party are proceeding against him in respect of the offence or offences for which extradition is requested.

ARTICLE 9. 'NON BIS IN IDEM'

Extradition shall not be granted if final judgment has been passed by the competent authorities of the requested Party upon the person claimed in respect of the offence or offences for which extradition is requested. Extradition may be refused if the competent authorities of the requested Party have decided either not to institute or to terminate proceedings in respect of the same offence or offences.

ARTICLE 10. LAPSE OF TIME

Extradition shall not be granted when the person claimed has, according to the law of either the requesting or the requested Party, become immune by reason of lapse of time from prosecution or punishment.

ARTICLE 11. CAPITAL PUNISHMENT

If the offence for which extradition is requested is punishable by death under the law of the requesting Party, and if in respect of such offence the death penalty is not provided for by the law of the requested Party or is not normally carried out, extradition may be refused unless the requesting Party gives such assurance as the requested Party considers sufficient that the death penalty will not be carried out.

ARTICLE 12. THE REQUEST AND SUPPORTING DOCUMENTS

1. The request shall be in writing and shall be communicated through the diplomatic channel. Other means of communication may be arranged by direct agreement between two or more Parties.

2. The request shall be supported by:

- (a) the original or an authenticated copy of the conviction and sentence or detention order immediately enforceable or of the warrant of arrest or other order having the same effect and issued in accordance with the procedure laid down in the law of the requesting Party;
- (b) a statement of the offences for which extradition is requested. The time and place of their commission, their legal description and a reference to the relevant legal provisions shall be set out as accurately as possible; and
- (c) a copy of the relevant enactments or, where this is not possible, a statement of the relevant law and as accurate a description as possible of the person claimed, together with any other information which will help to establish his identity and nationality.

ARTICLE 13. SUPPLEMENTARY INFORMATION

If the information communicated by the requesting Party is found to be insufficient to allow the requested Party to make a decision in pursuance of this Convention, the latter Party shall request the necessary supplementary information and may fix a time-limit for the receipt thereof.

ARTICLE 14. RULES OF SPECIALITY

1. A person who has been extradited shall not be proceeded against, sentenced or detained with a view to the carrying out of a sentence or detention order for any offence committed prior to his surrender other than that for which he was extradited, nor shall he be for any other reason restricted in his personal freedom, except in the following cases:

- (a) When the Party which surrendered him consents. A request for consent shall be submitted, accompanied by the documents mentioned in Article 12 and a legal record of any statement made by

the extradited person in respect of the offence concerned. Consent shall be given when the offence for which it is requested is itself subject to extradition in accordance with the provisions of this Convention;

(b) when that person, having had an opportunity to leave the territory of the Party to which he has been surrendered, has not done so within 45 days of his final discharge, or has returned to that territory after leaving it.

2. The requesting Party may, however, take any measures necessary to remove the person from its territory, or any measures necessary under its law, including proceedings by default, to prevent any legal effects of lapse of time.

3. When the description of the offence charged is altered in the course of proceedings, the extradited person shall only be proceeded against or sentenced in so far as the offence under its new description is shown by its constituent elements to be an offence which would allow extradition.

ARTICLE 15. RE-EXTRADITION TO A THIRD STATE

Except as provided for in Article 14, paragraph 1 (b), the requesting Party shall not, without the consent of the requested Party surrender to another Party or to a third State a person surrendered to the requesting Party and sought by the said other Party or third State in respect of offences committed before his surrender. The requested Party may request the production of the documents mentioned in Article 12, paragraph 2.

ARTICLE 16. PROVISIONAL ARREST

1. In case of urgency the competent authorities of the requesting Party may request the provisional arrest of the person sought. The competent authorities of the requested Party shall decide the matter in accordance with its law.

2. The request for provisional arrest shall state that one of the documents mentioned in Article 12, paragraph 2 (a), exists and that it is intended to send a request for extradition. It shall also state for what offence extradition will be requested and when and where such offence was committed and shall so far as possible give a description of the person sought.

3. A request for provisional arrest shall be sent to the competent authorities of the requested Party either through the diplomatic channel or direct by post or telegraph or through the International Criminal Police Organisation (Interpol) or by any other means affording evidence in writing or accepted by the requested Party. The requesting authority shall be informed without delay of the result of its request.

4. Provisional arrest may be terminated if, within a period of 18 days after arrest, the requested Party has not received the request for extradition and the documents mentioned in Article 12. It shall not, in any

event, exceed 40 days from the date of such arrest. The possibility of provisional release at any time is not excluded, but the requested Party shall take any measures which it considers necessary to prevent the escape of the person sought.

5. Release shall not prejudice re-arrest and extradition if a request for extradition is received subsequently.

ARTICLE 17. CONFLICTING REQUESTS

If extradition is requested concurrently by more than one State, either for the same offence or for different offences, the requested Party shall make its decision having regard to all the circumstances, and especially the relative seriousness and place of commission of the offences, the respective dates of the requests, the nationality of the person claimed and the possibility of subsequent extradition to another State.

ARTICLE 18. SURRENDER OF THE PERSON TO BE EXTRADITED

1. The requested Party shall inform the requesting Party by the means mentioned in article 12, paragraph 1, of its decision with regard to the extradition.

2. Reasons shall be given for any complete or partial rejection.

3. If the request is agreed to, the requesting Party shall be informed of the place and date of surrender and of the length of time for which the person claimed was detained with a view to surrender.

4. Subject to the provisions of paragraph 5 of this Article, if the person claimed has not been taken over on the appointed date, he may be released after the expiry of 15 days and shall in any case be released after the expiry of 30 days. The requested Party may refuse to extradite him for the same offence.

5. If circumstances beyond its control prevent a Party from surrendering or taking over the person to be extradited, it shall notify the other Party. The two Parties shall agree a new date for surrender, and the provisions of paragraph 4 of this Article shall apply.

ARTICLE 19. POSTPONED OR CONDITIONAL SURRENDER

1. The requested Party may, after making its decision on the request for extradition, postpone the surrender of the person claimed in order that he may be proceeded against by that Party, or, if he has already been convicted, in order that he may serve his sentence in the territory of that Party for an offence other than that for which extradition is requested.

2. The requested Party may, instead of postponing surrender, temporarily surrender the person claimed to the requesting Party in accordance with conditions to be determined by mutual agreement between the Parties.

ARTICLE 20. HANDING OVER OF PROPERTY

1. The requested Party shall, in so far as its law permits and at the request of the requesting Party, seize and hand over property:

- (a) which may be required as evidence or
- (b) which has been acquired as a result of the offence and which, at the time of the arrest, is found in the possession of the person claimed or is discovered subsequently.

2. The property mentioned in paragraph 1 of this Article shall be handed over even if extradition, having been agreed to, cannot be carried out owing to the death or escape of the person claimed.

3. When the said property is liable to seizure or confiscation in the territory of the requested Party, the latter may, in connection with pending criminal proceedings, temporarily retain it or hand it over on condition that it is returned.

4. Any rights which the requested Party or third Parties may have acquired in the said property shall be preserved. Where these rights exist, the property shall be returned without charge to the requested Party as soon as possible after the trial.

ARTICLE 21. TRANSIT

1. Transit through the territory of one of the Contracting Parties shall be granted on submission of a request by the means mentioned in Article 12, paragraph 1, provided that the offence concerned is not considered by the Party requested to grant transit as an offence of a political or purely military character having regard to Articles 3 and 4 of this Convention.

2. Transit of a national, within the meaning of Article 6, of a country requested to grant transit may be refused.

3. Subject to the provisions of paragraph 4 of this Article, it shall be necessary to produce the documents mentioned in Article 12, paragraph 2.

4. If air transport is used, the following provisions shall apply:

- (a) when it is not intended to land, the requesting Party shall notify the Party over whose territory the flight is to be made and shall certify that one of the documents mentioned in Article 12, paragraph 2 (a), exists. In the case of an unscheduled landing, such notification shall have the effect of a request for provisional arrest as provided for in Article 16, and the requesting Party shall submit a formal request for transit;
- (b) when it is intended to land, the requesting Party shall submit a formal request for transit.

5. A Party may, however, at the time of signature or of the deposit of its instrument of ratification of, or accession to, this Convention, declare that it will only grant transit of a person on some or all of the

conditions on which it grants extradition. In that event, reciprocity may be applied.

6. The transit of the extradited person shall not be carried out through any territory where there is reason to believe that his life or his freedom may be threatened by reason of his race, religion, nationality or political opinion.

220

ARTICLE 22. PROCEDURE

Except where this Convention otherwise provides, the procedure with regard to extradition and provisional arrest shall be governed solely by the law of the requested Party.

ARTICLE 23. LANGUAGE TO BE USED

The documents to be produced shall be in the language of the requesting or requested Party. The requested Party may require a translation into one of the official languages of the Council of Europe to be chosen by it.

ARTICLE 24. EXPENSES

1. Expenses incurred in the territory of the requested Party by reason of extradition shall be borne by that Party.

2. Expenses incurred by reason of transit through the territory of a Party requested to grant transit shall be borne by the requesting Party.

3. In the event of extradition from a non-metropolitan territory of the requested Party, the expenses occasioned by travel between that territory and the metropolitan territory of the requesting Party shall be borne by the latter. The same rule shall apply to expenses occasioned by travel between the non-metropolitan territory of the requested Party and its metropolitan territory.

ARTICLE 25. DEFINITION OF 'DETENTION ORDER'

For the purposes of this Convention, the expression 'detention order' means any order involving deprivation of liberty which has been made by a criminal court in addition to or instead of a prison sentence.

ARTICLE 26. RESERVATIONS

1. Any Contracting Party may, when signing this Convention or when depositing its instrument of ratification or accession, make a reservation in respect of any provision or provisions of the Convention.

2. Any Contracting Party which has made a reservation shall withdraw it as soon as circumstances permit. Such withdrawal shall be made by notification to the Secretary-General of the Council of Europe.

3. A Contracting Party which has made a reservation in respect of a provision of the Convention may not claim application of the said provision by another Party save in so far as it has itself accepted the provision.

ARTICLE 27. TERRITORIAL APPLICATION

1. This Convention shall apply to the metropolitan territories of the Contracting Parties.

2. In respect of France, it shall also apply to Algeria and to the overseas Departments and, in respect of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland, to the Channel Islands and to the Isle of Man.

The Federal Republic of Germany may extend the application of this Convention to the *Land* of Berlin by notice addressed to the Secretary-General of the Council of Europe, who shall notify the other Parties of such declaration.

4. By direct arrangement between two or more Contracting Parties, the application of this Convention may be extended, subject to the conditions laid down in the arrangement, to any territory of such Parties, other than the territories mentioned in paragraphs 1, 2 and 3 of this Article, for whose international relations any such Party is responsible.

ARTICLE 28. RELATIONS BETWEEN THIS CONVENTION AND BILATERAL AGREEMENTS

1. This Convention shall, in respect of those countries to which it applies, supersede the provisions of any bilateral treaties, conventions or agreements governing extradition between any two Contracting Parties.

2. The Contracting Parties may conclude between themselves bilateral or multilateral agreements only in order to supplement the provisions of this Convention or to facilitate the application of the principles contained therein.

3. Where, as between two or more Contracting Parties, extradition takes place on the basis of a uniform law, the Parties shall be free to regulate their mutual relations in respect of extradition exclusively in accordance with such a system notwithstanding the provisions of this Convention. The same principle shall apply as between two or more Contracting Parties each of which has in force a law providing for the execution in its territory of warrants of arrest issued in the territory of the other Party or Parties. Contracting Parties which exclude or may in the future exclude the application of this Convention as between themselves in accordance with this paragraph shall notify the Secretary-General of the Council of Europe accordingly. The Secretary-General shall inform the other Contracting Parties of any notification received in accordance with this paragraph.

ARTICLE 29. SIGNATURE, RATIFICATION AND ENTRY
INTO FORCE

1. This Convention shall be open to signature by the Members of the Council of Europe. It shall be ratified. The instruments of ratification shall be deposited with the Secretary-General of the Council.

2. The Convention shall come into force 90 days after the date of deposit of the third instrument of ratification.

3. As regards any signatory ratifying subsequently the Convention shall come into force 90 days after the date of the deposit of its instrument of ratification.

ARTICLE 30. ACCESSION

1. The Committee of Ministers of the Council of Europe may invite any State not a Member of the Council to accede to this Convention, provided that the resolution containing such invitation receives the unanimous agreement of the Members of the Council who have ratified the Convention.

2. Accession shall be by deposit with the Secretary-General of the Council of an instrument of accession, which shall take effect 90 days after the date of its deposit.

ARTICLE 31. DENUNCIATION

Any Contracting Party may denounce this Convention in so far as it is concerned by giving notice to the Secretary-General of the Council of Europe. Denunciation shall take effect six months after the date when the Secretary-General of the Council received such notification.

ARTICLE 32. NOTIFICATIONS

The Secretary-General of the Council of Europe shall notify the Members of the Council and the Government of any State which has acceded to this Convention of:

- (a) the deposit of any instrument of ratification or accession;
- (b) the date of entry into force of this Convention;
- (c) any declaration made in accordance with the provisions of Article 6, paragraph 1, and of Article 21, paragraph 5;
- (d) any reservation made in accordance with Article 26, paragraph 1;
- (e) the withdrawal of any reservation in accordance with Article 26, paragraph 2;
- (f) any notification of denunciation received in accordance with the provisions of Article 31 and by the date on which such denunciation will take effect.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

DONE at Paris, this 13th day of December 1957, in English and French, both texts being equally authentic, in a single copy which shall remain deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary-General of the Council of Europe shall transmit certified copies to the signatory Governments.

๓๓๓๓๓๓๓๓

Model Treaty on Extradition

The _____ and the _____

Desirous of making more effective the co-operation of the two countries in the control of crime by concluding a treaty on extradition,

Have agreed as follows:

ARTICLE 1

Obligation to extradite

Each Party agrees to extradite to the other, upon request and subject to the provisions of the present Treaty, any person who is wanted in the requesting State for prosecution for an extraditable offence or for the imposition or enforcement of a sentence in respect of such an offence. ^{1/}

^{1/} Reference to the imposition of a sentence may not be necessary for all countries.

ARTICLE 2

Extraditable offences

1. For the purposes of the present Treaty, extraditable offences are offences that are punishable under the laws of both Parties by imprisonment or other deprivation of liberty for a maximum period of at least [one/two] year(s), or by a more severe penalty. Where the request for extradition relates to a person who is wanted for the enforcement of a sentence of imprisonment or other deprivation of liberty imposed for such an offence, extradition shall be granted only if a period of at least [four/six] months of such sentence remains to be served.
2. In determining whether an offence is an offence punishable under the laws of both Parties, it shall not matter whether:
 - (a) The laws of the Parties place the acts or omissions constituting the offence within the same category of offence or denominate the offence by the same terminology;
 - (b) Under the laws of the Parties the constituent elements of the offence differ, it being understood that the totality of the acts or omissions as presented by the requesting State shall be taken into account.
3. Where extradition of a person is sought for an offence against a law relating to taxation, customs duties, exchange control or other revenue matters, extradition may not be refused on the ground that the law of the requested State does not impose the same kind of tax or duty or does not contain a tax, customs duty or exchange regulation of the same kind as the law of the requesting State. §/
4. If the request for extradition includes several separate offences each of which is punishable under the laws of both Parties, but some of which do not fulfil the other conditions set out in paragraph 1 of the present article, the requested Party may grant extradition for the latter offences provided that the person is to be extradited for at least one extraditable offence.

ARTICLE 3

Mandatory grounds for refusal

Extradition shall not be granted in any of the following circumstances:

§/ Some countries may wish to omit this paragraph or provide an optional ground for refusal under article 4.

- (a) If the offence for which extradition is requested is regarded by the requested State as an offence of a political nature; 9/
- (b) If the requested State has substantial grounds for believing that the request for extradition has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin, political opinions, sex or status, or that that person's position may be prejudiced for any of those reasons;
- (c) If the offence for which extradition is requested is an offence under military law, which is not also an offence under ordinary criminal law;
- (d) If there has been a final judgement rendered against the person in the requested State in respect of the offence for which the person's extradition is requested;
- (e) If the person whose extradition is requested has, under the law of either Party, become immune from prosecution or punishment for any reason, including lapse of time or amnesty; 10/
- (f) If the person whose extradition is requested has been or would be subjected in the requesting State to torture or cruel, inhuman or degrading treatment or punishment or if that person has not received or would not receive the minimum guarantees in criminal proceedings, as contained in the International Covenant on Civil and Political Rights, article 14; 6/
- (g) If the judgement of the requesting State has been rendered in absentia, the convicted person has not had sufficient notice of the trial or the opportunity to arrange for his or her defence and he has not had or will not have the opportunity to have the case retried in his or her presence. 11/

9/ Some countries may wish to add the following text: "Reference to an offence of a political nature shall not include any offence in respect of which the Parties have assumed an obligation, pursuant to any multilateral convention, to take prosecutorial action where they do not extradite, or any other offence that the Parties have agreed is not an offence of a political character for the purposes of extradition."

10/ Some countries may wish to make this an optional ground for refusal under article 4.

11/ Some countries may wish to add to article 3 the following ground for refusal: "If there is insufficient proof, according to the evidentiary standards of the requested State, that the person whose extradition is requested is a party to the offence". (See also footnote 14.)

ARTICLE 4

Optional grounds for refusal

Extradition may be refused in any of the following circumstances:

(a) If the person whose extradition is requested is a national of the requested State. Where extradition is refused on this ground, the requested State shall, if the other State so requests, submit the case to its competent authorities with a view to taking appropriate action against the person in respect of the offence for which extradition had been requested;

(b) If the competent authorities of the requested State have decided either not to institute or to terminate proceedings against the person for the offence in respect of which extradition is requested;

(c) If a prosecution in respect of the offence for which extradition is requested is pending in the requested State against the person whose extradition is requested;

(d) If the offence for which extradition is requested carries the death penalty under the law of the requesting State, unless that State gives such assurance as the requested State considers sufficient that the death penalty will not be imposed or, if imposed, will not be carried out; ^{12/}

(e) If the offence for which extradition is requested has been committed outside the territory of either Party and the law of the requested State does not provide for jurisdiction over such an offence committed outside its territory in comparable circumstances;

(f) If the offence for which extradition is requested is regarded under the law of the requested State as having been committed in whole or in part within that State. ^{13/} Where extradition is refused on this ground, the requested State shall, if the other State so requests, submit the case to its competent authorities with a view to taking appropriate action against the person for the offence for which extradition had been requested;

(g) If the person whose extradition is requested has been sentenced or would be liable to be tried or sentenced in the requesting State by an extraordinary or ad hoc court or tribunal;

^{12/} Some countries may wish to apply the same restriction to the imposition of a life, or indeterminate, sentence..

^{13/} Some countries may wish to make specific reference to a vessel under its flag or an aircraft registered under its laws at the time of the commission of the offence.

(h) If the requested State, while also taking into account the nature of the offence and the interests of the requesting State, considers that, in the circumstances of the case, the extradition of that person would be incompatible with humanitarian considerations in view of age, health or other personal circumstances of that person.

ARTICLE 5

Channels of communication and required documents

1. A request for extradition shall be made in writing. The request, supporting documents and subsequent communications shall be transmitted through the diplomatic channel, directly between the ministries of justice or any other authorities designated by the Parties.

2. A request for extradition shall be accompanied by the following:

(a) In all cases,

(i) As accurate a description as possible of the person sought, together with any other information that may help to establish that person's identity, nationality and location;

(ii) The text of the relevant provision of the law creating the offence or, where necessary, a statement of the law relevant to the offence and a statement of the penalty that can be imposed for the offence;

(b) If the person is accused of an offence, by a warrant issued by a court or other competent judicial authority for the arrest of the person or a certified copy of that warrant, a statement of the offence for which extradition is requested and a description of the acts or omissions constituting the alleged offence, including an indication of the time and place of its commission; ^{14/}

(c) If the person has been convicted of an offence, by a statement of the offence for which extradition is requested and a description of the acts or omissions constituting the offence and by the original or certified copy of the judgement or any other document setting out the conviction and the sentence imposed, the fact that the sentence is enforceable, and the extent to which the sentence remains to be served;

^{14/} Countries that require a judicial assessment of the sufficiency of evidence may wish to add the following clause: "and sufficient proof in a form acceptable under the law of the requested State, establishing, according to the evidentiary standards of that State, that the person is a party to the offence". (See also footnote 11.)

(d) If the person has been convicted of an offence in his or her absence, in addition to the documents set out in paragraph 2 (g) of the present article, by a statement as to the legal means available to the person to prepare his or her defence or to have the case retried in his or her presence;

(e) If the person has been convicted of an offence but no sentence has been imposed, by a statement of the offence for which extradition is requested and a description of the acts or omissions constituting the offence and by a document setting out the conviction and a statement affirming that there is an intention to impose a sentence.

3. The documents submitted in support of a request for extradition shall be accompanied by a translation into the language of the requested State or in another language acceptable to that State.

ARTICLE 6

Simplified extradition procedure

The requested State, if not precluded by its law, may grant extradition after receipt of a request for provisional arrest, provided that the person sought explicitly consents before a competent authority.

ARTICLE 7

Certification and authentication

Except as provided by the present Treaty, a request for extradition and the documents in support thereof, as well as documents or other material supplied in response to such a request, shall not require certification or authentication. 15/

ARTICLE 8

Additional information

If the requested State considers that the information provided in support of a request for extradition is not sufficient, it may request that additional information be furnished within such reasonable time as it specifies.

15/ The laws of some countries require authentication before documents transmitted from other countries can be admitted in their courts and, therefore, would require a clause setting out the authentication required.

ARTICLE 9

Provisional arrest

1. In case of urgency the requesting State may apply for the provisional arrest of the person sought pending the presentation of the request for extradition. The application shall be transmitted by means of the facilities of the International Criminal Police Organization, by post or telegraph or by any other means affording a record in writing.
2. The application shall contain a description of the person sought, a statement that extradition is to be requested, a statement of the existence of one of the documents mentioned in paragraph 2 of article 5 of the present Treaty, authorizing the apprehension of the person, a statement of the punishment that can be or has been imposed for the offence, including the time left to be served and a concise statement of the facts of the case, and a statement of the location, where known, of the person.
3. The requested State shall decide on the application in accordance with its law and communicate its decision to the requesting State without delay.
4. The person arrested upon such an application shall be set at liberty upon the expiration of [40] days from the date of arrest if a request for extradition, supported by the relevant documents specified in paragraph 2 of article 5 of the present Treaty, has not been received. The present paragraph does not preclude the possibility of conditional release of the person prior to the expiration of the [40] days.
5. The release of the person pursuant to paragraph 4 of the present article shall not prevent rearrest and institution of proceedings with a view to extraditing the person sought if the request and supporting documents are subsequently received.

ARTICLE 10

Decision on the request

1. The requested State shall deal with the request for extradition pursuant to procedures provided by its own law, and shall promptly communicate its decision to the requesting State.
2. Reasons shall be given for any complete or partial refusal of the request.

ARTICLE 11

Surrender of the person

1. Upon being informed that extradition has been granted, the Parties shall, without undue delay, arrange for the surrender of the person sought and the

requested State shall inform the requesting State of the length of time for which the person sought was detained with a view to surrender.

2. The person shall be removed from the territory of the requested State within such reasonable period as the requested State specifies and, if the person is not removed within that period, the requested State may release the person and may refuse to extradite that person for the same offence.

3. If circumstances beyond its control prevent a Party from surrendering or removing the person to be extradited, it shall notify the other Party. The two Parties shall mutually decide upon a new date of surrender, and the provisions of paragraph 2 of the present article shall apply.

ARTICLE 12

Postponed or conditional surrender

1. The requested State may, after making its decision on the request for extradition, postpone the surrender of a person sought, in order to proceed against that person, or, if that person has already been convicted, in order to enforce a sentence imposed for an offence other than that for which extradition is sought. In such a case the requested State shall advise the requesting State accordingly.

2. The requested State may, instead of postponing surrender, temporarily surrender the person sought to the requesting State in accordance with conditions to be determined between the Parties.

ARTICLE 13

Surrender of property

1. To the extent permitted under the law of the requested State and subject to the rights of third parties, which shall be duly respected, all property found in the requested State that has been acquired as a result of the offence or that may be required as evidence shall, if the requesting State so requests, be surrendered if extradition is granted.

2. The said property may, if the requesting State so requests, be surrendered to the requesting State even if the extradition agreed to cannot be carried out.

3. When the said property is liable to seizure or confiscation in the requested State, it may retain it or temporarily hand it over.

4. Where the law of the requested State or the protection of the rights of third parties so require, any property so surrendered shall be returned to the requested State free of charge after the completion of the proceedings, if that State so requests.

ARTICLE 14

Rule of speciality

1. A person extradited under the present Treaty shall not be proceeded against, sentenced, detained, re-extradited to a third State, or subjected to any other restriction of personal liberty in the territory of the requesting State for any offence committed before surrender other than:

(a) An offence for which extradition was granted;

(b) Any other offence in respect of which the requested State consents. ^{16/} Consent shall be given if the offence for which it is requested is itself subject to extradition in accordance with the present Treaty. ^{17/}

2. A request for the consent of the requested State under the present article shall be accompanied by the documents mentioned in paragraph 2 of article 5 of the present Treaty and a legal record of any statement made by the extradited person with respect to the offence.

3. Paragraph 1 of the present article shall not apply if the person has had an opportunity to leave the requesting State and has not done so within [30/45] days of final discharge in respect of the offence for which that person was extradited or if the person has voluntarily returned to the territory of the requesting State after leaving it.

ARTICLE 15

Transit

1. Where a person is to be extradited to a Party from a third State through the territory of the other Party, the Party to which the person is to be extradited shall request the other Party to permit the transit of that person through its territory. This does not apply where air transport is used and no landing in the territory of the other Party is scheduled.

2. Upon receipt of such a request, which shall contain relevant information, the requested State shall deal with this request pursuant to procedures provided by its

^{16/} Some countries may wish to add, as a third case, explicit consent of the person.

^{17/} Some countries may not wish to assume that obligation and may wish to include other grounds in determining whether or not to grant consent.

own law. The requested State shall grant the request expeditiously unless its essential interests would be prejudiced thereby. ^{18/}

3. The State of transit shall ensure that legal provisions exist that would enable detaining the person in custody during transit.

4. In the event of an unscheduled landing, the Party to be requested to permit transit may, at the request of the escorting officer, hold the person in custody for [48] hours, pending receipt of the transit request to be made in accordance with paragraph 1 of the present article.

ARTICLE 16

Concurrent requests

If a Party receives requests for extradition for the same person from both the other Party and a third State it shall, at its discretion, determine to which of those States the person is to be extradited.

ARTICLE 17

Costs

1. The requested State shall meet the cost of any proceedings in its jurisdiction arising out of a request for extradition.

2. The requested State shall also bear the costs incurred in its territory in connection with the seizure and handing over of property, or the arrest and detention of the person whose extradition is sought. ^{19/}

3. The requesting State shall bear the costs incurred in conveying the person from the territory of the requested State, including transit costs.

^{18/} Some countries may wish to agree on other grounds for refusal, which may also warrant refusal for extradition, such as those related to the nature of the offence (e.g. political, fiscal, military) or to the status of the person (e.g. their own nationals).

^{19/} Some countries may wish to consider reimbursement of costs incurred as a result of withdrawal of a request for extradition or provisional arrest.

ARTICLE 18

Final provisions

1. The present Treaty is subject to [ratification, acceptance or approval]. The instruments of [ratification, acceptance or approval] shall be exchanged as soon as possible.
2. The present Treaty shall enter into force on the thirtieth day after the day on which the instruments of [ratification, acceptance or approval] are exchanged.
3. The present Treaty shall apply to requests made after its entry into force, even if the relevant acts or omissions occurred prior to that date.
4. Either Contracting Party may denounce the present Treaty by giving notice in writing to the other Party. Such denunciation shall take effect six months following the date on which such notice is received by the other Party.

IN WITNESS WHEREOF the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed the present Treaty.

DONE at _____ on _____ in the _____
and _____ languages, [both/all] texts being equally authentic.

ประวัติผู้เขียน

นายรัฐ จาเดิมเพ็ญจสีก เกิดวันที่ 30 พฤษภาคม พ.ศ. 2511 ที่กรุงเทพมหานคร จบการศึกษาจากคณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ ปีพ.ศ. 2533 ขณะนี้รับราชการ ตำแหน่ง เลขานุการตรี กองสนธิสัญญา กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย กระทรวงการต่างประเทศ

